

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin

Historical

411

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

MICHELLE
WILLINGHAM

Sadece Sen

Harlequin

Historical

MICHELLE WILLINGHAM

Sadece Sen

Honora St Leger, yün eğirmektense, kılıç kullanmayı tercih ederdi. Üstelik evliliğin ona göre olmadığını acı bir şekilde öğrenmişti. Dul bir kadın olarak kendisinden beklenen tutum, itaatkâr ve ağırbaşlı olmasıydı. Honora, ne itaatkardı, ne de ağırbaşlı. O bir savaşçıydı ama bunu bile sır gibi saklaması gerekiyordu. Ewan MacEgan, evlenmek için gözüne Leydi Katherine'i kestirmiş olsa da daha ziyade onun ablası Honora'nın çekimine kapılmıştı. Hayallerinin gerçekleşmesi, Katherine ile yapacağı bu evliliğe bağlıydı ancak Ewan, Honora'yı bir türlü aklından çıkartamıyordu. Arzular, hayallerin önüne geçebilir miydi?

ISSN 2146-099X

9 782146 099002

0 5

H HARLEQUIN

Historical

Bardol Öykülemesine İlişkin Ünlü ve Eski Harlequin Yönetmeliği ve Eski Harlequin Yönetmeliği ile ilgili olarak bu yayının...

HARLEQUIN 2012/05

Fiyat: 4,50 TL / Harlequin

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Ortaçağ İrlandası'nda, klanları daha çok birbirleriyle kan bağı olan insanlar oluştururdu. Zaman zaman evlat edinilenler ve stratejik nedenlerle klana katılanlar da olurdu ama nüfusun çoğu akrabalarından oluşuyordu. Klan yönetimi, günümüz aile şirketlerinden çok da farklı değildi aslında. Son karar, daima Klan kralına veya reisine ait olsa da kararlar çoğunlukla konsey tarafından alınırdı. Kralı seçme hakkıysa halka aitti.

Ringfort denilen, daire biçiminde, alçak duvarlarla çevrelenmiş kaleler on, on beş kulübeden oluşurdu. Kalede yaşam, şafakla birlikte başlar, gün batımından kısa bir süre sonra da sona ererdi. Ortaçağ İrlandası'nda kadın, dünyanın diğer bölgelerine nazaran daha özgürdü. Bu özgürlük sadece soylu kadınlara tanınmıyordu. Barışı sağlamak, işbirliği yapmak için soylu kadınlar hiç istemedikleri evlilikler yapmak zorunda bırakılabiliyordu.

Savaş, salgın hastalıklar, açlık ve esaret yaşamının doğal bir parçasıydı. Tıpkı romantizm ve aşk gibi.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Honora St Leger

Romanın kadın kahramanı

Ewan MacEgan

Romanın erkek kahramanı

Katherine Montford

Honora'nın kız kardeşi

Nicholas Montford

Honora'nın babası

John St Leger

Honora'nın eski kocasının oğlu

Bevan MacEgan

Ewan'ın ağabeyi

Connor MacEgan

Ewan'ın ağabeyi

Trahern MacEgan

Ewan'ın ağabeyi

Isabel MacEgan

Laochre Kraliçesi

Patrick MacEgan

Laochre Kralı

Talbot

Drake'in emektar baş uşağı

~ Birinci Bölüm ~

İngiltere, 1180

SES belli belirsizdi ama ahşabın gıcırtısı Honora St Leger'in dikkatinden kaçmamıştı. Bu durumlar için kendisini özel olarak eğitmişti ve bir yabancıнын varlığını mutlaka hissedebiliyordu.

Günlerdir peşinde olduğu hırsız gelmişti işte. Adamı yakalamak için türlü sıkıntılara katlanmıştı. Kilisenin taş zemininde, dizlerinin üzerinde beklemekten diz kapakları ağrımaya başlamıştı. Kilisede dua eden bir kadın görünümü vermeye çalışıyordu ama her an saldırıya hazırды. Yavaşça, kılıcına uzandı.

Hırsız, bir hafta önce kiliseden ahşap bir haç çalmıştı. Önceki akşam da bir kadeh kaybolmuştu. Babasının adamları, hırsızlıkla ilgili en küçük bir iz bile bulamamışlardı.

Honora, ensesindeki saçların dikildiğini hissetti. Yaklaşan adımların sesiyle soluğunu tuttu ve kendisini saldırı için hazırladı.

Kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Ani bir hava akımıyla, birden mumlar sönmüş, kilise karanlığa bürünmüştü. Honora hızla ayağa kalktı. Göz gözü görmüyordu. Diğer tüm duyuları harekete geçerken sessizce bekledi. Ayak seslerinin ritmi değişti, seslerin iki ayrı kişiye ait olduğunu fark edince gerildi. Bunu hiç beklemiyordu işte.

Değişen hava akımıyla birlikte içgüdüsel olarak arkasına döndü ve kılıcını savurdu. Kılıçların çarpışma sesi kilise duvarlarında yankılandı. Saldırının şiddetiyle koluna bir uyuşukluk yayıldı.

Lanet olası adam kılıcı nereden bulmuştu? Bir kılıcı olduğuna göre sıradan bir hırsız değildi. Honora, kılıç kullanmaktaki becerisine güveniyordu ama karanlıkta, körlemesine dövüşmek işini oldukça zorlaştırıyordu. Üstelik kilisede yalnız da değildiler. İkinci adamın nerede olduğunu bilmiyordu. Bir yandan dövüşüp bir yandan ayak seslerine kulak kabartması çok zordu. Ayak sesleri hızlandı ama Honora, adamın ona doğru mu yoksa kilisenin çıkışına doğru mu koştuğunu kestiremedi.

Kılıcı hızla savurdu ve acı dolu bir inilti duyuldu. “Kimsin?” diye sordu buz gibi bir sesle. “Ne istiyorsun?”

Karşıdan bir cevap alamayınca kılıcı tekrar savurdu ama hedefi bulamadı. Kılıcı kaldırdı ve sessizce, saldırıya hazır bekledi. Açık kapıdan gelen hava akımı dışında bir hareket hissedilmiyordu. Ne bir adım ne de bir soluk sesi. Her iki adam da buhar olup uçmuştu adeta.

Neden?

İkinci adamın, hırsız uzaklaştırmış olabileceğinden başka bir açıklama gelmiyordu aklına. Gizli bir koruyucu gibiydi.

Yavaşça dizlerinin üzerine çömeldi. Her ihtimale karşı kılıcının kabzasını sıkıca kavradı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kocasının kulübesini terk edip babasının kalesine döneli neredeyse altı ay olmuştu. Ardennes’de güvende olduğunu sanıyordu ama artık bundan o kadar emin değildi. Hırsızın, sürekli geri dönmesi sinirlerini geriyordu. Adam sanki bir şey arar gibiydi ama ne?

Honora, odasına geri dönmeyi düşündü ama kardeşi Katherine odada uyuyordu. Adamların, onu takip etmesini göze alamazdı.

Mumları tekrar yaktı ve kilisenin içini saran mum kokusunu derin derin soluyarak sakinleşmeye çalıştı. Elinde kılıcıyla taş zemine

oturdu ve altara yaslandı. Zemin soğuk ve rahatsızdı. Tam o sırada kayınvalidesi Marie St Leger'in hediyesi olan küçük sandığın yerinde olmadığını fark etti. Ceredys'den gelirken yanında getirdiği sandık çalınmıştı.

Öfkeyle etrafına bakındı ama sandık hiç bir yerde yoktu. Yüreğine çöken ağırlıkla sessizce dua etmeye başladı ve her ne pahasına olursa olsun hırsız adalet karşısına çıkaracağına dair Marie'nin ruhu üzerine yemin etti.

“**S**eninle evlenmeyecek.”

Ewan, batmak üzere olan güneşin parlak ışığına karşı gözlerini kıstı. Ağabeyinin sözlerine şaşırdığı söylenemezdi. Ailenin en küçük çocuğu olarak payına düşen tek şey küçük bir toprak parçasıydı. Varlıklı bir ailenin varisiyle evlenmeyi aklından geçirmeye bile hakkı yoktu aslında. Ama söz konusu kadın, Ardennes'den Leydi Katherine'di ve on altı yaşından beri Ewan'ın aklı hep ondaydı. Herkes Ewan'ın sakarlığıyla alay ederken, Leydi Katherine gülümsemiş ve “Günün birinde hepsini yeneceksin,” demişti.

Katherine o sırada sadece on dört yaşında olduğu halde Ewan'ın başarılı olacağına inancı, onu derinden etkilemişti. Katherine artık, genç bir kadındı ve onlarca talibi vardı. Ewan da onlardan biriydi.

“Onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum,” dedi Ewan, ağabeyine.

Bevan atını dere kenarında durdurdu ve su içmesi için dizginleri serbest bıraktı. “Bu beş yıl önceydi. Babası, doğal olarak zengin bir soyluyla evlenmesini isteyecektir. Beş parasız bir İrlandalıyla değil.”

“Kendi servetimi kazanabilirim,” cevabını verdi Ewan. “Arzu ettiği her şeyi ona verebilirim.” Kendinden emin konuşuyordu ama o da Ardennes lordunun onu, kızına uygun bir damat adayı olarak göreceğinden şüpheliydi. Tek avantajı soylu bir kandan gelmesi ve en büyük ağabeyinin İrlanda'daki en geniş topraklardan birinin kralı olmasıydı.

Bevan sakın bakışlarını kardeşine çevirdi. “İzin ver sana yardım edelim. Patrick'in teklif ettiği araziyi kabul et.”

“Bileğimin hakkıyla kazanmadığım bir şeyi kabul edemem.” Ailesinin sırtından geçinen bir asalak olmaya hiç niyeti yoktu.

“Bu kadar gurur da biraz fazla olmuyor mu?” Bevan’ın yanağındaki kaslar gerildiğinde, yara izi daha da belirginleşmişti. “Bu durumda gururun sana faydası yok. Evlenmek istediğin kızın ailesi hayal edebileceğinden de büyük bir zenginliğe sahip. Soylular arasından en zengin olanıyla evlenecektir. Seninle evlenme şansı neredeyse hiç yok.”

Ewan buna inanmayı reddediyordu. “Denemek zorundayım.” Bakışlarını ufuk çizgisinden ayırmadan sırtını dikleştirdi ve ağabeyinin yüzündeki acıma ifadesini görmezden gelmeye çalıştı.

“Sana, ondan çok daha uygun gelin adayları var,” dedi Bevan daha yumuşak bir ses tonuyla. “Özellikle İrlanda’da. Burada, düşman topraklarında yaşamak için bir neden yok. Bir İrlandalıyla evlen.”

Ağabeyinin aslında, *bu kahramanlık sevdasından ve sahip olmayacağı şeyleri istemekten vazgeç*, demek istediğinin farkındaydı Ewan.

Bir savaşçı olmak istediğinde de buna benzer şeyler duymuştu ağabeylerinden. Patrick ve Bevan gibi bir savaşçı olmak için doğal bir yeteneğe sahip değildi. Çocukluğundan beri sürekli idman yapmasına rağmen bir savaşçı olarak başarısının sırrı gücü ve hırısıydı, ustalığı değil. Geçmişteki tüm sakarlıklarına rağmen hırsla çalışmanın karşılığını almış sonunda zayıflıklarını yenerek başarı kazanmıştı.

Evlenmek istediği kadına sahip olmak da çok farklı değildi. Israr ve hırslı, başarı için yeterli olması gerekmez miydi?

Bevan’a döndü ve “Başkasını değil, onu istiyorum,” dedi.

Ağabeyi derin bir soluk aldı ve keskin bakışlarını ona dikti. “Ne istediğinden emin ol Ewan,” dedi sonunda.

Kalan beş kilometrelik yol boyunca sessizce yan yana atlarını sürdüler. Ewan, tepelerle çevrili, yeşil araziye yabancı değildi. Geçen beş yıl içerisinde değişen fazla bir şey de olmamıştı.

Klanın büyük çoğunluğu Normanları düşman kabul etse de, Ewan için durum farklıydı. Onları düşman gibi görmediği gibi Norman topraklarında kendisini bir yabancı gibi hissetmiyordu. Üç

yıl Normanların arasında yaşamıştı. Bevan'm karısı Genevieve, babası Longford kontu Renalt'ın yanında yaşamasını ayarlamıştı. Savaşmayı da orada öğrenmişti.

İçini dolduran sıkıntıyla avuçlarındaki yara izlerine baktı. Yaralar uzun zaman önce kapanmıştı ama ellerindeki uyuşukluk tam olarak düzelmemişti. Sadece kılıcı kavraması bile büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu.

Yaptığı şeyden sonra bu yaraları hak etmişti ve sızlanmaya hakkı olmadığını biliyordu. Yan gözle ağabeyine baktı. Bevan onu affetmiş olabilir ama Ewan halen onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın ağırlığını taşıyordu. Ona ihanet etmişti.

Sonunda Ardenes Baronu'nun kalesi görüldüğünde, derin bir soluk aldı. Kale duvarları, taş ve ahşaptan inşa edilmişti. Kalenin dışındaysa ahşap kulübeler sıralanmıştı. Ewan, Kont Longford'la birlikte birkaç kez Ardenes'e'yi ziyarette gelmiş olmasına rağmen hiç geceyi burada geçirmemişti.

Ana girişteki gözetleme kulesine yaklaşırken gerildiğini hissetti. Katherine'in onu hatırlayıp, hatırlamayacağını merak ediyordu. Ya da Honora'nın. Dizginleri tutan parmakları gerildi. Norman topraklarında geçirdiği yıllar içerisinde, Honora neredeyse üç kez ölümüne neden oluyordu. Her seferinde de kaza olduğunu iddia etmişti.

Kadınların, erkeklerle talim yapması yasak olmasına rağmen bu o yıllarda Honora'yı engellememişti. Kılıç kullanmayı öğrenmek istiyordu ve Ewan, isteksizce de olsa ona yardım etmişti.

Honora'nın artık evli bir kadın olduğunu duymuştu. Kocasını yatıştırıp onu yumuşatmış olabilir miydi? Ewan onun kadar kılıç kullanmaya hevesli bir kadınla karşılaşmamıştı. Çoğu zaman onu görmezden gelmeye çalışmıştı ama Honora, nereye gitse peşindeydi. Bıkmadan, usanmadan her yerde Ewan'ı takip etmişti.

Honora yerine kız kardeşi tarafından takip edilmeyi tercih ederdi elbette. Katherine'le evlenmek isteyenlerin sayısı umurunda değildi. Onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı Ewan.

Hırsızın, kız kardeşiyle evlenmeyi talep eden adaylardan biri olduğundan artık neredeyse emindi Honora. Bu kadar yabancıların arasında dikkat çekmeden dolaşmak çok kolay olmalıydı.

Bir kez daha karanlık çöktükten sonra hırsızın peşine düşmüştü. Gölgelelerin arasına gizlenerek, nöbetçilere fark ettirmeden sessizce yol aldı.

Sandığı bulursan, hırsız da bulursun. İş bu kadar basitti. Şövalyelerin ve hizmetlilerin kaldıkları bölmeleri köşe bucak aramış ama bir şey bulamamıştı. Geriye, soylu misafirler için ayrılan özel odalar kalmıştı.

Sessizce ilk odaya girdi ve odada kalan adamın eşyalarını karıştırdı ama bir şey bulamadı. Yandaki odaya geçmeye çalışırken, koridorun sonundaki nöbetçiyi fark edip sırtını duvara yasladı ve gölgelerin arasında gizlenerek soluğunu tuttu. Babası, ne yaptığını öğrenirse Honora'yı bu defa kesin öldürürdü.

İkinci odaya ulaştığında yavaşça kapıyı açtı. Sessiz odada ağır adımlarla ilerleyerek misafirin eşyalarına doğru yürüdü. Tam o sırada güçlü bir kol belini kavradı. Honora çırpıyor, bacaklarını tekme-liyordu ama adam hiç zorlanmadan onu çevirdi ve ayaklarını yerden keserek sırtını duvara yapıştırdı. O anda bulutların arasından süzülen ay ışığı doldu odaya ve adamın yüzünü aydınlattı.

Honora, Ewan MacEgan'ı görünce donup kalmıştı. Onu bir daha göreceğini hiç sanmıyordu. Ewan'ın burada ne işi vardı?

Kaslı, çıplak göğsü, ay ışığında parlıyordu. Sıcak bir yaz gecesi olmasına rağmen Honora, içinin ürperdiğini hissetti.

“Bir şey mi arıyordun?” diye sordu Ewan soğuk bir sesle. Kol kasları, Honora'nın ağırlığını taşımakta zorlanmıyordu.

Ewan'ı son gördüğünde on altı yaşında çelimsiz bir delikanlıydı. Hatırladığı Ewan, savaşçı olmak için gece gündüz talim yapan, hırslı ama sakar biriydi.

O delikanlı gerçek bir adam olmuştu. Üstelikte çok yakışıklı bir adam. Koyu sarı saçları kısacıktı, yüz hatlarıysa eskisinden çok daha sert ve keskindi. Güçlü ve geniş omuzlar, Honora'nın hatırladığı

ince, uzun delikanlınınkinden çok farklıydı. Tüm bedeni kaslarla kaplıydı ve aşağıya doğru...

Tanrı aşkına, Ewan tepeden tırnağa çıplaktı.

O anda bütün düşünceler aklından uçup gitti. Honora, bakışlarını vücudundan alamıyordu. Kocası, hiç böyle görünmüyordu. Ewan o haliyle vahşi kelt savaşçılarına benziyordu. Honora huzursuzca derin bir soluk aldı.

Ewan, onu yavaşça kaydırarak yere bıraktı ve güçlü parmakları bileğini sardı. Honora çırpınmayı bırakmıştı. Genç adam boştaki eliyle uzanıp pelerinin başlığını sıyırdı.

“Sen kadınsın.”

Honora düşüncelerini toparlayıp cevap veremedi.

“Kimsin?” diye sordu genç adam.

Soluğu kesilmiş, kelimeler boğazında düğümlenmişti. Ewan, onu hatırlamıyor muydu? Yıllarca nereye gitse peşinden gitmiş, defalarca küçük düştüğü halde onunla kılıç mücadelesine girmişti.

“Katherine?” diye sordu Ewan nazikçe ve Honora’nın bedeni öfkeyle kasıldı. Yüzü karanlıkta kaldığı için onu hatırlamamasını kabul edebilirdi ama kardeşiyle karıştırılmayı asla. Hayır, karşındaki güzel ve azize Katherine değildi. Bunu tahmin etmesi gerekirdi. Kız kardeşi, değil bir hırsız kovalamak, bir erkeğin odasına girmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi.

Honora itiraz etmeye fırsat bulamadan Ewan’ın dudakları dudaklarına kapandı ve bir şok dalgası yayıldı bedenine. Bir anda her şeyi unuttu. Kendisini öpen adam dışında her şey silinip gitmişti aklından.

Nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu ve dudakları donmuş gibi kıpırdamadan öylece duruyordu. Ewan’ın nazik parmakları yavaşça saçlarının arasına kayarken karnında hissettiği sertlik, uyuyan bir adamı neden uyandırmaması gerektiğini hatırlattı ona.

Elleri sırtına oradan da yavaşça, giydiği erkek tuniğinin altına kaydı. Çıplak teninde hissettiği parmakların etkisiyle tüm bedenini bir ürperti sardı. Sanki ipek bir kumaşı okşarcasına yavaşça teninde dolaşan parmaklar son derece tahrik ediciydi. Honora, bacaklarının arasındaki tatlı sızıyla sarsıldı. Sırtında dolaşan ellerin yukarı kaymasını, göğüslerini avuçlamasını diledi. İçinde hızla yükselen bu tuhaf

ihtiyaca bir türlü anlam veremiyor ama daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Daha önce hiç bir erkek ona, bu şekilde dokunmamıştı. Özellikle de kocası.

Kocasını hatırladığında bir anda aklı başına geldi ve Ewan'ı iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Ben Katherine değilim."

"Honora."

Genç kadın sesinin çıkacağından şüpheliydi bu yüzden başıyla onaylamakla yetindi. Belindeki hançere uzandı ve yerinde olmadığını fark edince hızla başını kaldırıp Ewan'a baktı.

"Bunu mu arıyordun?" Hançer ay ışığında parlıyordu.

"Buraya sana zarar vermek için gelmedim."

"Farkındayım. Beni soymak için geldin."

"Burada olduğunu bile bilmiyordum," diye karşı çıktı. "Buraya...". Hırsız bulmak için geldim demek üzereyken kendisini tuttu. Hırsız pekâlâ Ewan olabilirdi. Honora bundan kuşkuluydu ama tedbiri elden bırakmamak da fayda vardı.

"Kocanı aramak için mi geldin?" diye sordu Ewan. Hırsızlık yaparken yakaladığı küçük bir kızı azarlar gibiydi ses tonu.

"Kocam öldü." Hırsla çekip, bileğini Ewan'ın parmaklarının kısılcacından kurtardı ve elini uzattı. "Hançerimi geri ver."

"Hayır."

Hançeri almak için uzandığında, Ewan kolunu kaldırdı. Honora birden üzerine atıldı ve onu yere yıkıp üzerine abandı ama elinden hançeri alamadan Ewan hızla dönerek onu altına almıştı. Bedeninin ağırlığıyla onu hapsedmişti genç adam ve Honora o anda vücudunun her kıvrımını hissettiğine yemin edebilirdi. Ewan'ın bakışlarındaki tehlikeli pırıltıyı fark ettiğindeyse ne kadar büyük bir hata yapmış olduğunu anladı.

"Eskiden tanıdığın o çocuk değilim artık." Hançeri odanın diğer köşesine fırlattı. "Artık beni dövüşte yenebilmene imkân yok."

Honora'nın yanakları kızardı. Görünüşe göre Ewan geçmiş unutmamıştı.

"Bırak beni." Doğrulamak için çırpındığında Ewan kenara kaydı ve yanında yere oturdu.

Honora doğruldu ve yukarı sıyrılan tuniğini düzeltti. “Neden buradasın?”

“Kız kardeşinle evleneceğim.”

Honora, onun gibi sırada çok adam olduğunu söylememek için kendisini zor tuttu. Babası kararını vermeden önce damat adaylarını dikkatle tartmak istiyordu.

“Seni öptüğüm için üzgünüm,” dedi Ewan. “Katherine olduğunu düşündüm.”

Özür dilemesi, genç kadının öfkesini alevlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Honora kız kardeşi gibi çekici ve güzel olmadığını elbette farkındaydı ama sürekli bunun hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. “Katherine, asla bir yabancıнын yatak odasına girmez.”

“Senin aksine.” Sesinde şakacı bir ton vardı ama Honora gülüp geçmek yerine kendisini aşağılanmış gibi hissetti.

Kapı açıldı ve Honora, bir diğer Mac Egan’ın öfkeli bakışlarıyla ürperdi. “Bir şeye engel olmuyorum değil mi?”

Bakışlarını, Ewan’a çevirdi. Yanında bir kadınla, çıplak yakalanmaktan utanır gibi bir hali yoktu.

“Honora da gitmek üzereydi.” Ewan başıyla kapıyı işaret etti. Honora hançeri almaya yeltenmedi bile. Hızla yerden kalkıp kapıdan dışarı fırladı.

Bevan, Honora’nın arkasından kapıyı kapatıp meşalelerden birini yaktı. Bakışlarındaki soru dolu ifade Ewan’ın gözünden kaçmamıştı elbette. “Yanlış odaya girmiş,” dedi kısaca.

Bevan, elbette tek kelimesine bile inanmamış ısrarla açıklama yapmasını bekliyordu ama Ewan açıklama yapacak havada değildi. Kapının sesine uyanmıştı ve doğrusu odasında bir kadın bulmayı hiç beklemiyordu.

Kendisini, Katherine’in onu görmeye geldiğine inandırıp içgüdüsel olarak hareket etmiş ve onu öpmüştü. Bu çok aptalcaydı tabi. Honora’nın da söylediği gibi Katherine asla bir erkeğin yatak odasına girmezdi. Utangaç ve zarıftı, ablası gibi çetin ceviz değildi.

Honora. Öpüşmelerini hatırlayarak parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu. Dudaklarının tadını halen hissedebiliyordu. Yumuşak ve

tatlı. Yıllar öncesinden hatırladığı inatçı ve hırslı kızdan tamamen farklıydı.

“Babası bu durumdan hiç hoşlanmayacak,” dedi Bevan. “Adamla birlikte yarım fıçıya yakın bira içip bütün akşam seni övdüm.” Yüzünü buruşturarak ensesini ovdu. “Dikkat et de burada olanları öğrenmesin. Büyük kıızıyla oynayırsan, küçük kıızıyla evlenmene izin vereceğini hiç sanmıyorum.”

“Honora, ben uyurken odaya girdi.” Ewan yan dönüp battaniyeyi üzerine çekti. “Benim hatam değildi.”

“Burada ne işi vardı?”

“Birini arıyordu.” Ewan önemsiz dercesine omuz silkti ama kimi aradığını merak etmekten de alamadı kendisini. “Babası ne dedi?”

“Düşüneceğini söyledi. Thomas de Renalt da senin adına onunla konuştu ve birlikteliği uygun gördüğünü söyledi.”

Ewan gerginliğinin biraz olsun azaldığını hissetti. Bevan yatmaya hazırlanırken, genç adam sırt üstü uzanıp bakışlarını tavana dikti. Meşalenin titrek ışığı gölge oyunları yaparken koridordan diğer konukların sesleri duyuluyordu.

Düşünceleri bir kez daha Honora’ya kaydı. Saçları eskisinden kısaydı, ancak omuzlarına kadar uzanıyordu ama yumuşak ve ipeksi idi. Rengi, karanlık gökyüzü gibi simsiyahtı. Dudaklarının temasını hatırladı ve yumuşacık tenini... Kolları diğer kadımlarınki gibi zayıf ve yumuşak değildi. Güçlü kollara sahipti. Longford kalesinde yaşadıkları yıllarda sık sık Ewan’la mücadeleğe girişir, onu alt etmeye çalışırdı. Genç adam, Honora karşısında, hatırlamak istemeyeceği kadar çok defa yenilgiye uğramıştı.

Artık durum farklıydı.

Yatağında yan dönüp Honora’yı unutup Katherine’i düşünmeye zorladı kendisini ama öpüşmeleri bir türlü aklından çıkmıyordu.

~ *İkinci Bölüm* ~

“DÜN gece seni MacEgan’ın odasından çıkarken görmüşler.”
Ardennes Baronu, Nicholas de Montford kadehini masanın üzerine bırakıp ellerini birleştirdi. Altın yüzükleri sabah güneşi altında parlıyordu.

Honora yanaklarının yandığını hissetti ve hemen atıldı. “Bir hata oldu, ben sadece...”

“Odan koridorun diğer tarafında. Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme.”

Kötü yakalanmıştı. Babası birçok şey olabilirdi ama bir aptal değildi. Sanki ciddi bir karar vermeye çalışır gibi bakışları düşünceli ve sertti. Honora ellerini önünde birleştirdi ve babasının devam etmesini bekledi. Cezalandırılacak mıydı? Sessizlik uzarken iyiden iyiye gerildi genç kadın.

“Bir şey olmadı,” dedi alçak sesle. “Oradan hemen ayrıldım.”

“Bu bir şeyi değıştirmez. Dul bir kadınsın ve iffetli bir şekilde davranmak zorundasın.”

Sanki MacEgan’ı baştan çıkarmak için odasına girmiş gibi suçlayıcı bir ton vardı babasının sesinde. Ewan’ın çıplak bedenini hatırladığında yanakları daha da kızardı. Amacı farklıydı belki ama odada yaşananlar babasının öfkesini haklı kılıyordu. Öpüşmelerinin anısıyla sırtı ürperdi ve tırnaklarını ellerine batırarak düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

“Tekrar evlenmeyi mi düşünüyorsun?” diye sordu babası.

“Hayır,” diye atıldı Honora. Evliliğı bir kez denemişti. Ranulf’la bir yıl kadar evli kalmıştı ve sonra kocası ölmüştü. Bir başka koca kesinlikle istemiyordu.

“Ranulf’un senin için iyi bir koca olacağını düşünmüştüm. Sana rahat bir ev, güzel bir hayat sunabilirdi. Aramızdan bu kadar erken ayrılmasını hiç birimiz beklemiyorduk.”

Honora, Ranulf öldüğü için memnundu ama bunu açıkça dile getirmeye hiç niyeti yoktu. Zaten o anda da sorunu başkaydı. Babası, tekrar evlenmeyi isteyebileceğı fikrine de nereden kapılmıştı? Böyle bir şey aklının ucundan bile geçmiyordu.

“Tekrar evlenmek istemiyorum,” dedi yumuşak bir sesle.

Nicholas ciddi bir ifadeyle kızını süzdü. “Sonsuza kadar burada kalamazsın, Honora. Ceredys’den ayrılalı altı ay oldu.”

Bu bile Honora için yeterince uzun değildi.

“Kanunen Ranulf’un mülklerinin üçte biri sana ait,” diyerek konuşmayı sürdürdü Nicholas. “Bir oğlunun olmaması şanssızlık, çok daha fazla hakka sahip olabiliydin.”

Honora bunun için Tanrıya şükrediyordu. Ceredys kanından bir oğlu olmasını istemiyordu. Daha da önemlisi ona, Ranulf St Leger’i hatırlatacak hiç bir şey istemiyordu. Kocas, arazilerinin büyük bir kısmını ilk evliliğinden olan oğlu John’a bırakmıştı. John, yılan gibi sinsi ve kaypak biriydi. Ondan sonsuza dek kurtulacağını bilse, kocasından kalan malların yanı sıra kendi çeyizi olan topraklardan bile seve seve vazgeçebilirdi.

Ceredeys’de yaşananlardan dolayı kendisini suçluyordu. John’un köylülerden toplanan paraları çalmasına engel olamamıştı. İnsanları-

nı koruyamadıktan sonra kendisine bir savaşçı demesinin ne anlamı vardı. Zaman hızla akıyordu ve hali hazırda uygun bir plan yapamamıştı.

“Daha ne kadar süre burada saklanmayı planlıyorsun?” diye sordu babası.

“Saklanmıyorum.”

Ona inanmadığı, Nicholas’ın bakışlarından açıkça okunuyordu.

“Geri döneceğim,” dedi Honora alçak bir sesle. “Yakında.” John kalenin idaresini bırakmadan, verdiği hasarı tamir etmesi mümkün değildi. Ama yardım almadan onunla mücadele etmesi imkânsızdı. “Yanıma asker vermeyi kabul edersen...”

“Hayır,” diyerek sözünü kesti babası. “John’un Ceredys’de yaptıklarına müdahale etmek bana düşmez. Sana da öyle.”

“İnsanları soyuyor, ellerinde ne var ne yok alıyor,” diye itiraz etti. “Hiç bir şey yapmadan bir kenara çekilemezsin. Onun yüzünden masum insanlar açlık ve sefalet içinde yaşıyorlar.”

Nicholas’ın ifadesi daha da sertleşti. “Belki de en doğrusu kendi ordusu olan bir adamla evlenmen.”

Honora öfkeyle başını iki yana salladı. Başka bir adama sırtını yaslamadan o insanlara yardım etmenin bir yolu olmalıydı ve bunu mutlaka bulacaktı.

“Bu akıllıca olur, tekrar evlenip çocuk sahibi olacak kadar gençsin.”

“Baba lütfen anlamaya çalış.” Gözlerini yumdu ve derin bir soluk aldı. “Zamana ihtiyacım var.”

Bir daha asla evlenemezdi. Cehennem azabı gibi geçirdiği ayları unutmuş değildi. Evliliği ve sonrası kötü bir kâbus gibiydi. Kocasını öldükten sonra kâbus sona erer sanmıştı ama John babasının yerini almakta hiç zorlanmamıştı.

“Yaşın ilerliyor, eğer çocuk sahibi olmak istiyorsan bir an önce evlenmekten başka çaren yok.”

Honora zorlukla yutkundu. Çocuk sahibi olmanın düşüncesi bile onu dehşete düşürmeye yetiyordu. İyi bir eş olamamıştı, iyi bir anne olabileceğini kimse garanti edemezdi.

Babası, aklından geçenlerden habersiz konuşmasını sürdürdü. “Belki de en hayırlısı budur. İlk evliliğinde, sana eş olarak yanlış bir adam seçtiğimi kabul ediyorum. Bu yüzden ikincisinde seçimi sana bırakacağım. Kaledeki adaylardan kendine uygun birini seçebilirsin.”

“Ama hepsi Katherine için buradalar,” diye karşı çıktı. Babası ne bekliyordu ki? Adamların Honora’nın isteğiyle fikir değiştirmesini mi? Böyle bir şey mümkün değildi. Honora nasıl bir kadın olduğunu biliyordu. Bir eş olmak için uygun değildi, fazla sabırsızdı ve çoğu zaman düşünmeden, içinden geldiği gibi hareket ediyordu. Aile bütçesini ayarlamak ya da söküklere dikmek ilgisini çekmiyordu. Kale-nin savunması ve adamların en iyi şekilde yetiştirilmesi onun için ev işlerinden çok daha ilgi çekiciydi.

Bir eş olarak başarısızdı ve tekrar evlenmesini istemek bir kez daha aynı utancı yaşamaya zorlamaktan başka bir şey değildi.

“Bunu istemiyorum.”

Nicholas derin derin iç geçirdi. “İhtiyacın olan şey yatağında gerçek bir erkek ve karnında bir bebek. Ancak o zaman mutlu olabilirsin.”

Yatağında gerçek bir erkek mi? Honora dişlerini sıktı ve bu konuda ne hissettiğini açıkça dile getirmemek için kendisini zorladı. Babası doğru erkeği seçme konusunda ne biliyordu ki? Onunla evlenmek isteyen ilk erkeğe vermişti Honora’yı. Kâbus gibi evliliğini hatırladıkça midesine kramplar giriyordu.

“Beni evlenmeye zorlayamazsın.”

“Hayır, ama Ceredys’e dönmeye zorlayabilirim. Burada olmanın bana bir faydası yok. Ceredys’de kendine ait, idare edebileceğin bir evin var.”

Ceredys’de kendi evini bile idare etmesine izin verilmediğini söylemeye gerek duymadı. Orada bir esirden farkı yoktu.

“Kalpsiz bir adam değilim Honora,” diyerek sözlerine devam etti babası. “Eğer ilgini çeken biri varsa, Katherine’den önce evlenmeni ayarlayabilirim. Ewan MacEgan’a ne dersin?” Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları.

“Asla.” Honora, cevap vermekte bir an bile tereddüt etmemişti. Ewan, Katherine için buradaydı. Honora’dan hoşlanmıyordu bile.

Longford kalesinde ona yaşattıklarından sonra ona katlanması bile mucizeydi. “Daha önce belirttiğim gibi, odasına yanlışlıkla girdim. Talihsiz bir kazaydı sadece.”

Babası ikna olmuş gibi görünmüyordu. “MacEgan’ın dışında yedi aday daha var. Hepsi de soylu ailelerden geliyorlar.”

Honora’nın söylediklerine kulak vermediği açıktı. Genç kadın farklı bir taktik uygulamaya karar verdi. “Tekrar evlenmeyi kabul etsem bile kocamdan kalan miras, işleri karıştırıyor. Yeniden evlendiğim takdirde kocam, ya John’la birlikte yaşamaya razı olacak ya da mülkün tamamını ona devredecek.”

John St Leger’la aynı çatı altında yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdi.

“Haklısın ama evlilikler hep böyle değil mi zaten. Ben de annenle Normandiya’daki mülkleri için evlenmişim.”

“Evlat olarak görevimi yapıp bir kez evlendim. Bunu bir daha yapmayacağım.”

Babasını ifadesi sertleşti, bakışları karardı. “Evet, evleneceksin hem de ilk fırsatta. Sen evlenene kadar Katherine’in evlenmesine izin vermeyeceğim.”

Babası onu tokatlasa bu kadar sarsılamazdı Honora. Bunu, ona neden yapıyordu?

“Bu haksızlık,” dedi kırılgan bir sesle ama öfke içini alev alev yakıyordu.

“Yarın bir ziyafet vereceğim,” dedi Nicholas. “Ve senin de orada olmanı bekliyorum. Bir turnuva düzenlenecek ve adaylar arasından seçimini yapacaksın.”

Böyle bir şeyi asla kabul edemezdi. Adaylar kız kardeşinin dikkatini çekmek için mücadele ederken, orada bir aptal gibi oturup, onları izlemek gibi bir niyeti yoktu. Babası ne olmasını bekliyordu, Katherine’in yanında otururken adaylardan birinin ona acıyıp evlenme teklif etmesini mi?

Honora’nın da bir gurur vardı. Babasının ne istediğinin bir önemi yoktu. Böyle utanç verici bir duruma katlanmak zorunda değildi.

Nicholas aklından geçenleri okumuşçasına gözlerini kıstı. “Eğer gelmezsen, seni odandan sürükleyerek çıkartırım.” Ve bunda da cid-

diydi. Honora ılık ılıa bağırıp, itiraz etmemek için kendisini zor tuttu. Honora itaatkâr bir tavırla başını eğip odadan çıkmaya hazırlanırken Nicholas ekledi. “Hareketlerine dikkat et Honora.”

Babasıyla arasında geçenlerden sonra Honora’nın bütün iştahı kaçmıştı ve kahvaltı etmek yerine, yemek salonunu boylu boyunca geçip çıkışa doğru yürüdü. Kahvaltı eden misafirleri görmezden gelmeye çalışıyordu ama babasının söylediklerinden sonra dikkatini adamlardan uzaklaştırması kolay değildi. Çoğu Honora’dan daha gençti ve soylu olmanın yanı sıra zenginlerdi.

MacEgan dışında çoğu. Bakışları Ewan’a kaydı. Sarı saçları uykudan yeni kalkmış gibi karışıkta ama genç kadının asıl dikkatini çeken gergin kol kaslarıydı.

Ewan uzanıp bir elma aldı ve neredeyse tepeleme dolu olan tabağının yanına koydu. Diėerlerine yiyecek bir şeyler kalmış olması neredeyse bir mucizeydi. Ewan oldum olası yemek yemeyi seven biriydi ve çok yerdı. Buna rağmen bedeni kaslı ve kusursuzdu, hiç fazlalığı yoktu.

Honora yanından geçerken, “Aradığın adamı bulabildin mi?” diye sordu. Genç kadın onu duymazlıktan gelmeye çalıştı. Önceki geçenin anılarıyla yüzüne ateş basmıştı. Ewan’ı yetişkin bir erkek değil de eskisi gibi çelimsiz bir delikanlı olarak düşünmek çok daha kolaydı. Honora, yanından sessizce geçip gitmeye çalıştı ama Ewan bileğini yakalayıp, onu durdurdu.

“Bırak gideyim.”

“Hemen değil. Kız kardeşin nerede? Bu sabah onu göremedim.”

Honora, bileğini kavrayan parmakların kısıkcından kurtulmaya çalışıyordu. “Büyük ihtimalle etrafı diğer adaylar tarafından sarılmış, inci gibi pürüzsüz tenini ve ipek gibi yumuşak saçlarını tarif etmelerini dinliyordur. Şimdi izin verirsen...”

Ewan bileğini bırakmadan ayağa kalktı. Honora ona bu kadar yakın durmaktan hoşnut değildi ama bileğini kurtarmak için daha fazla zorlarsa teninin moraracağım biliyordu.

“Baban bir turnuvadan bahsetti. Kızını koruyabilecek kadar güçlü ve yetenekli olduğumuzu kanıtlamamız içinmiş.”

Honora öfkeyle derin bir soluk aldı. “Bırak beni gideyim Ewan.”

Ewan, bileğini bırakmak yerine elini çevirdi ve yıllarca kılıç kullanmaktan avucunda oluşan nasırlara baktı. “Eskiden olduğun kadar iyi misin?”

Onu neyi kast ettiğinin farkındaydı. Babasından gizli, yıllarca erkeklerle birlikte kılıç talimi yapmıştı, halen de yapıyordu. “Daha iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Eski mücadelelerini unutmadığı açıktı. Honora’nın karşısında birçok defa yenilgiye uğramasına rağmen sızlanmak yerine onurlu bir şekilde yenilgiyi kabullenmişti. İntikam almak için Honora’nın sırrını açığa çıkartabilirdi ama bunu yapmak yerine sırrını saklamış ve çok daha fazla çalışmıştı.

Artık onu yenebileceğinden şüpheliydi Honora. Eski çelimsiz delikanlıdan geriye bir şey kalmamıştı. Kasları gelişmiş, bedeni irileşmişti. Honora düşüncelerinin aldığı yönü fark edip derin bir soluk aldı. O sırada genç adamın kemerine takılı olan tanıdık hançer çektik dikkatini.

“Hançerimi geri istiyorum.”

Ewan umursamazca omuz silkti. “Öğrenmek istediğim şeyi bana söylediğinde geri alabilirsin.”

“Katherine’in nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Hançer karşılığında öğrenmek istediğim şey bu değil.”

“Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Bana kardeşinden bahset. Nelerden hoşlanır? Ona nasıl birediye getirirsem, gözünde, diğerlerinden daha avantajlı bir duruma gelirim?”

Honora hemen cevap vermedi. İçinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalışmaya konsantre olmuştu. Guruna ağır bir darbe almıştı. Ewan’a Katherine hakkında konuşmak ve onu elde etmesi için yardım etmek istemiyordu.

Sebepten kesinlikle kıskançlık değildi. Sebepten Ewan’ın, Katherine için uygun bir erkek olmamasıydı. Katherine gibi nazik biri için Ewan fazlasıyla cesur ve agresifti.

“Bir hayvana ne dersin?” diye sordu Ewan. “Yavru bir kedi olabilir mesela. Çevrede hiç kedi görmedim. Bir kedi yavrusu hoşuna gidebilir.”

“Yavru bir kedi mi?” Aklından türlü intikam planları geçiyordu. Vicdanı buna son derece karşıydı ama aldırmadı. Önceki gece onu öptüğü ve hançerini çaldığı için Ewan bunu çoktan hak etmişti. Katherine’i elde etmek için onu sorguya çekmesiyse suçlarına yeni birini eklemişti. “Şimdiye kadar kimse ona bir kedi hediye etmedi.”

Ewan yavaşça bileğini bıraktı. “O kadar zor olmadı değil mi?” Belindeki hançeri alıp genç kadına uzattı. “Hançeri demirciye götürüp düzelttirirsen iyi olur. Ağırlık dengesinde sorun var.”

“Kırılmıştı.” Kocasını Ranulf, bir öfke anında hançeri ateşe atmıştı. Honora, çok sevdiği hançerini bir daha göremeyeceğinden emindi ve Ceredys’den ayrıldıktan hemen sonra eşyalarının arasında hançeri bulduğunda şaşırılmıştı. Marie St Leger hançeri tamir ettirmiş olmalıydı ama genç kadın bunu neden yaptığını halen anlayabilmiş değildi. Hançerine tekrar kavuştuğuna memnundu ama demircinin kabza ya eklediği iri topuz hoşuna gitmemişti. Hançerinin kabzasının daha sade olmasını tercih ederdi.

Honora hançeri kemerindeki kınına yerleştirip, veda dahi etmeden hızla oradan uzaklaştı. Öfkesinin nedenini anlayamıyordu. Her nedense Ewan, sinirlerini bozuyordu. Çocukken sakar ve şaşkın biriydi ama artık kendisine fazlasıyla güvenen bir yetişkindi.

Üstelik çok yakışıklı ve güçlüydü.

Kafasını duvarlara vursa, akli biraz olsun başına gelir miydi acaba? Onun gibi bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Aslında bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Babasının ne istediği önemli değildi. Bir daha asla evlenmeyecekti.

Diğer bir yandan, evlenmediği takdirde babası onu Ardennes’den ayrılıp, Ceredys’e dönmeye zorlayacaktı. Düşüncesi bile bedeninin buz kesmesine neden oluyordu. Geri dönmeye hazır değildi. John’la başa çıkabilmek için askeri güce ihtiyacı vardı ama babası karşı çıkıyordu.

Honora, iki ay kadar önce paralı asker tutup John’u, devirmek istemişti. Böylece Ceredys’e geri dönebilecekti ama işler planladığı

gibi gitmemiş, askerler onu dolandırmışlardı. Parasını almış ama söz verdikleri işi yapmamışlardı. Bu tecrübe Honora'ya oldukça pahalıya mal olmuştu.

Babasının, kendi ordusu olan bir erkekle evlenmesiyle ilgili fikri de bir işe yaramazdı. Yeni bir eşin, Ceredys'li John'a karşı savaşa açacağını hiç sanmıyordu.

Yardım isteyebileceği kimse yoktu.

John'un büyükannesi Marie St Leger halen hayatta olsaydı, ne yapılması gerektiğini bilirdi. Honora'nın tanıdığı en zeki kadınlardan biriydi. Güçlü iradesi olan bir kadındı ve oğullarına çok kızgındı. Marie, ona öz evladı gibi davranmıştı. Honora, yaşlı kadın sayesinde oradan kaçabilmişti.

Marie'nin öldüğünü düşündükçe yüreği sızlıyordu. Onun için her gece dua ediyordu ama bu bile yeterli gelmiyordu.

Gözlerine dolan yaşların akmasını engellemek için derin bir soluk aldı. Düşünmesi ve plan yapması gerekiyordu. Belki kalenin dışına çıkıp biraz dolaşırsa sakinleşip, düşüncelerini bir düzene sokabilirdi.

Ahırlara gidip seyisten atını hazırlamasını istedi. Hemen sonra, at sırtında büyük bir hızla kaleden uzaklaştı. İki koruma, ona eşlik etmek için peşinden geliyordu ama aldırmadı genç kadın.

Hafif yağan yaz yağmurunda, hızla yol alırken yanakları ve saçları ıslanmıştı. Toprağın kokusunu nedense içine bir hüznün çökmesine neden olmuştu. İşler neden bu noktaya gelmişti? Bir kadın olarak görevlerini reddedip bir savaşçı olmak istediği için miydi tüm bunlar?

Neden diğer kadınlar gibi olamıyordu? Bir aile ve yuva kurmak neden yeterli gelmiyordu? Bir erkek kadar güçlü olmak istemesinin nedeni neydi?

Gözyaşları, yağmur damllarına karışıyordu. Bütün istediğini babasını bir kez olsun memnun edebilmektir. İpek elbiseler giyip, mücevherler takmış, istediği gibi bir kız evlat olmaya çalışmıştı ama babası, onun farkında bile değildi. Sadece karşısına dikilip onunla tartıştığında Honora'nın varlığını hatırlıyordu sanki.

Katherine için öyle değildi. Babası, ilgisini asla esirgememişti ondan. İsteddiği her şeyi vermiş, onu ilgiye ve hediyelere boğmuştu. Bunu kabullenmek ne kadar zor gelse de kardeşine hep imrenmişti.

Babasının onu asla sevmeyeceğini kabullenmek zorunda kalmıştı sonunda. Dile getirmese de içten içe ikizinin ölümünden onu sorumlu tuttuğu açıktı. Kızı hayatta kalmış ama varisi olacak oğlu ölmüştü.

Honora'nın savaşmayı bu kadar çok istemesinin nedeni biraz da bundan kaynaklanıyordu. İyi bir savaşçı olarak erkek kardeşinin yerini almaya çalışmıştı. Bu sayede babasının gözünde bir değer kazanabilirdi.

Gizlice savaşmayı öğrenmişti. Silah deposunda kılıç çalıp, kolları yorgunluktan ağrıyana kadar idman yapmıştı yıllarca ama bir kez olsun kılıç kullanmaktaki becerisini babasına göstermemiştir. Onu utandırmak istememiştir. Bir erkek gibi davranmasıyla gurur duyması mümkün değildi. Gurur duymak bir yana, büyük ihtimalle Honora'dan nefret ederdi.

Yağmur hızlanırken, Honora atının yönünü kaleye çevirdi. Do-laşmak biraz olsun ona iyi gelmişti ama maalesef sorunlarına çözüm bulamamıştı. Babasının tehdidi konusunda ne yapacağını halen bile-miyordu.

İsteğine boyun eğip, evlenmek için bir aday arıyormuş gibi dav-ranabilirdi. Katherine evlendikten sonra her şey eski haline dönerdi. Tek sorun bu oyunda ona eşlik edecek doğru kişiyi bulmaktır. Honora, yalan söyleyip kimseyi insanların gözünde küçük düşürmek istemiyordu. Bu yüzden en başından dürüst davranması şarttı. Ama öncelikle doğru kişiyi bulmalıydı.

Onun dışında yedi tane daha aday vardı. Tanrı aşkına, yedi aday. Ewan bir kenarda durup adamların, tek tek Katherine'e yakla-şıp getirdikleri hediyeleri vermelerini izledi. Her yeni kurdele ve ipek kumaşı sıcak bir tebessümle kabul ediyordu.

Beaulais Baronu'nun varisi Gerald Elshire, getirdiği zümrüdü Katherine'e uzatırken, yüzünü buruşturmaktan alamadı kendisini Ewan. Zümrütten çok renkli cama benziyordu zaten.

Ewan, Katherine için ne zümrüt, ne de ipek alabilecek imkâna sahipti. Bunun yerine kölelerden birine biraz para verip, yavru bir kedi bulmasını istemişti. Ağabeyinin karısı Isabel kedilerini çok se-verdi. Katherine'in de aynı şekilde hissedeceğinden emindi.

Yavru kediye küçük bir sepetin içine koyarak, üzerini ince bir kumaş parçasıyla kapatmış sırasının gelmesini bekliyordu.

Katherine, başında uzun saçlarını örten beyaz örtüsü ve incilerle süslenmiş safir rengi ipek elbisesiyle tıpkı bir prensesi andırıyordu. Büyüleyici bir güzelliği vardı ve ona bakmak bile içini ısıtıyordu. Sakin, nazik ve güzeldi. Ve ulaşılmaz.

Gizlice bir erkeğin yatak odasına girme düşüncesi Katherine'i dehşete düşürebilirdi. Honora'yla öpüşmelerinin anısıyla kasıklarının sızladığını hissetti ve ağzının içinde sessiz bir küfür savurdu. Honora kardeşi gibi narin değildi, güçlü bir bedeni vardı. Yatakta öylece uzanıp ona sessizce boyun eğecek türde bir kadın değildi. Ateşli bir şekilde karşılık verip zevk dolu çığlıklar atacığından emindi Ewan.

Lanet olsun. Gözünün önünde beliren görüntüden kurtulmak için başını salladı. Honora umurunda bile değildi. Öpüşmeleri bir hataydı. İkisi için de bir önemi yoktu.

Ewan, Katherine'le öpüştiklerini hayal etmeye çalıştı. Öpüşü de kendisi gibi nazik olacaktı muhakkak. Karısı olduğunda, ona karşı yumuşak ve nazik olmaya özen gösterecekti. Masum bakiresini yavaşça baştan çıkarıp, ona zevklerin en büyüğünü tattıracaktı.

Adaylar birer birer hediyelerini vermiş, sonunda sıra Ewan'a gelmişti. Önünde durup genç kadını başıyla selamladı. "Leydi Katherine, sizi tekrar görmek büyük bir mutluluk." Sepeti yavaşça genç kadının ayaklarının yanına, yere bıraktı.

Katherine hafifçe gülümsemişti ama yüzünde sanki burnu gıdıklanıyormuş ve hapşırarak üzereymiş gibi bir ifade belirmişti. Buna rağmen gülümsemeyi sürdürerek ellerini genç adama uzattı.

"Ewan MacEgan, son görüşmemizden bu yana yıllar geçti."

"Koruyucu ailemin yanından ayrıldıktan sonra sık sık sizi düşündüm Leydim." Genç kadına içtenlikle gülümsedi. "Ve size bir hediye getirdim." Sepetin üzerini kaplayan örtüyü açtığında yavru kedi patilerini sepetin kenarına yaslayarak sevimli bir şekilde miyavladı.

Katherine dudaklarında zoraki bir gülümsemeyle teşekkür etti. “Çok nazıksınız.” Ama kediyi kucağına almak için bir girişimde bulunmadı.

Ewan kediyi genç kadına uzattığında ifadesi daha da gerildi adeta, yine de uzanıp yavru kedinin başını okşadı. Hayvan zevkle guruldayarak başını genç kadının parmaklarına sürtmeye başlamıştı ve Katherine bu defa gerçekten hapşırıldı.

“Teşekkür ederim,” diyerek görevlilerden birine kediyi almasını işaret etti ve hemen sonra tekrar hapşırıldı.

Ewan’ın içini bir şüphe sarmıştı. Honora, ona oyun oynamış olabilir miydi? Katherine peş peşe hapşırırken gözleri de burnu gibi kızarmaya başlamıştı. Ewan, Honora’nın tuzağına düştüğünden artık kesinlikle emindi.

“Yavru kedinin sizi rahatsız edebileceğinden haberim yoktu.” Sepeti görevlinin elinden aldı. “Size başka bir hediye getireceğim.”

Katherine gözlerini ovarak gülümsemeye çalıştı. “Hayır, sorun değil. Gerçekten. Kedileri çok severim ama her nedense çevrede kedi olduğunda böyle sorunlar yaşamaya başlıyorum.” Hemen sonra tekrar hapşırıldı.

Honora’nın bu durumu bildiğine şüphe yoktu. Ewan içini kaplayan öfkeyi gizlemeye çalıştı. Ona inandığı için en çok kendisine kızıyordu. Honora’dan yardım istemekte bir sakınca görmemişti ve onu oyuna getirebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Tekrar karşılaştıklarında Honora’ya bunun hesabını soracaktı. Katherine’in karşısında fazla oyalanmadan hızla kalabalığa karıştı. Bir an önce ona vermek için yeni bir hediye bulması gerekiyordu. Maddi imkânları sınırlı olduğu için ona pahalı bir hediye alamazdı. Mavi gözlerine uyan bir kurdele iyi bir fikir olabilirdi.

Bir an durdu ve kaşlarını çatı. Gözleri maviydi değil mi?

Renginin bir önemi yoktu, Katherine’i gülümsetmesi yeterliydi. Huzursuzca derin bir soluk aldı. Hediye arayıp, pazarlık yaparak vakit kaybetmek istemiyordu. Turnuva için idman yapmalıydı. Orada becerilerini gösterip gücünü kanıtlamalıydı. Diğer adaylardan daha iyi olduğuna şüphesi yoktu.

Rakip olarak, gerçek anlamda Ewan ancak ağabeyleri karşısında zorlanırdı. Mac Eganlar'ın en küçüğüydü ve iyi bir savaşçı olabilmesi için ağabeyleri ne gerekiyorsa yapmışlardı. Yorgunluktan bitkin düşüp merhamet etmeleri için yalvardığında bile gözünün yaşına bakmamışlardı.

Kardeşler arasında çok güçlü bir bağ vardı ve Ewan her konuda onlara güvenebileceğini biliyordu. Ağabeylerinin, ne pahasına olursa olsun daima yanında yer alacaklarından emindi.

Turnuvaya hazırlanması için Bevan'ın ona yardım edeceğini biliyordu ve o anda başarısız hediye girişimini unutmak için iyi bir dövüş ihtiyacı vardı.

Uzun bir süre, kale burcunda Bevan'ı aradı ama ağabeyini hiç bir yerde bulamadı. Dışarıda yağmur şiddetini arttırmıştı. Bu şartlarda idman yapması zaten çok zordu.

Öfkeyle homurdanırken bir kapı sesi duydu ve ufak tefek birinin gizlice silah deposuna girmeye çalıştığını gördü. Bu Honora'dan başkası olamazdı.

Honora'nın boynu olduğunu hayal ederek kılıcının kabzasını sımsıkı kavradı. Katherine'in karşısında aptal durumuna düşmesine neden olduğu için onu boğmak istiyordu. Deponun kapısını hızla açıp içeri girdiğinde Honora elinde kılıçla dönüp şaşkınlıkla ona baktı.

Başındaki örtü yağmurdan ıslanmıştı, nemli elbisesi de bedenine yapışmıştı. Çoğu kadından daha uzun boyuluydu ve Ewan'ın gözlerine bakmak için başını kaldırmasına bile gerek yoktu.

"Görünüşe göre değişen bir şey yok." Kapıyı arkasından kapattı ve dik dik genç kadına baktı. "Halen gizlice babanın silahlarını alıyorsun."

"Ne istiyorsun Ewan?"

"Bir özür mesela. Aslında intikam da fena olmazdı." Kılıcını çekti ve genç kadının etrafında bir tur attı.

Honora bir an bile tereddüt etmeden savunma pozisyonu almış, dikkatli bakışlarını genç adama dikmişti. Muntazam vücudunu saran elbisesi ve başındaki örtüyle kadınsı bir görüntü sergilese de kılıcı ustalıklarla tuttuğu gözden kaçacak bir şey değildi.

“Kılıcı kaldırabilmene bile şaşırdım doğrusu,” dedi Ewan. “Senin kadar ağır olmalı.”

“Bana yaltaklanmayı kes MacEgan. Senin kadar uzun bir süredir kılıç kullanıyorum.”

“Gerçekten mi?” Ewan öne atıldı ve kılıçlar havada buluştu.

Honora başındaki örtüyü çekip aldı ve hemen sonra atağa geçti. “Gerçekten.”

Elbisenin kumaşı vücuduna tamamen yapışmıştı ve kollarındaki kaslar açıkça belli oluyordu. Etekleri bacaklarına dolanmasına rağmen uzun adımlar atıyor ve dengesini sağlamakta zorlanmıyordu.

Ewan bakışları nemli saçlarında ve solgun yüzünde dolaştı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve bahar yapraklarını andıran yeşil gözlerinde kararlı bir ifade vardı.

Honora’nın bir sonraki hamlesine hiç zorlanmadan karşılık verdi Ewan. Bir kez olsun kılıcı kavramasını zorlaştıran, ellerindeki uyuşukluğu açık etmedi. Yaralarının etkisi kalıcıydı ve en büyük zayıflığıydı. Bu zayıflığın üstesinden gelebilmek için çok çalışmıştı.

“Bana yalan söyledin,” dedi ve kılıcı diğer eline alıp Honora’yı geri çekilmeye zorlayan bir darbe indirdi. “Katherine kedileri sevmiyor. Hapşırmasına neden oluyolar.”

Honora en azından suçlu görünecek kadar erdemliydi ama Ewan kılıcını indirir indirmez atılıp kılıcın ucunu genç adamın boğazına dayadı.

Ewan hızla eğildi bacaklarıyla genç kadının bacaklarını kısıp alarak kendisini yere attı. Kılıcı elinden savrulurken Honora boylu boyunca yerde buldu kendisini.

Ewan vakit kaybetmeden üzerine abanıp bileklerini kavradı.

“Yenildiğini kabul et Honora.”

~ Üçüncü Bölüm ~

HONORA, yüzünü buruşturdu. “Biraz dikkat etmiş olsaydın, Katherine’in kedilere katlanamadığını bilirdin.”

“Koruyucu ailemle yaşarken Katherine sadece on dört yaşındaydı. Onu çok az görüyordum.” Honora’yı serbest bırakıp kenara çekildi ve yere oturup sırtını duvara yasladı. Honora kılıcını alıp temizledi ve duvardaki yerine astı. Daha sonra Ewan’ın yanına yere oturdu.

“Onu tanımıyorsun ama yine de onunla evlenmek istiyorsun.”

“Evet.” Bakışlarını genç kadına çevirdi. Kaşları çatık, nemli saçları karışık. Solukları henüz düzene girmemişti.

“Neden?”

Ewan bu soruya cevap vermekte tereddüt etti. Katherine’in zarafeti onu büyülüyordu ama aslında bencilce nedenlerden dolayı onunla evlenmek istiyordu. Çeyizi ve mülkleri olmasaydı onunla evlenmek için en ufak bir girişimde bile bulunmazdı. Her ne cevap verirse versin, Honora gerçeği kolayca görecekti.

“Katherine, çok güzel,” diyerek söze başladı ama Honora’nın yüzüne baktığında cümlesinin sonunu getiremedi. Yıllar içinde o da değişmişti. Güçlü ve muntazam bir vücudu vardı ama yüzü halen saf ve kırılgan bir ifade taşıyordu. Ne kadar gizlemeye çalışsa da yumuşak bir kadındı.

Honora, genç adamın bakışları karşısında huzursuz oldu ve içgüdüsel olarak saçlarını düzeltmeye çalıştı. “Evet, çok güzel.” dedi gergin bir tebessümle. “Benim aksime.”

Ses tonundaki güvensizlik Ewan’ı şaşırtmıştı. Uzanıp genç kadının saçlarına dokundu. “Sen de güzelsin ama Katherine’den farklı bir güzelliğin var.” Su ve toprak gibiydiler, birbirlerinden ancak bu kadar farklı olabilirlerdi.

“Becerikli ve güçlü bir dövüşçüsün. Babanın askerlerinin çoğundan daha iyi olduğuna eminim.”

“Yeterince iyi değilim. Olsaydım seni yenerdim.”

Ewan’ın dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Beni bir daha asla yenemeyeceksin güzelim.”

Honora ayağa kalktı ve duvarda asılı olan kılıçlara göz gezdirdi. “Denemeye var mısın?”

“Tamam, ama yenilirsen, Katherine’in kalbini kazanmanın gerçek sırrını bu defa söyleyeceksin.”

“Yenilmeyeceğim.”

Kendinden çok emindi. Ewan başıyla duvardaki silahları işaret etti. “Hadi ne duruyorsun, kılıcını seç.”

Honora, aynı kılıcı alıp hafif bilek hareketleriyle havada sağa sola savurdu, ardından en ufak bir uyarı olmaksızın atağa geçti. Ewan kolayca karnını hedefleyen kılıcı engelledi.

“Kazanırsan ne istiyorsun?” diye sordu.

“Kalbini bir tepsinin içinde isteyebilirim.” Hafifçe gülümsedi ve tekrar saldırdı.

“İstediğin kalbimse elde etmenin çok daha güzel ve kolay yolları var. Biraz toprak ve belki yeni bir at olabilir.”

“Sana saçına takman için bir kurdele alacağım,” dedi dişlerinin arasından ve yeşil gözlerinde vahşi bir ifadeyle kılıcını savurdu.

Ewan, zorlanmadan her darbeye karşılık veriyordu ama kılıç kullanmaktaki ustalığını da göz ardı edemezdi. Tekniği kusursuzdu, tüm dikkatini ona vermemiş olsa, Honora'nın kazanma şansı yüksekti.

“Neden dövüşmüyorsun?” diye öfkeyle soludu. Yeşil gözleri alevler saçıyordu adeta. “Savunmayı bırak ve dövüş benimle. Nasıl bir savaşçı olduğunu göster.”

Bu meydan okumayla Ewan savunmayı bir kenara bırakıp saldırı konumuna geçti. Birbiri ardına indirdiği darbelerle genç kadını geri-lemeye zorladı. Tüm gücüyle karşı koymaya zorlayan darbelerle odanın köşesinde kıstırdı onu ama Honora pes etmemişti.

Ewan dövüşe son verecek son darbeyi indirmek üzere kılıcını savurdu ama Honora darbeyi karşılamak için hamle yapmadı. Son anda kendini tutmasa, Honora'yı öldürmesi kaçınılmazdı. Öfke dolu bir küfürle kılıcı duvara sapladı.

Honora bu fırsatı değerlendirip kıvrak bir bacak hareketiyle genç adamı yere yıktı ve üzerine oturup kılıcını boğazına dayadı.

“Teslim oluyor musun?” Sesi boğuk ve hırıltılıydı. Adeta rakibi değil de seks kölesiymiş ve ona boyun eğmek zorundaymış gibi seks bir ifade vardı yüzünde. Yenilgiye uğramış olması genç adamın umurunda bile değildi. Honora'nın etekleri yukarı sıyrılmış, bacakları genç adamın kalçalarını kısıvrak sarmıştı ve tam da kasıklarının üzerinde oturuyordu. Ewan anında sertleşti.

Honora, genç adamın üzerindeki etkisini fark ettiğinde yanakları kıpkırmızı oldu. Ewan, onu üzerinden kaldırmak için kalçalarını kavradı ama ipeksi tenini hissettiğinde öylece kala kaldı. Honora titrek bir nefes aldı. Yanakları kırmızı, saçları nemliydi. Dövüşün de etkisiyle soluk soluğa kalmıştı ama bu haliyle daha çok saatlerce sevişmiş bir kadına benziyordu.

Ewan dişlerini sıkarak bedeninin tepkilerini kontrol etmeye çalıştı. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Honora. Sana zarar verebilirdim.”

“Ama ben kazandım, değil mi?”

Ewan, avucunun kesilme ihtimaline aldırmadan kılıcın keskin tarafını tutup boğazından uzaklaştırdı ve onu geri iterek oturdu.

Dudakları sadece bir nefes uzaklıktaydı ve Honora'yı tekrar öpme arzusuyla doldu içi. Genç kadın ayağa kalkmaya çalıştı ama Ewan onu bırakmaya hazır değildi henüz.

"Cezam nedir?" Genç kadının ensesindeki saçları kavradı ve hareket etmesini engelledi. Honora soluğunu tutmuştu ve sanki ondan korkmaya başlamış gibi ifade belirmişti bakışlarında.

"Bırak beni kalkayım Ewan."

"Soruma cevap verdikten sonra. Dövüşü kaybettiğim takdirde benden ne istediğini söylemedin."

Honora ayağa kalkmak için bir hamle yaptı ama bu sertliğine sürtünmekten başka bir iş yaramadı. Ewan, eteğini yukarı sıyırıp içine girdiğini hayal etmekten alamadı kendisini. Lanet olası kadın. Bilinçli ya da bilinçsiz, Ewan'ın içinde inanılmaz bir açlığa neden oluyordu. Açlığını doyurmak için yanıp tutuşuyordu ama bunu yapamazdı. Katherine'le evlenmek isterken bu mümkün değildi. Honora'ya karşı hissettiği açlık beklenmedik bir şeydi ama göz ardı edilmesi gerekiyordu.

"Bir hırsız yakalamam için bana yardım etmeni istiyorum," dedi Honora tereddütle. Tekrar ayağa kalkmayı denedi ve bu defa Ewan izin verdi.

"Hırsız mı?"

Honora yerden kılıcını alıp temizlemeye başladı. "Biri kiliseden küçük bir sandık çaldı. İçeriden birinin yaptığına inanıyorum ama kanıtlayamıyorum."

"Bu konuyu babanla konuştun mu?"

"Evet, ama babamın adamları bir şey bulamadı." Gözleri öfkeyle bulutlanmıştı. "Hırsız, Katherine'le evlenmek isteyen adaylardan biri olabilir."

"Ama hırsızın ben olduğumu düşünmüyorsun."

Honora sabırsız bir bakış attı ona. "Hırsız olduğumu düşünseydim bunları sana anlatmazdım. Ayrıca, hatırlarsan eşyalarını karıştırdım. Sandık odanda değil."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

“Diğer adayların konuşmalarına kulak ver, onları gözle. Kimseye görünmeden etrafta dolaşıp bilgi toplamakta hep iyiydin. İyi olduğun şeyi yap ve öğrendiklerini bana söyle.”

“Neden Honora? Babanın kalesindeki hırsızlık neden senin için bu kadar önemli?” Sırtını duvara yasladı ve dikkatli gözlerle genç kadını süzdü. “Burası artık senin evin değil. Evin kocanın toprakları. Orada yaşıyorsun değil mi?”

“Oraya geri dönmeye henüz hazır değilim.”

Sesindeki vahşi ifade Ewan’ın merakını uyandırmıştı. Honora bir şeyden kaçıyordu ya da birinden. Karanlık düşüncelerin aklına hücum etmesine engel olamadı. Ağabeyinin karısı Genevieve’i hatırladı. Hislerini yumruklarıyla ifade eden, her fırsatta onu döven bir Norman şövalyeyle sözlüydü bir zamanlar. Bevan sayesinde evlilikten kıl payı kurtulmuştu. Biri, Honora’yı aynı şekilde tehdit ediyor olabilir miydi?

“Sana zarar veren kimdi?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Honora’nın parmakları, kılıcın kabzasını sıkıca kavradı. Gözlerine baktığında Ewan’ın gördüğü ifade öfkeydi, korku değil.

“Bir erkeğin bana zarar vermesine izin verir miyim sanıyorsun?”

Öfkeli ifadesi ve kararlı tavrına rağmen Ewan ikna olmamıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama Honora’yı derinden etkileyen bir şey yaşamıştı ve halen bunun ağırlığını hissediyordu.

“Geç oldu,” dedi genç kadın aniden. “Hırsızla ilgili bir şey öğrenirsen bana haber gönder.”

Çalınan sandığın onun için bir değeri olup olmadığını sormadı. Neden önemsedığını de. Belli ki dikkatini dağıtacak ve kafasını meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Ewan bu işe karışmayı istemiyordu ama bir hırsızın elini kolunu sallayarak aralarında dolaşmasına da göz yumamazdı. “Sana yardım edeceğim.”

Yarışmalar şafakla birlikte başlamıştı. Ardenne lordu, adayların becerilerini test etmek için güreş, koşu, ok atma ve kılıç dövüşü gibi karşılaşmalar ayarlamıştı.

Ewan ilk test için g re i se mi ti. Kararlı adımlarla g re  alanına do ru ilerlerken Bevan yolunu kesti.

“İrlandalıları sevmiyorlar, biri mutlaka kalleslik yapacaktır, dikkatli ol.”

“Sakin m dahale etme. Bu benim d v    m.”

“E er hayatım tehdit ederlerse, turnuva olsun olmasın mutlaka m dahale edece im. Benim karde imsin.”

A abeyinin halen onu korumaya  alı ma ihtiya ı hissetmesinden Ewan hi  ho lanmıyordu ama uzatmadı. Bevan’ın aklının karısında oldu unun ve onun i in endi elendi inin farkındaydı. Genevieve, d rd nc  bebeklerine hamileydi ve Bevan’ın orada olmaktansa karısının yanında olmayı tercih etti ine emindi.

“Kazanaca ım,” dedi Ewan kendinden emin bir tavırla. Bu kar ıla madan zaferle  ıkacaktı. Bevan ikna olmu  gibi g r nmese de kenara  ekildi ve karde ine yol verdi.

Ewan, Ardenne Lordu’nun iki kızıyla birlikte oturdu u k rs ye yakla tı. Di er yarı macılar d v    r i in hazırlanmı lardı.  o u zincir  rme zırhlar giymi ti. Hepsi Normandı ve her biri   valye ya da lord unvanı ta ıyordu.

Aralarında unvan sahibi olmayan tek ki i olmak Ewan’ı rahatsız ediyordu. Longford kontu koruyucu babası olmasa, Katherine’le evlenmeye talip olmasına bile izin verilmeyece inin farkındaydı.

Kenarda durup, Katherine’i selamlamak i in sırasının gelmesini bekledi. Her iki karde  de  ok  ık birer elbise giymi ti. Katherine’in  zerinde altın i lemeli krem rengi zarif bir elbise vardı. Honora’ysa koyu mavi  zerinde g m     i lemeli bir elbise giymi ti. Her ikisinin de sa ları elbiselerine uyan kurdelelerle s slenmi ti.

Baron bir  eyler s yl yordu ama Ewan duyamadı. Honora’nın yanakları kızarmı , bakı larını bo lu a dikmi ti. Yanındaki adama d nd . “Neler oluyor?”

“Baron her iki kızını da evlendirece ini a ıkladı. B y k kızını daha  nce evlendirecekmi .”

Honora kendine bir koca mı arıyordu? Ewan t m kaslarının gerildi ini hissetti. Tekrar evlenmekle ilgili bir  ey s ylememi ti Honora.  stelik Katherine’den  nce evlenmesi bekleniyordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu doğru olmalıydı.

Ewan ilk karşılaşmalarının sandığı gibi tesadüf olmadığından şüphelenmeye başladı. Tanrı aşkına, kadın gecenin bir yarısı yatak odasına girmişti. Saygılarını sunmak için kürsüye yaklaştıkça Honora'ya duyduğu öfke daha da şiddetleniyordu.

Hristiyan topraklarında yaşayan bütün kadınlar arasında Honora, evleneceği en son kadındı. En az Ewan kadar inatçıydı ve çocukken ona çektiirdiği eziyetleri de unutmuş değildi. Onu eş olarak alacak adamın sonsuz bir sabrı olmalıydı.

Katherine'in önünde saygıyla eğilirken öfkesini bastırmak için büyük bir çaba harcıyordu. "Leydi Katherine, bu sabah çok güzel görünüyorsunuz."

Katherine gülümseyerek ona beyaz bir kurdele uzattı. "Sizi dövüşürken izlemek büyük bir mutluluk olacak MacEgan."

Honora'nın sert bakışlarını üzerine diktığının farkındaydı ama görmezden geldi.

"Size halen bir hediye borçluyum," diyerek tüm dikkatini tekrar Katherine'e yöneltti. "Arzu ettiğiniz özel bir şey var mı?"

Katherine kısa bir an düşündükten sonra ışıltılı bir gülümsemeyle "Bir öğleden sonra sizi daha yakından tanımak için birlikte vakit geçirmek isterim. En son yıllar önce görüşmüştük."

Ewan'ın içini keyifli bir tatmin duygusu sardı. Katherine'i elde edebilmek için halen bir şansı olduğu anlamına geliyordu bu.

"Sizinle vakit geçirmekten büyük bir mutluluk duyarım."

Honora bakışlarını dövuş alanına çevirmişti ama Ewan, onun alayla gözlerini devirdiğini hissedebiliyordu.

"Harika," dedi Katherine mutlu bir gülümsemeyle. "Yanımıza yiyecek bir şeyler alınız ve Honora da bize katılır."

Honora hayretle kardeşine baktıktan sonra Ewan'a *Bu hiç iyi bir fikir değil* dercesine sert bir bakış attı.

Ewan bunun iyi bir fikir olmadığı konusunda ona katılıyordu. Katherine'le baş başa vakit geçirmeyi tercih ederdi. Honora'nın da onlara katılmak istemediği açıktı ama itiraz ettikleri takdirde kuşku uyandıracaklarının farkındaydılar.

"Yarın sizi bekleyeceğim."

“Sizin için de uygunsa ahırların orada buluşuruz. Öğleden hemen önce.”

Ewan genç kadını başıyla selamladıktan sonra yavaşça Honora’ya yaklaştı. Yüzündeki gergin hatta zoraki bir tebessümle karşıladı onu genç kadın. Ewan sesini alçalttı.

“Tekrar evlenmeyi planladığından bahsetmemiştin.”

“Hayır, bahsetmedim.” Gergin ifadesine bakılırsa bu durumdan hiç memnun değildi. Adayların karşısına, kendisine bir eş arayan çok şık bir kadın olarak çıkmış olmasına rağmen, oradan kurtulmak için dakikaları sayıyor gibiydi.

“İstediğin bu mu?”

Gerginliği sanki daha da arttı ve gözlerini kıstı Honora. “Bunu şimdi konuşmak istemiyorum.”

Ewan kuşkuyla ona baktı ve dilinin ucuna kadar gelen soruyu sormaktan vazgeçti. Bunun yerine genç kadına dostça şans dilemeyi seçti. “Umarın, seni mutlu edecek erkeği bulabilirsin.”

“Bu adamlar benim için burada değiller Ewan,” diye fısıldadı bakışlarını öne eğerek. “Katherine için buradalar. Sen de öyle.” Sesinde açık bir çaresizlik vardı. Ewan, onun için üzülebileceğini düşünmemişti hiç. Onun için yapabileceği bir şeyler olmalıydı ama ne? Belki adayları yakından incelerse seçim yapmasına yardımcı olabilirdi. Zaten hırsız yakalamaya yardım edeceğine söz vermişti.

“Diğer adaylar hakkında bilgi toplamaya çalışacağım.” Genç kadını başıyla selamladıktan sonra arkasını döndü.

“Ewan bekle.”

“Ne oldu?”

Kısa bir an kararsızlıkla baktıktan sonra sesini alçaltarak eğildi. “Adayların en uzun olan, Dolwyth’li Sör Ademar dövüşürken her iki elini de kullanır. Özellikle kılıç dövüşünde dikkatli ol.”

“Olurum.”

Dudakları hafif bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. “İyi şanslar. İhtiyacın olacak

“Çok yakışıklı değil mi?” Katherine, çenesini ellerine dayayarak kürsüye yaslandı. Bakışları, güreşmeye hazırlanan iki rakibin üzerindeydi.

“Kim? Sör Ademar mı?”

“Hayır, Ewan.” Hülyalı bakışlarla ablasına dönüp gülümsedi.

Honora hayretle kardeşine bakıyordu. Ewan’ı doğru dürüst tanı-mıyordu bile ama adının geçmesi bile zevkten bayılacak noktaya getiriyordu Katherine’i.

Honora’nın parmakları hançerinin kabzasını sımsıkı kavradı ve öfkesini bastırmak için bundan güç aldı. “Kendine ait doğru dürüst toprağı bile yok.”

“Ama ağabeyi bir kral. Bu da onu prens yapmaz mı?”

“Patrick MacEgan sadece bir klan kralı. Babamızdan daha yüksek bir statüde değil. Ewan da beş erkek kardeşin en küçüğü.”

Katherine bunu umursarmış gibi görünüyordu. “Uygun bir ko-ca aday olmasa babam onu davet etmezdi.”

Honora, Ewan’ı davet edenin babası değil de Longford kontu olduğunu hatırlatmaya gerek görmedi. Bakışları Longford’a kaydı. Yarmazlıklarının cezası olarak babası onu evden uzaklaştırmıştı ve Honora yaklaşık bir yıl kont ve ailesiyle birlikte yaşamıştı.

Babasının verdiği ceza, bir ödül olmuştu Honora için. Kont ve ailesiyle yaşamaktan büyük bir keyif aldığı gibi kılıç kullanmayı ve dövüşmeyi de o zaman öğrenmişti.

Bakışları bu sefer Bevan MacEgan’a kaydı. Gözlerini bir an olsun kardeşinden ayırmıyordu. Kont’la sohbet ederken bile gözleri daima Ewan’ın üzerindeydi ve sanki bir şeyler olmasını bekler gibi tetikteydi. Kardeşini korumak için gözünü kırpmadan canını ortaya koyacak bir adamdı bu.

İlk güreş müsabakası başlamak üzereydi. Ewan’ın rakibi Beaulais’den Gerald Elshire olacaktı. Beaulais, Ewan’dan biraz daha kısa, kıvrık saçlı ve iri bir adamdı. Honora müsabakayı izlemek için kürsünün tırabzanlarına yaslandı.

Ewan güreş için üzerindeki kurtarılmış, sadece pantolonuyla kalmıştı. Katherine’in verdiği kurdeleyi koluna sarmıştı. Koyu sarı

saçları, sabah güneşi altında parlıyordu. Honora, onu daha önce çıplak görmüştü ama şu haliyle bambaşka bir adama dönüşmüştü.

Muhteşem bir vücudu vardı. Göğüs ve karın kasları sanki usta bir sanatçı tarafından özenle şekillendirilmişti. Çıplak tenine dokunduğu anı hatırladığında yanaklarına ateş bastı.

Huzursuzca oturduğu yerde kıpırdandı. Daha bir gün önce sertliğini bacaklarının arasında hissetmişti. Ne o hissi unutmuştu ne de bedeninin sıcaklığını.

Ewan'ı o şekilde düşünme, o seni istemiyor.

Honora gözlerini yumdu ve dudaklarının etkisini unutmaya çalıştı ama Ewan'ı dövüşürken izlemek bile içinde tuhaf hisler uyandırıyor. Ne zaman bu kadar güçlü bir adama dönüşmüştü? Honora'yı kolayca kaldırmasına şaşırılmamak gerekirdi. Ama gücüne ve cüssesine rağmen üzerine abandığında bile Honora'yı, ağırlığıyla ezmemeye dikkat etmişti.

Derin bir soluk aldı ve son kez üzerinde çıplak bir adam hissettiği anı aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Düğün gecesi, utanç verici ve acı dolu olmuştu. Ranulf'un yatağını paylaşmak kötü bir kâbus gibiydi. Kocasına karşı bir kez olsun arzu ya da sıcaklık hissetmemişti. Tek düşünebildiği, bir an önce işini bitirip onu rahat bırakmasıydı.

Ona nazikçe dokunan, arzuyla okşayan bir adamla birlikte olmak nasıl bir duygu olurdu acaba? Bakışları tekrar Ewan'a kaydı ve içi ürperdi. Birden sırtını dikleştirdi ve doğruldu. Hayır. Hayatında ne bir koca ne de sevgili istiyordu.

Beaulais, şiddetli bir yumruk attı ve yumruğun etkisiyle Ewan'ın başı geriye savruldu. Dudağı açılmış, kanıyordu ama Ewan rakibine gülümsedi. Sonra aniden Beaulais'in karnına bir tekme savurdu ve kolunu boğazına dolayarak kısıp aldı.

Beaulais, kurtulmak için ne kadar çabalasa da başarılı olamamıştı. Ewan bacağına tıpkı bir yılan gibi rakibinin bacaklarına doladı ve onu yere yıktı. Birkaç saniye sonra müsabaka sona ermişti.

Katherine heyecanla ellerini çırpı. "Muhteşem değil mi?"

Honora sadece başıyla onaylayabildi. Hayretler içerisindeydi. Ewan böyle dövüşmeyi nasıl öğrenmişti? Ewan, birbiri ardına bütün müsabakaları kazanırken Honora soluğunu tutup hayranlıkla onu

ızledi. Güreş müsabakasının şampiyonu ilan edildiğinde neredeyse kız kardeşi gibi mutlulukla ellerini çırpıp, gülücükler saçacaktı.

Ok atışında, güreşteki kadar başarılı olamadı ve şampiyonluğu Beaulais'e kaptırdı. Koşu yarışımıysa ucu ucuna kazanmış, Sör Ademar'ı son anda geçerek şampiyon olmuştu.

Sıra kılıç müsabakasına geldiğinde yarışmacılara dinlenmeleri için biraz zaman verilmişti.

Honora ayağa kalktı. Biraz yürümenin, midesindeki kasılmalara iyi gelmesini umuyordu. Babası, Longford kontu ve Bevan MacEgan tam yolunun üzerindeydi ve koyu bir sohbete dalmışlardı.

“Ewan üzerine bahse girmem gerektiğini biliyordum,” dedi Kont, Bevan'a memnun bir bakış atarak. “Kardeşin buradan ayrıldıktan sonra büyük bir ilerleme kaydetmiş. Biraz Norman eğitiminin ona yardımı olacağını biliyordum.”

“İrlanda eğitimi,” diye düzeltti Bevan.

Longford bir kahkaha attı. “Böyle diyeceğimi biliyordum. Ewan, kendini çok iyi geliştirmiş. Katherine için uygun bir koca olacağına inanıyorum. İkisini bir an önce evlendirelim de sen de Genevieve'in yanına dön.”

“Eğer Ewan'ın da istediği buysa.”

“Diğer bütün adaylar Katherine için mücadele ediyor,” dedi Nicholas. “Ama o, büyük kızım Honora'yla evlenmeyi düşünebilir belki.”

Honora yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Babası ondan, sanki teselli ödülüymüş gibi bahsediyordu.

Parmakları sımsıkı hançerinin kabzasını kavradı. Oradan uzaklaşıp, silah deposunda ya da ahırlarda saklanmak istiyordu. Geleceğinin belirsizliği tüm sinirlerinin gerilmesine neden oluyordu. Babası evlenmesi gerektiğini söylediğinden beri hırsız yakalamak için konstantre olmakta bile zorlanıyordu. Üstelik birinin onu izlediği hissinden de bir türlü kurtulamıyordu.

Yapması gereken birkaç işi olduğunun söyleyerek müsaade istediğinde babası “Fazla oyalanma, hemen geri dön,” diye uyardı. “Kılıç dövüşü son müsabaka ve senin de burada olmanı istiyorum.”

Babasının itiraz kabul etmeyeceği bakışlarından belliydi. Hemen geri döneceğine söz vererek kalabalığın arasına daldı ve Sör Ademar'la burun buruna geldi.

“Leydim,” diye selamlayarak hafifçe başını önüne eğdi Ademar.

Çok uzun boylu olmasına rağmen koyu mavi gözleri ve sarı saçlarıyla hoş bir adamdı. Viking ataları gibi güçlü bir savaşçıydı. Ama çoğu zaman sessiz ve fazla konuşmayan biriydi. Bunun sebebi zaman zaman kekeleymesi de olabilirdi. Onun gibi bir savaşçı için kekeleyenin kolay kabul edilir bir şey olmamalıydı.

“Sör Ademar.” Honora, adamı selamlayıp yanından geçmeye çalıştı ama Ademar yolunu kesti.

“Sizinle biraz konuşabilir miyim Leydi Honora?” Çekingen bir tavır vardı ve doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Honora, adamın yüzünün kızardığına bile yemin edebilirdi. “Babanız tekrar evlenmeyi planladığınızdan bahsetti.”

Honora, *öyle bir planım yok* dememek için kendisini zor tuttu. Bunun yerine, “Babamın isteği bu yönde ama ben henüz tekrar evlenip, evlenmemeye karar vermiş değilim,” cevabını verdi.

“Be... Beni evlilik için uygun bir aday olarak değerlendirirseniz, onur... Duyarım.” Utançla başını öne eğdi. Honora doğru bir cevap vermekte zorlanıyordu. O güne dek, ona açıkça ilgi gösteren ilk erkek Sör Ademar olmuştu. Bundan daha fazla şaşırabileceğine inanmıyordu.

“İltifatınızla beni onurlandırdınız,” diyebilirdi sonunda. “Ama kız kardeşime talip değil miydiniz?”

Ademar kendisini gülümsemeye zorladı. “Ka... Kardeşiniz benim gibi bir adamla ev... Evlenmeyi düşünmez.”

Düşünmez miydi gerçekten? Katherine, daha çok Ewan'dan etkilenmiş gibi görünüyordu. Sör Ademar'ın haklı olma ihtimali yüksekti. Adama karşı tuhaf bir sempati hissetti.

Nedenini anlayamasa da saçlarını süsleyen mavi kurdelelerden birini çözüp genç adama uzattı. “Alın, dövüşürken bunu yanınızda tutun. Şans getirmesi için.”

Sör Ademar kurdeleyi koluna sarıp bağladı. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı ve Honora'nın yaptığı şeye inanmakta zorlanırmış gibi görünüyordu.

Honora da yaptığı şeye inanmakta zorlanıyordu ama çekingen teklifi gururunu okşamış, bir şekilde içine dokunmuştu.

“İyi şanslar Sör Ademar, umarım başarılı olursunuz.” Tuhaftı ama Honora bunu içtenlikle umuyordu.

Müsabakaların tekrar başladığını işaret eden borazan sesi duyulduğunda Sör Ademar, genç kadını saygıyla selamladı ve dövüş alanına yöneldi. Honora bir süre öylece durup, adamların müsabaka için hazırlanmalarını izledi. Ama Sör Ademar'm rakibinin Ewan olduğunu görünce yüzü soldu.

Norman şövalyenin üzerinde zincir örme bir zırh vardı, Ewan tuniğinin üzerine kalın deri bir zırh giymişti. Kollarında deri kolçaklar vardı ve elinde de ahşap bir kalkan taşıyordu. Honora'yı gördüğünde kalkanını kaldırarak selamladı onu.

Bunu çocukken de yapardı. O zamanlar, o dövüşürken Honora kenarda durup seyretmek zorunda kaldığından onunla alay etmek için yaptığını sanıyordu ama sonradan bunun saygı göstergesi olduğunu fark etmişti.

Müsabakayı kimin kazandığını umursamaması için onlarca neden vardı ama bir zamanlar arkadaşı olan ve kılıç ustasından öğrendiği her şeyi yasak olmasına rağmen Honora'ya öğreten o sakar çocuğu hatırladığında, Ewan'ın kazanması için canı gönülden dua etti.

Honora kürsüye dönmek için oradan atıldı, müsabakayı en iyi şekilde görebilmeyi istiyordu. Çalıların yanından geçerken yeşillığın altında kahverengi bir şey çekti dikkatini.

Yere çömelip ne olduğunu görünce soluğunu tuttu. Çalıların arasına gizlenmiş olan kahverengi şey, kiliseden çalınan küçük sandıktı.

~ Dördüncü Bölüm ~

BİR sonraki müsabakanın başlamasına çok az bir zaman vardı. Ewan'ın ter ve kanla kaplı bedenindeki bütün kasları ağrıyordu. Son dövüşte kolundan yara almıştı. Kolunun üst kısmında derin bir kesik vardı. Can sıkıcı bir yaraydı ama zafer için küçük bir bedeldi. Son bir karşılaşması kalmıştı, bunu da kazanırsa şampiyon olacaktı.

Ağabeyinin uzattığı bal liköründen iri bir yudum aldı. Soğuk likör susuzluğunu gidermeye yetmemişti ama bir sonraki dövüşte konsantre olmasına yardım etmişti.

“Bugün çok iyi bir iş çıkardın,” dedi Bevan.

Ağabeyinin alışılmadık komplimanı moralini düzeltmişti. Bevan, onu övmekten çok hatalarını yüzüne vururdu genelde. “Şu ana kadar iyi gitti ama halen son bir dövüşüm var.”

“Aklını kullan, kolunu değil. Ve Tanrı aşkına gözlerin rakibinde olsun, ayaklarında değil.”

Ewan gülümsemesini zorlukla bastırdı. Yıllardır, dövüşürken ayaklarına bakmamıştı ama Bevan, eski hatalarını yüzüne vurmaktan vazgeçecek gibi görünmüyordu. “Baron, şampiyon için bir ödül olduğunu söyledi.”

“Ödül her neyse, aldığımda kızına hediye et.”

Akıllıca bir fikirdi, tabi ödül altın ya da gümüşse. “Artık gitmek zorundayım.” Bardağı ağabeyine uzattı.

Dövüş alanına doğru yürürken kürsüye baktı. Katherine tüm zarafetiyle babasının yanında oturmuş gülümsüyordu ama Honora yerinde değildi.

Honora’nın birden ortadan kaybolması hoşuna gitmemişti. Bir şey mi olmuştu? Turnuva süresince çok gergindi. Bakışları kalabalığı taradı, birkaç kişiye onu görüp görmediklerini sordu ama kimse Honora’nın nerede olduğunu bilmiyordu.

Son dövüş başlamak üzereyken nereye kaybolmuştu? Honora kılıç müsabakalarını izlemeye bayılırdı. Bir terslik olduğuna şüphe yoktu. Dövüş alanından ayrılıp Honora’yı aramaya koyuldu. Sonra birden onu gördü. Elinde küçük bir sandıkla ona doğru yürüyordu ama dalgın bir hali vardı ve genç adamı fark etmemişti.

Ewan hemen yanına endişeyle “Sen iyi misin?” diye sordu.

Honora şaşkınlıkla irkilince dengesini kaybetti, Ewan kolundan yakalamasa yere düşmesi kaçınılmazdı.

“Evet, evet... İyiyim.”

Ewan gerginliğinin biraz olsun azaldığını hissetti. Artık gönül rahatlığıyla dövüşebilirdi.

“Bunu çalırların arasında buldum. Geçen gece odanda aradığım buydu işte.”

“Çalındığını düşündüğün sandık mı?”

“Çalınmıştı,” dedi Honora ısrarla. “Ahşap sandıklar ayaklanıp kendi başlarına çalırların arasına gizlenmezler.”

Hırsız, sandığı çalırların arasına neden bırakmış olabilirdi ki?

“Hırsızlıkla ilgili hiç bir şey duymadım Honora. Adamlar, kardeşin dışında pek bir şeyden bahsetmiyorlar.”

“Gözlerini açık tut.” Tam da o anda kolundaki kesiği fark etti Honora. Nazikçe koluna dokundu. “Sana ne oldu?”

“Beaulais’e yaklaşılabilmek için beni yaralamasına izin verdim.”

Eli olması gerekenden uzun bir süre kolunun üzerinde kalmıştı. Avuçlarının içi kılıç tutmaktan nasırlaşmış olmasına rağmen teması genç adamın içini ısıtmıştı.

“Honora. Yapma”

“Ne yapmayayım?” Parmaklarına genç adamın kanı bulaşmıştı ama buna aldırmıyordu.

Gururunu kırmamak için sözcükleri özenle seçmek zorunda kaldı Ewan. “Kız kardeşinle evleneceğim.”

Honora’nın yüzü utançla kızardı. “Tabi seni isterse.” Geriye bir adım atıp soğuk bir ifadeyle genç adama baktı. “Sadece yararı kontrol ediyordum Ewan. Seni istediğimi düşünemediğine göre kendini çok üstün görüyor olmalısın.”

Durum kötüye gidiyordu. Ewan özür dilemeyi denedi. “Demek istediğim...”

“Sıradaki müsabaka seninki,” diyerek sözünü kesti. “Git ve Sör Ademar’la dövüş. Belki diğer kolunu da o keser.”

Sandığı kolunun altına sıkıştırıp hızla kürsüye doğru yürümeye başladı. Ewan da dönüp öfkeli adımlarla dövüş alanının yolunu tuttu.

Neden her seferinde Honora’nın onu çıldırtmasına izin veriyordu. Neden her konuşmaları tartışmayla sonuçlanıyordu? Tanrı aşkına onun için endişelenmişti ve nazik olmaya çalışmıştı.

Kılıcını kınından çıkarttı ve Sör Ademar’la mücadele etmeye hazırlandı. Uzun boylu şövalye, diğer Normanlar gibi zincir örgü bir zırh giymişti. Ewan, rakibinin etrafında dolaşarak saldırı için uygun anı kolladı. Zırhının ağırlığı, şövalyenin hızlı hareket etmesine engeldi ve Ewan bu avantajı sonuna kadar kullanmakta kararlıydı.

Sör Ademar, ileri doğru atıldığında Ewan kılıcıyla darbeyi bloke ederek kenara çekildi. Karşılıklı bir kaç hamleyle birbirlerini tartılar, zayıf yanlarını bulmaya çalıştılar.

Şövalyenin kolundaki mavi kurdele Ewan’ın dikkatini çekti. Kurdele Honora’nın hediyesi olmalıydı. “Honora’ya mı talipsin?”

“Evet. Ve... Az önce seni, onunla konuşurken gördüm.” Sör Ademar tüm gücüyle kılıcını savurdu ve Ewan kalkanını kaldırarak ucu ucuna kurtuldu. “Onu öfkeliendirdin.”

“Sadece soluk alıyor olmam bile onu öfkelenlendirmeye yetiyor.” Ewan büyük bir hızla saldırıya geçti ve şövalyeyi geri adım atmaya zorladı. Dövüşü kazanmak için bir açıklık yakalamıştı ve bunu kullanmaya kararlıydı.

Yan gözle baktığında Katherine’in, elini dudaklarına bastırmış heyecan içerisinde onu izlediğini gördü. Honora’nın ifadesiyse sakin. Göz göze geldiklerinde, sol elini kaldırarak sessiz bir mesaj verdi. Sör Ademar’ın her iki elini birden kullandığını hatırlatmaya çalışıyordu.

Ewan, kalkanı diğer eline aldı ve kötü bir şekilde yaralanmaktan son anda kurtuldu. Sör Ademar, sol eliyle de en az sağ eli kadar güçlü bir şekilde dövüşüyordu ve Ewan saldırıları karşılamak için tüm dikkatini kılıcına vermek zorundaydı.

Zaferin parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetmeye başlamıştı. Ellerindeki uyuşukluğa duyduğu öfke hiddetini arttırdı. Savaş tekniklerini bir kenara bırakıp gücüne konsantre oldu. Genç bir delikanlıyken yeterince iyi olmadığı söylenmişti ona. Ağabeyleri, dövüşmekten vazgeçmesini istemiş, onu korumaya çalışmışlardı. Ewan inatla çalışmış, vazgeçmemişti. O anda da vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu.

Sör Ademar sert bir kılıç darbesi savurduğunda, kalkanını kaldıracak kadar zamanı olmadı ve kılıç kolunda derin bir yara açtı. Kendini geriye attı ve dengesini sağlamaya çalıştı. Tüm bedenini tuhaf bir enerji dalgası sarmıştı. Bir an için kılıcı elinden kayar gibi olmuştu ama çabuk toparladı ve kabzayı sımsıkı kavradı.

Geri çekilip saldırı için doğru anı bekledi. Sör Ademar kılıcını savurdu ama Ewan saldırıyı bloke etti ve kıvrak bir bacak hareketiyle şövalyenin dengesini bozdu.

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldiğini duydu. Çoğu Sör Ademar lehineydi ama aldırmadı. Kolundan aşağı süzülen kana da aldırmadı. Zaten en ufak bir acı bile hissetmiyordu.

Bütün gücüyle bir sonraki darbeyi bloke etti. Saldırı sırası ona gelmişti ve bir açıklık yakalayıp kılıcı rakibinin boğazına dayadı.

Baron’un “Durun!” diyen sesi duyuldu.

Ewan kılıcım kıpırdatmadan öylece durdu. Derken rakibinin kılıcının da karın boşluğunda olduğunu fark etti. Ağzının içinden sessiz bir küfür savurdu. Müsabakayı kazanamamıştı.

Norman şövalye gülümseyerek geri çekildi ve kılıcını kınına yerleştirdi. “Berabere MacEgan.”

Ewan, şövalyeyi başıyla selamlayarak aynı şekilde kılıcım kınına soktu. Durumdan hiç hoşnut değildi. Katherine’e, iyi bir savaşçı olduğunu göstermek istemişti. Yenilgiye uğramamıştı ama zafer de kazanamamıştı.

Kürsüye yaklaşırken keyifsizdi. Sör Ademar, hemen yanında yürüyordu.

“Çok iyi dövüştünüz Sör Ademar,” diyerek gülümsedi Katherine. Ardından Ewan’a dönerek onu da aynı şekilde tebrik etti.

Ardenes Lordu, “Artık ziyafet zamanı,” dedi. “Müسابakaların çoğunu kazandığın için ziyafet sofrasında iki kızımın arasında oturabilirsin MacEgan.”

Katherine’le evlenmesine izin verileceği anlamına gelmiyordu bu. Yine de büyük bir onurdu. Bundan memnun olması gerekirdi ama o anda kir içindeydi, her yanı ağrıyordu ve kolu fena halde kanıyordu. Kendisini iyi hissetmek için tek bir neden bile göremedi.

Barondan müsaade isteyip dövüş alanından ayrıldı. Temizlenip kafasını toparlamaya ihtiyacı vardı. Ağaçlık alanın hemen arkasında küçük bir gölet vardı ve hem yalnız kalıp hem de temizlenmek için ideal bir yerdi.

Müسابakanın beraberlikle sonuçlanması içine dokunmuştu ve kabullenmek zor geliyordu. Sör Ademar, güçlü bir rakipti, kolay kolay yenilecek türde bir şövalye değildi. Onun gibi bir şövalyeyi alt edebilmek için, daha çok çalışması gerekiyordu.

Gölete ulaştığında deri zırhıyla tuniğini çıkarttı ve üzerinde pantolonuyla soğuk suya bıraktı kendisini. Kolundaki yaraya baktı ve ne kadar derin olduğunu fark ettiğinde yüzünü buruşturdu. Yaranın tam olarak iyileşmesi zaman alacaktı şüphesiz.

Bir hışırtı sesi dikkatini çekince, hızla döndü Ewan. Beaulais, eli kılıcının kabzasında ağaçların arasından çıktı.

“Kılıç kullanmakta pek de iyi sayılmazsın İrlandalı.”

Lanet olsun. Daha o sabah bu adamı yenilgiye uğratmamış mıydı? “Ama seni yendim.” Kılıcı yerde öylece dururken suyun içinde yarı çıplak olmak Ewan’ın canını sıkıyordu. Kıyıya doğru yüzerken fark ettirmeden suyun dibinden büyükçe bir taş aldı. “Ne istiyorsun Beaulais? Yumruk yumruğa yeni bir dövüş mü?”

Beaulais, belindeki hançeri kavradı. “Katherine’le evlenme talebinden vazgeç ve Ardennes’i terk et.”

Güneş ışığında bir metal parladı ve Ewan kendisini yana attı. Hançer yanında suya gömülürken, Beaulais de yere yığılıp kalmıştı. Hemen arkasında, elinde kalın bir dal parçasıyla Honora duruyordu ve yerde şuursuz yatan Beaulais’in alnından hafifçe kan süzölmeye başlamıştı.

“Tanrı aşkına, sen ne yaptığını sanıyorsun?” Ewan hızla sudan çıktı. “Adamı öldürdün mü yoksa?”

“Seni öldürmeye çalıştı.”

“Hançeri tehdit amaçlı fırlattı, öldürme amaçlı değil.” Ewan, Beaulais’e yaklaştı ve ayağıyla hafifçe dürttü. Boğuk iniltisini duyunca rahatlayarak derin bir soluk aldı. Neyse ki ölmemişti. Öfkeyle Honora’ya döndü. “Senin ya da bir başkasını korumasına ihtiyacım yok.”

Honora’nın solgun yüzü birden öfkeyle kızardı. “İyi. Bir daha biri seni öldürmeye niyetlendiğinde kenara çekilir seyrederim.”

“Neden buradasın? Ziyafet hazırlığı için babanın yanında olman gerekmiyor mu? Yoksa evlenmek için birini bulman gerektiğini unuttun mu?”

“Unutmadım.”

“Beni takip etmekten vazgeç Honora.”

Yeşil gözler alev saçıyordu adeta. “Seni takip etmiyordum, lanet olası canını kurtarmaya çalışıyordum.”

Yardıma ihtiyacı yoktu. Ne sanıyordu ki? Halen, kendisini savunmaktan aciz o on altı yaşındaki sakar çocuk olduğunu mu? Ewan ona doğru bir adım attığında Honora, elindeki dal adeta bir kılıçmışçasına tehditkâr bir tavırla kaldırdı.

“Aklından bile geçirme.” Uzanıp dalı hızla elinden aldı ve dizinin üzerinde ikiye ayırıp bir kenara fırlattı. “Babanın yanına dön Honora. Ben sana uygun bir adam değilim.”

“İngiltere’deki son erkek bile olsan seni istemezdim.” Honora dönüp gitmeden önce öfke dolu son bir bakış attı ve hemen sonra ağaçların arasında gözden kayboldu.

Ewan söylenerek eşyalarını toplamaya başladı. Neden müdahale etmişti ki? Beaulais arkasında durduğunu fark etseydi ne olacaktı? Ona zarar verebilir hatta öldürebilirdi.

Lanet olası kadın. Aradan geçen beş yıla rağmen değişen bir şey yoktu. Ewan’ın kendini koruyabileceğine inanmıyordu.

Ayaklarının dibinde yatan adama bir bakış attı. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değildi. Özellikle bugün kazandığı zaferlerden sonra. Ama görünüşe bakılırsa zaferlerin yanı sıra Honora sayesinde bir de düşman kazanmıştı.

Ewan, rostonun en güzel kısmını seçip Katherine’in tabağına koydu. Baron, ziyafet için en ufak bir masraftan bile kaçınmamıştı. Ziyafet sofrası, birbirinden lezzetli yemeklerle bezenmişti. Özellikle bademli tavuğun lezzeti, kolundaki acıyı bile unutturuyordu. Ama Beaulais’le yaşananları unutmak o kadar kolay değildi. Adamın intikam almaya çalışacağından şüphesi yoktu. Asıl soru, bunun ne zaman olacağıydı?

“Bakıyorum da iştahınız gayet yerinde,” dedi Katherine.

Ewan tabağına patates püresi alırken genç kadına gülümsedi ve “Siz de ister misiniz Leydim?” diye sordu ama Katherine başını iki yana sallayarak reddetti.

Bütün dikkatini Katherine üzerinde yoğunlaştırmıştı ama diğer yanında oturan Honora’nın farkındaydı. Nezaket adına ona da püre isteyip istemediğini sordu ama aldığı karşılık buz gibi bir bakış oldu.

Bir süre sonra Beaulais girdi yemek salonuna. Baş, sargı beziyle sarılmıştı ve Ewan’a diktiği bakışlarında öfke vardı. Diğer adayların oturduğu masada yerini alırken, gözlerini bir an olsun genç adamdan ayırmamıştı. Ewan aynı şekilde buz gibi bakışlarını ona dikti.

Onu yaralayanın Honora olduğunu öğrenmemesini umuyordu Ewan. Norman lordun bir kadın tarafından alt edilmeyi kolay kolay kabulleneceğini sanmıyordu. Ewan, onunla kolayca başa çıkabilirdi ama aynı şey Honora için geçerli değildi.

O sırada salonu dolduran harp sesiyle tüm dikkatler müzisyene döndü. Ewan, Beaulais'i görmezden gelmeye karar vererek çilek tabağına uzandı. Kendi eliyle Katherine'e çilek yedirirken bir biri ardına iltifatlar yağıdırıyordu genç kadına. Elini geri çekerken kolu yanlışlıkla Honora'nın koluna çarptı.

"Benim hatam," diyerek özür diledi. Honora ateşe değmiş gibi irkilmişti. Bakışları genç adamın koluna takıldığında ifadesi değişti.

"Kolun kanıyor."

Ewan koluna bir bakış attı. Tuniğindeki kan lekesini görünce umursamaz bir tavırla omuzlarını silktilti. "Önemli değil."

"Yarana pansuman yapılması gerek. Çok derin."

Kanamanın devam etmesi canını sıkırsa da Ewan yarayı fazla umursamadı. Ciddi bir şey değildi. Honora'nın ısrarcı bakışlarını görmezden gelerek çilek tabağına uzandı. "Çilek ister misin?"

Honora yavaşça başını iki yana salladı. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Ewan bir şakayla durumu geçiştirmeyi düşündü ama işe yaramayacağını biliyordu. Honora, Ewan'ın şakalarının ardındaki gerçeği daima görürdü.

Halen elinde çilekle genç kadına baktığını fark edince birden döndü ve tatlı meyveyi Katherine'e sundu. Honora, sanki Ewan ona hakaret etmiş gibi birden irkilmişti.

Kıskanmış mıydı? Buna inanmak zordu doğrusu. Özellikle de İngiltere'de kalan son erkek bile olsa onunla evlenmeyeceğini söyledikten sonra.

Honora'nın Sör Ademar'la sohbet etmesini izledi. Bir tutam saç başörtüsünün altından kurtulmuş adeta yanağını okşuyordu. İpeksi tenini hatırlayarak liköründen iri bir yudum aldı ama elma likörünün tadı da öpüşmelerini hatırlatmıştı. Honora'nın dudakları da tıpkı likör gibi tatlı ve baş döndürücüydü.

Düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalışarak bardağı masaya geri bıraktı. Durumu olduğundan daha kanak bir hale sokmanın

anlamı yoktu. O gece Honora'ya verdiği tepki tamamen içgüdüselidi. Başka bir kadınla da olsa aynı şekilde hissedecekti.

Honora'yla bir zamanlar arkadaşlardı ama dikkatli olmazsa bu arkadaşlık düşmanlığa dönüşebilirdi. Katherine'le evlendikten sonra baldızıyla sorun yaşamak istemiyordu.

Yemekler yendikten sonra sofralara bira servisi yapıldı. Testiler anında boşalıyor, bira su gibi tüketiliyordu. Katherine, diğer leydilere katılmak için izin isteyerek masadan kalktığında Ewan'da oyun oynayan grupları izlemek için salonun diğer köşesine çekildi. O günkü müsabakaların yorgunluğunu iyiden iyiye hisseder olmuştu. Duvara yaslanırken bir an önce odasına gidip yatmanın hayalini kuruyordu.

Ewan uzanıp koluna dokundu. Tuniği kandan ıslanmıştı. Honora haklıydı, yarasına bir an önce pansuman yapması gerekiyordu.

Hemen arkasından "Senin yerine dövüşmesi için kime para verdin?" diye sordu Beaulais. "Hizmetçi kadınlardan birine mi?"

Ewan daha arkasına dönmeden yaklaşan yumruğu hissederek kenara kaçtı. Norman'ın yumruğu Ewan'ın yüzü yerine duvarla buluştuğunda adamın yüzü öfkeden adeta morardı.

"Görünüşe göre yumruk atmayı halen öğrenememişsin."

İkinci yumruğu koluyla savuşturdu ve Beaulais'in çenesine şiddetli bir yumruk attı. Norman, yaralı koluna vurduğunda Ewan acıdan gözünün karardığını hissetti ama rakibinin karnına vurmaktan da geri kalmadı. Beaulais kolay kolay vazgeçecek gibi görünmüyordu. Bir sonraki darbeyi ağzına aldı Ewan.

Ağzındaki kan tadına rağmen kendini yere attı ve Norman'ın bacaklarını kısıp alıp onu yere yıktı. Hemen sonra ayağa kalkıp adeta bir patates çuvalıymışçasına Beaulais'i havaya kaldırdı. Bu gerçek bir güç gösterisiydi ve rakibini küçük düşürmeye yönelikti. Kalabalıktan şaşkın sesler yükselirken Ewan, Beaulais'i yere fırlattı.

Etrafına toplanan kalabalığı görmezden gelerek yanma çömeldi sadece Beaulais'in duyabileceği bir sesle, "Bir daha beni tehdit etme Norman. Aksi takdirde seni yerden kazımak zorunda kalabilirler."

Doğrulup kalabalığa döndü. Lord Ardenness dövüşten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu ama Katherine dehşete düşmüştü. Honora, Beaulais'se dönüp bakmadı bile ama Ewan'a bakan yeşil gözlerinde gurur vardı.

Katherine'e, "Olanlar için üzgünüm," diye mırıldandı ve dönerek uzaklaştı. Gözü şişmeye başlamış, kolunun kanaması daha da artmıştı. Ağabeyinin yanından geçerken uyarı dolu bakışlarını görünce canı daha da sıkıldı. Bir gece için yeterince sorun yaşamıştı.

Merdivenlere ulaştığında hemen arkasından gelen ayak seslerini duyarak hızla döndü. Honora hemen arkasında duruyordu.

"Kardeşimi korkuttun," dedi sakın bir tavırla. Ne sesinde, ne de bakışlarında öfke vardı. "Yaralarına pansuman yapması için onu yanına göndereceğim. Bu sayede ondan özür dilemeye fırsatın olur."

Ewan böyle bir şeyi beklemiyordu doğrusu. Omuzları düşerken öfkesi biraz olsun durulmuştu. "Önünüzde dövüşerek onu ya da seni utandırmak istemezdim."

Yeşil gözleri bir süre dikkatle onu süzdü. "Benim hatamdı. Beaulais'i o şekilde yaralayarak başına bu belayı ben sardım."

"Başımın çaresine bakabilirim Honora," diye mırıldandı Ewan ve uzanıp genç kadının yanağına düşen bir tutam saçı örtüsünün altına sıkıştırdı.

Honora, beklenmedik hareketin etkisiyle hafifçe titremişti ama kendisini çabuk toparladı. "Arkanı kollasan iyi edersin. Beaulais bu şekilde aşağılanmanın altında kalmayacaktır."

"Ondan korkmuyorum Honora."

"Belki de korkmalısın." Geriye doğru bir adım attı. "Pansuman için Katherine'i yanına gönderirim."

Tuniğinin kolu tamamen kana bulanmıştı artık. Bir an önce pansuman yapılması şarttı. "Onu nerede bekleyeyim."

"Konuk odasında. Bir saate kadar yanında olur."

Honora uzaklaşırken Ewan sıkıntıyla iç geçirdi. Katherine'e kendisini affettirmek için ne söylemesi gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Katherine başını iki yana sallayarak “Ewan’ın yaralarına pansuman yapamam,” dedi telaşla. “Beceremem.”

“Seninle özel olarak konuşmak istiyor,” dedi Honora. Halen gördüğü manzaranın etkisi altındaydı. Ewan’ın, Beaulais’i kaldırıp yere attığı an bir türlü gözünün önünden gitmiyordu. Gücüne hayran kalmamak imkânsızdı.

Daha önce bu kadar etkilendiği ne bir şeyle karşılaşmıştı, ne de biriyle. Ona dokunmak, gücünü hissetmek istemişti. İnatçı ve kibirli tavrıyla çoğu zaman Honora’yı deli etse de, onun yakınlarındayken hissettiklerini inkâr edemezdi. Bedeni alışkın olmadığı tepkiler veriyor içi arzu ateşiyle yanıyordu adeta.

Müsabakalardan sonra Beaulais’in ona saldırdığını gördüğünde düşünmeden hareket etmişti ve Ewan’ın gururunu incitebileceği aklına gelmemiştir. Tek düşünebildiği ona yardım etmektir. Yerinde başka bir arkadaşı olsa, o da aynı şeyi yapardı ama her nedense Ewan bunu bir hakaret gibi kabul etmişti.

Honora, her geçen gün daha çok etkileniyordu ondan. Kendini bu şekilde geliştirmiş olmasına inanmakta zorlansa da, gücüne ve yeteneğine hayran kalmıştı.

Ewan’ın vahşi doğasını dengelemek için Katherine gibi yumuşak ve nazik bir kadına ihtiyacı vardı. Onun gibi her an kavgaya hazır, dik başlı ve itaatsiz birine değil. Ewan gibi bir erkekle evlendiği takdirde birbirlerini parçalara ayırmaları kaçınılmazdı.

“Seni konuk odasında beklemesini söyledim,” dedi düşünceleri bir kenara bırakarak. “Sadece yaralarına pansuman yapıp, özür dilemesi için ona bir fırsat vereceksin.”

“Honora, bu iyi bir fikir değil. Gerçekten yapabileceğimi...”

“Her şey yolunda gidecek,” diyerek kardeşinin sözünü kesti. Ewan’ın yarasına dikiş atılması şarttı. Evlendikten sonra Katherine sık sık yaralarına pansuman yapmak zorunda kalacaktı. Bu her ikisi için de iyi fırsattı. Baş başa kalmalarında fayda vardı. “Yakışıklı olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

“Evet, ama kan görmeye dayanamıyorum. Kendimi bayılacak gibi hissediyorum.”

Honora gözlerini devirdi. “Ürkek bir tavuk gibi davranmayı bırak. Altı üstü bir kesik. Yarayı temizleyip, saracaksın sadece.”

Katherine ikna olmamıştı. “Kötü görünüyordu. Ayrıca onunla yalnız olmak istediğimden emin değilim. Bu beni tedirgin ediyor. Benimle gel Honora, lütfen.”

Hayır. Bunu kabul etmesi mümkün değildi. “Kendini daha iyi hissedeceksen hizmetlilerden birini seninle birlikte gönderebilirim.”

Katherine karşısına dikilip yalvaran gözlerle ona baktı. “Ondan pek hoşlanmadığımı biliyorum ama senin yanımda olmanı istiyorum. Bir köşede oturup nakış işleyebilirsin veya elbiselerden birini tamir edebilirsin Eteği sökülmüş bir elbisem var.”

Honora sıkıntıyla iç geçirdi. Katherine’i gitmeye ikna etmek için bir köşede oturup beklemesi gerekiyorsa belki de yapması gereken buydu. Ama Ewan’ın Honora’nın orada olmasından hoşlanmayacağı kesindi.

“Lütfen benimle geleceğini söyle,” dedi Katherine yalvarırcasına. “Hatırım için.” Ellerini tutup hafıfçe sıktı. “Lütfen Honora.”

Bu iyi bir fikir değildi ama gözlerden uzak olduğu sürece işe yarayabilirdi. Tavana bakıp örümcek ağlarını sayabilirdi mesela.

“Tamam,” dedi sonunda. “Geliyorum.”

~ Beşinci Bölüm ~

KONUK odasından içeri girdiklerinde Ewan, banklardan birinde oturmuş bekliyordu. Üzerine halen aynı tunik vardı ve uzun kolu, derin yara izini gizliyordu. İki kardeşi gördüğünde yavaşça ayağa kalkıp onları selamladı.

“Sizi korkuttuysam özür dilerim Leydi Katherine,” diyerek hemen söz girdi. “Sizin bulunduğunuz bir ortamda Lord Beaulais’le dövüşmemem gerekirdi.”

Honora hiç vakit kaybetmeden bir köşeye çekildi ve yanında getirdiği elbisenin söküğünü dikmeye koyuldu. Onları dinlememesi gerektiğini biliyordu ama konuşmalarına kulak kabartmaktan da alamıyordu kendisini.

“Honora dövüşler sırasında yaralandığınızı söyledi.” Katherine genç adama oturmasını işaret etti. “Sıcak suyla, yara merhemlerini alıp hemen geliyorum.” Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattığında Ewan kaşlarını çatarak Honora’ya döndü.

“Neden buradasın?”

“Katherine istedi,” dedi genç kadın. “Seninle yalnız olmaya çekindi.” Bu durumdan kendisi de hoşnut değildi. “Burada olduğumu unut.”

Ewan’ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. “Kolay unutulacak biri değilsin Honora.”

Genç adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Bakışlarında da daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. İçini okumaya çalışıyor gibi bakıyordu.

Yüzündeki yara ve morluklara rağmen, halen tanıdığı en yakışıklı erkekti. Ama orada oturup bunları düşünecek değildi. Ewan, kardeşiyle evlenecekti. Aklını başına toplaması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve dikkatini tekrar elindeki işe verdi. Tanrıya şükür Katherine fazla oyalanmadan su dolu leğen ve ilaçlarla geri döndü.

Kardeşi, nefes almadan havadan sudan konuşuyor, ev işlerinden, ağırladıkları misafirlerden bahsediyordu. Honora fark ettirmeden baktığında Katherine’in elinde ıslak bir bez parçasıyla Ewan’ın dudaklarındaki yarayı temizlediğini gördü ama kolunu sıyırıp asıl yaraya bakmamıştı bile.

Ewan, Katherine’in sorularını cevaplarırken dudaklarındaki yaraya rağmen gülümsüyordu ama sesi bir tuhaftı. Sanki acı çekiyor gibiydi.

Neden kolundaki yaraya pansuman yapmasını söylemiyordu? Ya da Katherine’den, ezilen kaburgalarının üzerine merhem sürmesini istemiyordu? Kaburgalarında kırık bile olabilirdi. Katherine de asıl yaraları görmezden geliyor, küçük yaralara pansuman yapıyordu.

Honora bir kez daha başını kaldırıp baktığında Ewan’ın Katherine’in omzunun üzerinden doğru kendisini izlediğini gördü. Yeşil gözlerinde sessiz bir mesaj vardı. Acı çekiyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. Katherine’se gergin bir ses tonuyla daha hızlı konuşmaya başlamıştı.

Honora tekrar elindeki işe döndü. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ewan, müdahale etmesini mi istiyordu? O bakışın anlamı bu muydu?

Bir süre sonra genç adam ayağa kalktı ve Katherine'e teşekkür ederek iyi bir gece geçirmesini diledi. Hafifçe bileğini okşayarak Katherine'in elini öptüğünde Honora kemik dikiş iğnesini hançer gibi elbiseye saplayıp, kumaş yığınının sepetin içine attı.

"Leydim, sizin için bir sakıncası yoksa ablanızla konuşmak isterim," dedi Ewan baştan çıkarıcı bir tebessümle.

Katherine hararetle başını iki yana salladı. "Elbette bir sakıncası yok. Yarın görüşürüz. Unutmayın, öğleden hemen önce, ahırlarda."

"O anı dört gözle bekliyor olacağım leydim."

Kapı Katherine'in arkasından kapanırken Honora dikkatle genç adamı süzdü. "Koluna bakmamı ister misin?"

Ewan başıyla onayladı ve tuniğinin kolunu yukarı sıyırırken acıyla yüzünü buruşturdu. Kumaş, kuruyan kanla birlikte yaranın üzerine yapışmıştı ve durumu daha da zorlaştırıyordu.

"Elimi çabuk tutarım," diye söz verdi Honora. Tutsa iyi olurdu çünkü Ewan'la yalnız kalması iyi bir fikir değildi. Bir an önce ondan uzaklaşmalı ve içindeki bu tuhaf özlem duygusundan kurtulmalıydı.

"Kardeşin bayılacak gibi duruyordu. Yarayı görüp kendisini kötü hissetmesini istemedim."

Honora'nın kendisini kötü hissetmesinde bir sakınca görmediği çok açıktı. Evlendikten sonra yaralarına kimin pansuman yapacağını sorma isteğini zorlukla bastırdı. Katherine çok yufka yürekliydi ve kan görmeye dayanamazdı. "Elimden geleni yaparım. Kaburgaların ne durumda?"

"Kırık yok. Biraz ezik var, önemli bir şey değil."

Canını yakmamaya özen göstererek, tuniğini sıyırıp çıkarttı. Son aldığı yara oldukça derindi ve kanaması devam ediyordu. "Bu yaraya dikiş atılması şart." Ewan'ın cevap vermesini beklemeden sepetin içinden iğneyle ipliği aldı.

Yanına geri döndüğünde yarayı tekrar yakından inceledi. Yaranın etrafında kuru kanın yanı sıra toprak parçaları da vardı. "Yaramı iyice temizlemem gerek aksi takdirde mikrop kapacak." Katherine'in getirdiği ilaç sepetinden elma sirkesini alıp yaranın üzerine döktü. Ewan acıyla soluğunu tutmuştu.

Yarayı iyice temizledikten sonra iki kenardan sıkıca kavradı. “Bu yaranın izi kalacak.”

“Farkındayım.” Honora iğneyi etine batırdığında gözünü bile kırpmadı. “Yara izleri, onurlu bir savaşçı olmanın işaretidir.”

“Ya da yeterince hızlı hareket etmeyen biri olduğunun.”

“Senin de yara izlerin var mı Honora?”

“Sana göstereceğim bir yara izim yok.”

Ewan’ın tatlı bir tebessümle kıvrıldı. “Her savaşçının yara izi vardır. Gözle görünmese de mutlaka vardır.”

Honora bir cevap vermek yerine yaraya konsantre olmaya çalıştı. Birbirlerine ne kadar yakın durduklarını ve Ewan’ın ne kadar güzel koktuğunu düşünmeyecekti.

“Neden saçlarını kestin?”

Honora az kalsın iğneyi eline batırıyordu. Ne kadar masum bir soru olsa da genç kadının cevaplandırmak istemediği bir soruydu. Uygun bir cevap düşünürken yarayı dikmeyi sürdürdü.

“Miğferi takmak daha kolay oluyor.” Gerçek neden bu olmasa da yeterince doğru bir cevaptı. “Zaman zaman askerlerle birlikte idman yapıyorum. Kim olduğumun anlaşılmaması için miğfer takmam gerekiyor.”

“Zırh senin gibi bir için çok ağır.”

Öyleydi ama yıllar içerisinde zırhın ağırlığına alışmıştı. “Ağırlığına çok uzun süre dayanamıyorum zaten,” diye itiraf etti. “Yorucu oluyor ama kim olduğumu bilirlerse askerlerle idman yapamam. Becerimin körelmemesi için idman yapmak zorundayım.”

“Neden? Dövüşüp dövüşmemen neden bu kadar önemli?”

Honora ne cevap vereceğini bilemedi. Ewan’ın onu anlamasını beklemiyordu. “Benim için önemli.”

“Bir kadınsın,” dedi Ewan yumuşak bir sesle. “Bu kadar önemli olmamalı.”

“Ben bir savaşçıyım. Kimse bilmesede de bu böyle.”

Ewan’ın aynı fikir de olmadığı bakışlarından anlaşılıyordu, neyse ki bir yorum yapmamıştı.

Honora, kardeşi gibi olmadığıнын farkındaydı. Katherine’in taze ve zarif bir güzelliği vardı. Bir kadın olmanın, bir evi idare etmenin

tüm inceliklerini biliyordu. İyi bir eş ve anne olacağına şüphe yoktu. Honora'nın aksine.

Kocası Ranulf da, her fırsatta bunu başına kakmıştı. Bütün çabalarına rağmen Honora, kocasını memnun etmeyi başaramamıştı. Ne evde, ne de yatakta. Hasta olup ölse, Ranulf'un fark edeceğinden şüpheliydi.

"Neden dövüşüyorsun?" diye sordu Ewan bir kez daha. Cevabı ifadesinde arar gibi dikkatle yüzünü inceliyordu.

"Dövüşmek, iyi yaptığım bir şey," cevabını verdi. Hatta becerikli olduğu tek şeydi.

Yarayı dikmeyi tamamlayıp ipi düğümledi ve etrafına yara merhemi sürdükten sonra temiz sargı beziyle sardı. "Kaburgalarını da sarmamı ister misin?" Elinde olmadan bakışları tekrar dudaklarına takılmıştı.

"Buna gerek yok." Uzanıp genç kadının elini tuttu.

"Yaran bir iki haftaya kalmaz kapanır," dedi Honora, elinden koluna doğru yayılan sıcaklığa aldırmamaya çalışarak. "Bu arada, en azından dövüşürken koluna dikkat et." Geri çekildi ve elini genç adamın elinden kurtardı ama Ewan'ın söyleyeceği daha bir kaç şey vardı. Üzerine yürüyerek, genç kadını duvarla kendi arasına hapsetti.

"Bir daha bugünkü gibi bir riske girme. Beaulais, sana zarar verebilirdi."

Honora heyecanla hızlanan soluklarını bir düzene sokmaya çalıştı. Ewan bu kadar yakınındayken düşünmekte zorlanıyordu.

"Bana saldırmış olsaydı, onunla başa çıkabilirdim."

"Çok fazla riske giriyorsun," dedi Ewan. "Kendini koruyacak yeteneğe sahip olmana seviniyorum ama başına bela aramaya gerek yok." Yanağına dokundu. "Sen aramasan da bela seni buluyor zaten.

"Bana üstünlük taslama." Yanağı alev almıştı adeta. Ewan çok yakınında duruyordu ve yanağında dolaşan parmakların teması içini titretiyordu. "Ve bana dokunma."

Ewan her iki elini birden havaya kaldırıp bir adım geriledi. "Sen nasıl istersen. Honora, en azından aramızda barış yapabiliriz."

"Ne önemi var ki?"

“Katherine’le evlenirsem en azından seninle arkadaş kalabilmeyi istiyorum.”

Arkadaş. Hiç arkadaş olmuşlar mıydı? Yıllar önce, nereye gitse Ewan’ın peşinden gider, her yerde takip ederdi onu. İşin doğrusu ona tuhaf bir hayranlık duyuyordu ve Ewan’ın kendisine âşık olmasını umuyordu. Ama olmamıştı. Ona karşı yeterince nazikti ama çoğu zaman onu görmezden gelmeye çalışmıştı. Geriye dönüp baktığında, nedenini anlayabiliyordu. Hangi erkek, her fırsatta kılıcıyla onu yaralamaya çalışan bir kadına âşık olurdu?

“Arkadaş,” diye tekrarladı içinde kopan fırtınaya rağmen. “Arkadaşlığın bir sakıncası olmaz sanırım.” Genç adama elini uzattı. “Ve arkadaşın olarak bir daha bu geceki gibi bir aptallık yapmaman konusunda seni uyarmalıyım.”

“Neden?”

Honora başını yana eğip alaycı gözlerle genç adama baktı. “Saatterce kan kaybettikten sonra bir adamla kavgaya etmek sence ne kadar akıllıca?”

“Ama ben kazandım değil mi?”

Honora başını iki yana salladı. “Sen kazandın ama kavganın hemen ardından koluna dikiş atmak zorunda kaldım.”

Ewan, en etkileyici gülümsemesiyle kendisine uzatılan eli sıktı. “Sadece küçük bir sıyrık.” Elini bırakıp aniden ciddileşerek konuyu değiştirdi. “Hırsız hakkında yeni bir şey öğrenebildin mi?”

“Hayır.”

“Adamların çoğu ya Katherine’den bahsediyor ya da kendi mülklerinden. Sandıkla ilgili tek bir söz duymadım. En azından sandık bulundu. Bu da bir şeydir.”

“Çalınan sadece sandık değil. Bir haç ve şamdan da çalındı.”

“Bulundu mu?”

Honora başını iki yana salladı. “Henüz bulunmadılar. Ama beni asıl rahatsız eden şey başka. Üçü de ahşap, gümüş ya da altın değil. Biri bunları neden çalmak istesin ki? Hiç maddi değeri yok.”

“Bilemiyorum,” dedi Ewan. “Ama elimden geleni yapacağım.” Kolundaki sargıyı işaret etti. “Sana bunun için borçluyum.

“Borçlu değilsin, yardım edebildiğim için mutluyum.” Honora ona veda edip odadan çıkmaya zorladı kendisini.

Ewan arkadaş olmaktan bahsediyordu ama Honora bunun mümkün olabileceğinden o kadar emin değildi.

Ertesi gün öğlene doğru Ewan, ahırların önünde iki kardeşi bekliyordu. Ağabeyi Bevan, şafakta kayınpederi Longford kontunu ziyaret etmek için yola çıkmıştı. Kontun aklından geçenleri tahmin etmek zor değildi. Bevan’ın İrlanda’ya dönmesi ve Genevieve doğum yaparken yanında olması için baskı yapacaktı. Bevan’ın da karısıyla birlikte olmak istediğinden şüphesi yoktu Ewan’ın ama onu yalnız bırakıp gitmeyeceğini de biliyordu. Katherine’i bir an önce kendisiyle evlenmeye ikna ederse, ağabeyinin, zamanında evine dönmesini sağlayabilirdi.

Katherine’le birlikte zaman geçirme şansı bulması bile iyiye işretti. Diğer adayların hiç birine böyle bir şans tanınmamıştı.

Önceki gece Katherine, yaralarını temizlerken elinden geleni yapmıştı ama kolundaki yaraya bakmaya cesaret edememişti. Oysa Honora gözünü bile kırpmamıştı. Çocukları olduğunda, yaralarını aynı şekilde tedavi ederken hayal etmek zor değildi.

Bu düşünce tuhaf bir şekilde içini ürpertti. Honora tekrar evlenmek istemiyordu. Bir erkeğin üzerinde kontrol sağlamasını istemediği için tekrar evlenmeye karşı olduğuna inanıyordu Ewan ama ilk evliliğinin de bu kararında etkili olduğundan emindi. Honora açıkça dile getirmese de gözlerinde beliren gölgeler, ilk evliliğinde onu derinden etkileyen bir şeyler yaşadığını gösteriyordu. Kocasını da olsa bir erkeğin ona zarar vermiş olması Ewan’ın canını sıkıyordu.

Tam o sırada Katherine yanına geldi. Zümrüt rengi elbisesi, teni ve mavi gözlerine çok yakışmıştı.

“Ewan.” Gülümseyerek genç adamı selamladı. Hemen arkasında elinde piknik sepetiyle Honora duruyordu. Katherine’in, onu da davet ettiğini unutmuştu. Honora durumdan hoşnut görünmüyordu ve bunun için onu suçlayamadı genç adam.

“Umarım bugün kendini daha iyi hissediyorsundur.” Yaralarına pansuman yaptıktan sonra resmiyeti bir kenara bırakmış gibiydi Katherine.

Aslında kolundaki yara halen canını yakıyordu ama Ewan bunu dile getirmedi. “Evet, daha iyiyim.”

“Güzel. O halde yola çıkabiliriz. Bu duvarlar içimi karartıyor.”

Birkaç dakika içerisinde atlarına binmiş, kalenin duvarlarının dışına çıkmışlardı. Katherine önden gidiyordu, Ewan’sa hemen arkasındaydı. Honora bir süre sessizce geriden takip etti onları. Üzerinde gri renkte bir elbise vardı saçlarını da yine gri bir örtünün altına gizlemişti. Kıyafetine renk katan tek şey belindeki altın kuşağı.

Atını hızlandırıp yanına geldiğinde, özür dilercesine bir bakış attı genç adama ve “Yalnız gelmesi için onu ikna etmeye çalıştım,” dedi.

Bunu düşünmüş olması bile bir şeydi. “İki güzel kadına eşlik etmekten çok daha kötü şeyler var,” diyerek gülmüştü Ewan.

“Ben güzel değilim, bunu ikimiz de biliyoruz. Benimle alay etmeyi kes.” Ses tonu oldukça sakindi. Buna gerçekten inanıyormuş gibi konuşmuştu. Atını hızlandırıp kardeşinin yanına giderken Ewan hayretle arkasından baktı.

Güzel değil mi? Böyle bir şeye inanmasına anlam veremiyordu. Kız kardeşininki gibi zarif bir güzelliğe sahip değildi ama kısa saçları ve egzotik görüntüsüyle vahşi bir güzelliği vardı.

Ewan’ın sandığından da çok değişmişti Honora. Eskiden de çok inatçı bir yapısı vardı, sert dövüşür çok daha sert tartışmalara girerdi ama Ewan bir kez olsun görünüşüyle ilgili bir yorum yapmamıştı. Çekici bir kadın olmadığına kim inandırmıştı onu?

Katherine, atını açıklık bir alanda durdurdu. Honora atından inip kardeşininkiyle birlikte otlaması için biraz ileriye götürdü. Zirveleri sisli tepeleri izlerken bakışlarda dalgın bir ifade vardı.

Ewan atından indiğinde Honora ona sormadan atının dizginlerini tuttu ve diğer ikisinin yanına götürdü. Bir süre tüm dikkatini atlara verip ikisini görmezden geldi. Katherine’le ikisini baş başa bırakmaya çalışıyor gibiydi.

Honora'nın endişeli bir hali vardı, gözleri bulutlu kaşları hafif çatıktı. Canını sıkan şeyin ne olduğunu çözemiyordu Ewan. Hırsız meselesinden çok daha ciddi bir şey olmalıydı.

“Ewan, bana yardım eder misin?” Katherine yemek sepetini taşımakta zorlanıyordu.

Ewan gülümseyerek ağır sepeti elinden aldı. “Sepette neler var?”

“Öğle yemeğini dışarıda yeriz diye düşündüm.”

Ewan daha şimdiden midesinin guruldadığını hissediyordu. Hayal kırıklığına uğramış gibi baktı genç kadına. “O kadar beklemek zorunda mıyız?”

“Açsan beklemek zorunda değiliz elbette,” diyerek güldü ve sepetin üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Ewan sepetten bir tavuk budu alıp iştahla yemeye koyuldu. Honora halen atların yanındaydı. “Bize katılmayacak mısınız?”

“Ne?” Honora dalgın bakışlarını onlara çevirdi. Yemekleri görünce başını iki yana salladı. “Hayır, aç değilim.”

Ewan, Katherine'in yanına oturdu ve bir sohbet konusu açmaya çalıştı. Bu, ona iyi bir koca olacağını kanıtlamak için bulunmaz bir fırsattı ama yemekler için teşekkür etmekten öteye gidemedi.

Katherine de sohbet etmek için bir girişimde bulunmuyordu. Bakışlarını kucığında birleştirdiği ellerine dikmiş öylece oturuyordu. Honora, atları bırakıp ağır adımlarla tepeye doğru yürümeye başladı.

Ewan “Sence evlenecek mi?” diye sordu başıyla Honora'yı işaret ederek. Konuşmak için Honora'nın geleceğinden başka bir konu bulamaması pek iç açıcı değildi.

“Umarım.” Katherine bir parça peynir aldı ama ağzına götürmek yerine elinde tutup bir süre inceledi. “Ceredys'de yaşadıklarından sonra mutlu olmayı hak ediyor.”

“Ceredys'de ne oldu?”

Katherine peyniri geri bıraktı sanki üşümüş gibi hafifçe kollarını ovdu. “Bir şey anlatmadı. Ama her ne olduysa Honora çok gergin ve öfkeli. Geceleri doğru dürüst uyuyamıyor.” Sesini alçaltarak ekledi. “Biri eşyalarını karıştırmış. Neden bilmiyorum ama geçen gün odaya döndüğümde elbiselerini etrafa saçılmış bir halde buldum. Sanki bir şeyler aranmış gibiydi.”

Ewan'ın kaşları çatıldı. Bunu yapan Honora'nın aradığı hırsız olabilir miydi?

“Honora bu olanları biliyor mu?”

Katherine başını iki yana salladı. “Ona söylemedim. Yeterince derdi var zaten. Ama babamın askerlerini, bu konuda uyardım.”

“Bu iyi.”

Katherine'in dudakları mutlu bir tebessümle kıvrıldı. Ewan uzanıp genç kadının elini tuttu. Yumuşak teni serindi. Honora'nın nasırlı avuçlarından çok farklıydı. Katherine, bir süre elini tutmasına izin verdi ama Ewan başparmağıyla avucunun içini okşamaya başladığında elini geri çekti.

“Sorun ne?” diye sordu genç adam.

Katherine ellerini kucagında birleştirip bakışlarını boşluğa dikti. “Benim aptallığım. Dün gece olanlardan dolayı kendime kızıyorum. Kolundaki yaraya pansuman yapmam gerekirdi ama ben bir korkak gibi zayıf davrandım.”

Bu Ewan'ın duymayı beklediği son şeydi. “Sorun değil.”

“Evet, sorun. Benim yerime ablam yardım etti sana.” Katherine kendisinden utanıyormuş gibi başını öne eğdi. Az sonra bakışlarını kaldırdı ve gıptayla ablasına baktı.

İnsanın kendisini sürekli kardeşleriyle kıyaslamının nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordu Ewan. Bütün hayatını, ağabeylerinin gölgesinde geçirmişti. Ama artık bir şansı vardı. Katherine'le evlendiğinde kendi topraklarının efendisi olacaktı.

Ewan, keyfini yerine getirmek için genç kadına gülümsedi ve “Bir daha kolum kesilirse, dikiş atman için seni çağırırım.”

Katherine dudaklarını büktü. “Yaran kanamaya başladığı anda bayılacağımдан şüphelen olmasın. Benim yerime bir şifacıyı çağırırsan daha iyi olur.” Üzüntüyle başını iki yana salladı. “Honora benden çok daha cesur.”

Ewan buna karşı çıkmadı ama Katherine'in Honora gibi cesur olmasını da beklemiyordu zaten.

Konuyu değiştirmek için, “Evlenmek için Honora'nın aklında biri var mı?”

“Sör Ademar, onunla evlenmeye talip olduğundan bahsetti dün gece. Honora’dan düşünmesini istemiş.” Katherine’in yüzü hafifçe kızarmıştı ama Ewan nedenini anlayamadı.

Ewan düşünceli bir tavırla sepete uzandı ve bir tavuk budu daha aldı. Honora’nın, müsabakalar sırasında Sör Ademar’a kurdelesini verdiğini biliyordu ama evlenme talebinden bahsetmemişti genç kadın. Hayır. Sör Ademar, Honora için uygun bir aday değildi. Savaş alanı dışında adam fazlasıyla sessizdi. Evlendikleri takdirde bütün kontrol Honora’da olurdu ve adamı ezip geçerd. Onu idare edebilecek vahşi doğasıyla başa çıkabilecek bir erkeğe ihtiyacı vardı.

“Sence teklifini kabul edecek mi?”

“Belki.” Bir parça peynir alıp ikiye böldü Katherine. “Honora’ya karşı çok nazik.” Gözlerinin içine bakarak peynir parçasını genç adama uzattı. “Üstelik yakışıklı da.”

Peyniri dudaklarının arasına yerleştirdiğinde Ewan, parmak uçlarını öptü. Katherine’in yüzü kızardı ama geri çekilmedi. Ewan, bu yakınlığı fırsat bilip daha ileri gitmeyi planlarken uzaktan gelen nal sesleriyle gerildi.

Katherine’dan uzaklaşıp hızla ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Bu mesafeden adamların kim olduğunu göremiyordu ama iki kadının güvenliğini riske atacak değildi. Honora’ya yanlarına gelmesi için seslenirken Katherine’i de arkasına itti. Honora az sonra yanlarına gelmişti ve elinde hançeriyle dövüşmeye hazırды.

Üç atlı hızla onlara yaklaşıyordu ama ellerinde kalkanları yoktu. Ewan, adamlardan ikisini tanıdı, Sör Ademar ve Beaulais. Üçüncü adamı daha önce hiç görmemişti. Ama belli ki Honora kim olduğunu biliyordu. Gözleri korkuyla irileşmiş, yüzü kül rengini almıştı ve genç adamı çok şaşırtan bir şey yaptı. Ewan’a iyice sokuldu.

Tanıdığı Honora’yı kimse korkutamazdı. Ama bu adam korkutmuştu.

~ Altıncı Bölüm ~

EWAN, bakışlarını üç atlıdan bir an olsun ayırmadan “Kim bu adam,” diye sordu Honora’ya.

“Ceredys’den John St Leger. Kocamın oğlu ve yeni baron.” Sesi sakın çıkıyordu ama her an yere yığılacakmış gibi bir hali vardı.

Ewan kılıcını tekrar kınına soktu ama elini kabzasında tuttu. Adamlar, atlarını durdurdular ama inmek için bir hareket yapmadılar. Ewan, buna şaşırmamıştı doğrusu, at üzerinde olmak onlara fiziksel bir üstünlük sağlıyordu.

Katherine, onları selamlamak için öne çıkmaya çalıştı ama Ewan, ona engel oldu. “Bekle.”

“Neden buradalar?” diye sordu alçak bir sesle ve kız kardeşine döndü.

Honora’nın yüzü kül rengiydi. Sanki karnına şiddetli bir darbe almış ve acı çekiyormuş gibi kollarını bedenine sarmıştı. Ewan’a

daha da yaklaşıp kardeşinin duymayacağı kadar alçak bir sesle, “Onu benden uzak tut Ewan,” dedi.

Ewan, neredeyse yanlış duyduğuna inanacaktı. Honora’dan bu sözleri duyabileceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Bu adam, ona ne yapmıştı?

Atından ilk inen Beaulais oldu ve gözlerinde sinsi bir ifadeyle Katherine’e gülümsedi. Ewan’ın kılıcı kavrayan parmakları gerildi. Beaulais, kadınları incitmeye cüret ederse birkaç uzvu eksik dönecekti kaleye.

“Kadınlarla birlikte kaleden ayrıldığını gördük MacEgan,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle. “Her ikisini de kendine saklamana izin vereceğimizi sanmıyordun herhalde.”

Ewan kollarını göğsünde kavuşturup dik dik Beaulais’e baktı. “Leydi Katherine’in sizi davet ettiğini hatırlamıyorum.”

“Babası hepimizi davet etti.”

Sör Ademar, Katherine’e kaçamak bir bakış attı. Ona ne bir şey söylemişti, ne de gülümsemişti ama ifadesinde bir şeyler Ewan’ın dikkatini çekmişti. Huzursuz bir hali vardı ve sanki diğer ikisinin yanlış bir şey yapmasına engel olmak için gelmiş gibiydi.

O anda Ewan’ın asıl endişelendiği Honora’ydı. Sör Ademar atından inerken, genç adam Honora’ya biraz daha yaklaştı.

Şövalye dikkatini diğer iki adamdan ayırmadan yanlarına geldi ve Honora’yı selamladı. “Si... Sizi gördüğüme çok sevindim Leydi Honora. Bu sabah çok...” doğru kelimeleri bulmak için bocalıyordu. “İyi görünüyorsunuz. Ben... Demek istediğim, yüzünüz... Adeta...”

“Pırlanta gibi, inci gibi. Lanet olası bir mücevher seç de bitsin bu konuşma,” dedi Beaulais alaycı bir tavırla.

Katherine adama buz gibi bir bakış attı. Ademar, yüzü kıpkırmızı önünde diz çöktü ve Honora’ya elini uzattı. Ewan neredeyse adama acıyacaktı.

Honora acımış olmalı, şövalyenin elini tuttu ve kalkmasını işaret etti. “Nezakatiniz için çok teşekkür ederim Sör Ademar.”

Yüzündeki yumuşak ifade Ewan için şaşırtıcı bir sürpriz olmuştu. Onu daima ciddi ve düşmanıyla karşı karşıyaymış gibi dikkatli bir

pergin bir ifadeyle görmeye alışkındı. Ama o anda, nazik tavrıyla çekici ve arzu edilebilir bir kadın olduğunu kanıtlıyordu.

Ewan, onun şövalyeye bakma şeklinden hiç hoşlanmamıştı. Sör Ademar'ın yaklaşımının onurlu olmasının bir önemi yoktu. Honora, şövalyeye gülümsediğinde, koluna yapışıp onu geri çekmek, elini adamın elinden kurtarmak istedi. Çok aptalca olduğunu farkındaydı. Şövalyeyle evlenip evlenmemesinin bir önemi olmamalıydı. Tersine bir rakibi aradan çıkmış olacaktı. Ama yine de canı sıkılmıştı.

Az sonra Honora geri çekildi. Ewan genç kadının elini sırtında hissetti. Ne yapmaya çalışıyordu. Parmakları, tuniğinin altında çıplak tenine değdiğinde neredeyse yerinden sıçırıyordu. Ancak parmakları yavaşça belindeki hançeri kavradığında, ne yapmaya çalıştığını anladı.

Kendi hançeri vardı zaten, neden ikinci bir hançere ihtiyaç duymuştu ki? Diğer yandan Ewan da Beaulais'e zerre kadar güvenmiyordu ve Honora'nın tetikte olmasına memnundu.

Katherine, özür dilercesine Sör Ademar'a baktı. "Biz de geri dönmek üzereydik. Dönüş yolunda bize eşlik etmek isterseniz..."

"Korkarım yemeğinizi böldük," dedi Beaulais genç kadının sözünü keserek. Bakışları yiyecek sepetine kaymıştı. "Dönmek için acele etmeye gerek yok."

Katherine "Korkarım yeterli yiyeceğimiz yok," dedi her zamanki nezaketiyle. "Sadece üçümüz için hazırlık yapmıştım. Kaleye geri dönersek, sizin için sofraya hazırlatmaktan mutluluk duyarım. Ev sahibiniz olarak en azından bu kadarını yapmama izin verin lütfen."

Tüm nezaketine rağmen Katherine'in gülümsemesinin altındaki öfkeyi fark etmek Ewan'ın hoşuna gitmişti.

Ceredys'li John, Honora'ya doğru yürürken yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve sanki onu kucaklayacakmış gibi kollarını iki yana açmıştı. Honora yerinden kıpırdamadı ama Ewan'ın belindeki hançeri kavrayan parmakları daha da gerildi.

Honora'yı hiç böyle tedirgin görmemişti. Tedirginliğinin öfkeden mi yoksa korkudan mı kaynaklandığından emin değildi. Sebep ne olursa olsun Ceredys baronunun ona yaklaşmasına izin verecek değildi.

“Leydi Honora. Ceredys’de yokluğunuzu çok hissediliyor. Sizi özledim.” Honora’yı selamlamak için Ewan’ın kenara çekilmesini bekledi ama genç adam yerinden kıpırdamadı.

“Leydi Honora’nın sizinle konuşmak istediğini sanmıyorum.”

“Leydinin kendi adına söyleyeceği bir şeyler olmalı,” dedi John.

“Lord Ceredys,” dedi genç kadın soğuk bir tavırla. Ses tonunda korkudan eser yoktu. “Uzun bir yoldan gelmişsiniz.”

Bedeni kaskatıydı ve her an saldıracakmış gibi tetikleydi. Adamı öldürmek istiyor gibiydi. Baron ona ne yapmış olabilirdi?

O sırada Katherine araya girdi. “Artık geri dönmek istiyorum.” Telaşa sepeti toparlamaya başladı.

“Siz nasıl isterseniz leydim.”

Kadınlar atlarına binerken Ewan bakışlarını bir an olsun üç adamdan ayırmadı. Lord Ceredys’in öfke dolu bakışları gözünden kaçmamıştı ama onu asıl düşündüren Honora’nın bastırmaya çalıştığı hiddetiydi.

John, peşinden gelmişti.

Honora’nın, hançerin kabzasını kavrayan parmakları kaskatı olmuştu. Böyle bir adamı öldürmenin Tanrı katında cezasının çok büyük olmamasını umuyordu. Yakınlarında olması bile tüm bedeninin karıncalanmasına yetiyordu.

Günün kalanında Ewan’la Katherine’in yanından ayrılmadı. Baş başa kalmalarına engel olduğu için kötü hissediyordu ama asker ve hizmetli dolu bir kalede bile John’la karşılaşma riskini göze alamazdı. Güvenilmez, sinsi bir adamdı.

Akşam yemeğinden sonra odalarına çekilmek için Katherine’le birlikte masadan kalktılar. Erkeklerin oturduğu masanın yanından geçerken, bütün duyuları ayaktaıydı. Eli hançerin üzerinde her an tetikleydi. John, aç gözlerini ona diktiğinde hançerini çekip göğsüne saplama arzusunu zorlukla bastırdı.

John’la ilgili her şeyden nefret ediyordu. Arzu dolu gözlerle onu süzmesi midelerini bulandırıyoru. Yanından geçerken, gülümseyerek

kadehini şerefine kaldırdığında Honora onu görmezden gelerek yoluna devam etti.

Babası, haklıydı. Ceredys'e dönmek yerine burada saklanıp, geri dönmek için çeşitli bahaneler öne sürüyordu. Nasıl dönebilirdi? Orada, onu bekleyen sıkıntı ve sefaleti düşündükçe midesine kramp- lar giriyordu.

Ewan, önünden geçene kadar bekledi ve hafifçe sırtına dokundu. Varlığı genç kadına güven veriyordu ve ne pahasına olursa olsun lohn'un ona yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Katherine, iyi bir gece geçirmesini dilediğinde Ewan elini öptü. Ama Honora kardeşinin peşinden merdivenleri tırmanmak üzereyken Ewan, onu durdurdu.

"John St Leger'den neden korkuyorsun? Ceredys'deyken sana zarar verecek bir şey mi yaptı?"

Honora derin bir soluk aldı. "Ondan korkmuyorum." Ondan nefret ediyordu. Ne zaman aklına gelse, kalbini söküp çıkartmak arzusuyla doluyordu içi. "Burada olması hoşuma gitmiyor. Kendi halkına bile eziyet eden biri. Gitmesini istiyorum."

Nasıl bir tehdit altında olduğundan bahsetmedi. John'un aç gözleriyle onu nasıl izlediğinden ve adeta bakışlarıyla soymaya çalıştığından da bahsetmedi. Hizmetli kıza yaptıklarından sonra...

Honora gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı ve bu kâbusun artık bir son bulmasını diledi.

Ewan çenesinden tutup gözlerine bakmaya zorladı onu. Yeşil gözleri içinden geçenleri okumaya çalışır gibi bakıyordu. "Sana sahip olmaya mı çalıştı?"

Honora o korkunç anı hatırlayarak ürperdi. "Bir şey yapamadı, kendimi korudum." Kocasının ölümünden sonra Marie St Leger'in de yardımıyla neredeyse her odaya bir silah gizlemişti. Kayınvalidesi olmasa, John'un iğrenç arzularının kurbanı olabilirdi.

Ewan'ın içini şiddetli bir öfke kapladı ve adeta gözünü kan бүрүdü. "Ondan kurtulmamı ister misin? Babanla da konuşabilirim."

Honora başını iki yana salladı. "Ondan, buraya gelmesini isteyen babamdı." Honora'nın tekrar evlenebilmesi için John'un da onayı gerekiyordu.

John'un ne düşündüğü umurunda bile değildi. Zaten tekrar evlenmek gibi bir niyeti de yoktu. Tanrıya şükür, kilise kanunlarına göre John, Honora'yla evlenmeyi talep edemiyordu. Üvey oğlu olduğundan akraba sayılıyorlardı ve aralarında kan bağı varmış gibi muamele görüyorlardı. Ama kilise kanunlarının, John'un ona zorla sahip olmasını engellemeye yeteceğine inanacak kadar saf değildi Honora.

"İyi görünmüyorsun," dedi Ewan endişeli bir tavrıyla.

İyi de hissetmiyordu. John'u düşünmek bile onu hasta ediyordu.

Ewan uzanıp ensesini kavradığında, bu küçük hareket bile beklenmedik bir biçimde gevşemesini sağlamıştı. Başparmağıyla boynunu hafifçe okşadığıdaysa genç kadın içinin ürperdiğini hissetti. Geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama kısa bir an içinde olsa Ewan'ın yanında olmak kendini güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Artık gitmeliyim, Katherine beni bekliyordu."

"Kapıyı sürgülemeyi unutma," diye uyardı Ewan. "Gözüm John St Leger'in üzerinde olacak. Sana zarar veremeyecek."

Merdivenleri tırmanırken yarı yolda durup son bir kez Ewan'a baktı. Bir an için, Ewan'ın onu kollarının arasına alıp, sımsıkı sarılmasını istedi. Kollarının arasında, daha önce hiç hissetmediği kadar güvende hissedeceğinden emindi. Ama bu arzusunun gerçekleşmesi imkânsızdı. Ewan, Katherine'i istiyordu, onu değil.

Merdivenleri tekrar tırmanmaya başladı. Ewan'ı istemediğine kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Evliliği bir kez denemişti ve sonuç tam bir felaketti. Daha da kötüsü Ceredys halkına karşı olan sorumluluklarını yerine getirmemiş, ilk fırsatta oradan kaçmıştı.

O insanlara yardım etmek istiyordu ama ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Babasının söylediği gibi kendi ordusu olan bir adamla evlenmek tek çözüm yolu gibiydi. Ordusu olan güçlü bir savaşıya ihtiyacı vardı. Ancak o zaman John'u alt edebilirdi. Sör Ademar henüz mirasının tamamına sahip değildi. Ewan'sa Honora'nın ihtiyacı olan adamları toplayacak imkâna sahip değildi. Yeterli imkâna sahip tek aday Gerald Beaulais'di ve onun da John'dan hiç bir farkı yoktu. İçten pazarlıklı ve sinsi bir adamdı.

İyi bir şöhreti olan, güvenilebileceği adamlara ihtiyacı vardı ama o adamları tutmak içinde bir kralın servetine sahip olmak gerekiyordu.

Ceredys'in efsane hazinesini bulabilseydi keşke. Marie St Leger, aklının alabileceğinden fazla altın ve binlerce gümüşten bahsetmişti. O hazineyle bir krallık bile satın alabileceğini söylemişti. Bir sır gibi sakladığı zümrüt kolyesi de bu hazinenin bir parçasıydı. İşgal sırasında kocası hazineyi gömmüş ve yerini kimseye söylememişti.

Honora, kolyeyi kendi gözleriyle görmemiş olsa bunun yaşlı bir kadının uydurduğu bir hikâye olduğunu düşünebilirdi. Ranulf öldükten sonraysa kolye birden ortadan kaybolmuştu ve Marie bir daha konusunu açmamıştı.

Parmakları, bir kez daha belindeki hançeri kavradı. Ceredys hal-kına yardım etmeyi gerçekten istiyorsa, hislerini bir kenara bırakıp tekrar evlenmek zorundaydı. Ama düşüncesi bile karnına ağrılar saplanmasına neden oluyordu.

Odaya girdiğinde kardeşi çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü yerine yerleştirdi. Üzerini çıkartıp yatağına uzandı. Şiddetli rüzgârla birlikte pencerelerdeki ahşap kepenkler birbirine çarpıyordu ve çıkardığı ses kötü anılarını çağırıyordu.

Gözlerini yumup başka şeyler düşünmeye çalıştı ama John'un o anda kalede olduğunu bilmek bile bunu imkânsız hale getiriyordu. John'dan korkması için bir neden olmadığını söyledi kendisine ama yine de hançeri yastığının altına gizledi. Eğer odasına girmeye cüret ederse, Honora hazır bekliyor olacaktı.

Üstelik bu ilk defa olmayacaktı.

O gece Ceredys'de, oda kapısı sessizce açıldığında, gelenin John olduğunu hissetmişti. Yastığının altına gizlediği hançerini sıkıca kavramış ve beklemeye başlamıştı.

Soğuk ve nasırlı bir el omzuna dokunduğunda, Honora örtüleri bir kenara fırlatıp hançeri, göğsüne savurmuştu. John öfke ve acıyla kükrerken onu sırt üstü yatırıp üzerine abanmış ve hançerin sivri ucunu kalbinin tam üstüne dayamıştı.

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldamıştı. "Yaptıkların için seni hemen, burada öldürmeliyim."

John'un solukları hızlanmıştı ama bunun korkudan mı yoksa hevecandan mı olduğundan emin değildi Honora.

“Kadınları rahat bırak.”

John tıpkı azgın bir köpek gibi, birçok genç hizmetliye zorla sahip olmuştu. Babaları ve kocaları öfkeden deliye dönmüşlerdi ama her kim John’dan intikam almaya kalkıştıysa, ya elini kaybetmişti ya da hayatını.

“Kendileri istediler,” demişti John. Honora avucunda, kanın sıcaklığını hissetmiş, oracıkta John’un değersiz hayatına bir son vermek istemişti.

“İstedikleri tek şey senin ölmen,” bıçağı yavaşça boğazına dayamıştı. “Yerinde olsam hareketlerime dikkat ederdim. Her an bir kaza geçirebilirsin.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?”

Aslında onu korkutmayı ummuştu. Ceredys halkına yaşattığı korkuların aynısı yaşamasını istemişti. “Bundan sonra tek bir kadına dokunur ya da tek bir çuval buğday çalarsan, bu sonun olur.”

Honora sıkıntıyla iç geçirdi. John’u o gece öldürmeliydi. Bu herkes için iyi olurdu ama bir aptal gibi gitmesine izin vermişti.

O olaydan birkaç saat sonra kendi evinde tutsak alınmış, çatıdaki depoya hapsedilmişti. Aç ve susuz iki uzun gün geçirmişti orada, ta ki köyün demir ustası onu bulana kadar. Onu serbest bırakmış, bir bohçaya doldurduğu eşyalarını eline tutuşturmuştu.

Tutsak tutulduğu evinden ayrılmadan önce, saç örgüsünü tutup dibinden kesmişti. Bir daha asla bir erkek tarafından esir alınmamaya yemin etmiş ve asker zırhıyla miğferini kuşanıp görünmeden oradan ayrılmıştı.

Aradan uzun zaman geçmişti ve Ceredys halkının ne durumda olduklarını merak ediyordu. İnsanlar John’un idaresi altında sıkıntı çekiyorlardı ve Honora’nın elinden bir şey gelmiyordu. Lanet olası adamı durdurmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

~ Yedinci Bölüm ~

KİLİSE boştu, duvarlarda gölge oyunlarına neden olan meşale ışıklarının dışında en ufak bir hareket bile yoktu. O sabahki ayinden sonra, Ewan kilisede kalmıştı ve bir saatten uzun bir süredir orada oturmuş bir hareket olmasını bekliyordu.

Honora çalınan ahşap sandığı, kiliseye geri getirmişti. Sandığın oymaları, büyükbabası Kieran'ın yaptığı sandıkları hatırlatmıştı ona. Parmaklarını oymaların üzerinde gezdirirken deseninin gizli bir anlamı olduğunu hissine kapılmış ama ne olduğunu çıkaramamıştı.

Gözlerini ovaladı, içinde tuhaf bir tedirginlik vardı. Hırsızla ilgili yanlış bir şey vardı. Sandığın geri dönmesi çok tuhaftı.

Honora, sandığın çalındığı akşam adamın silahlı olduğundan bahsetmişti. Kılıcıyla Honora'ya saldırmıştı. Üstelik bir değil iki kişinin ayak seslerini duymuştu o akşam. Büyük ihtimalle, biri Honora'yla dövüşürken, diğeri sandığı almıştı. Honora'mn o akşam

yaralanabileceğimi düşündükçe kan beynine sıçırıyordu. Çok fazla riske atılıyordu ve gözü kapalı her dövüşe giriyordu.

Sandığı ters çevirip altına baktı. Bazen usta oymacılar, bu tip sandıklarda, gizli bölmeler yapabiliyorlardı ama Ewan, sandığın her köşesini dikkatle incelemesine rağmen bir şey bulamamıştı.

Ewan kiliseden ayrılıp iç avlunun yolunu tuttu. Etrafına göz gezdirirken, bir gün böyle bir kaleye sahip olmanın hayalini kuruyordu. Hayali artık eskisinden de yakındı. Uzansa, tutacakmış gibi hissediyordu kendisini.

Omzuna bir el dokunduğunda hançerini çekip hızla döndü. Honora koluyla hançeri bloke ederek boğazını olası bir yaralanmaya karşı korumuştı.

Ewan, genç kadını yaralamak üzere olduğunu fark ederek sarsıldı. “Üzgünüm. Sen olduğunu fark etmedim.”

“Benim hatamdı. Sessiz yaklaşmamalıydım.”

“Beş kardeşin en küçüğüyüm, yıllar önce ölen Liam’ı da sayarsan altı. Tetikte olmayı ve hızlı hareket etmeyi erken yaşta öğrenmek zorunda kaldım. Aksi takdirde bedeli ağır oluyordu.”

“Sana eziyet ettiler değil mi?”

“Hayatımın her günü.”

Honora hafifçe gülümsediğinde genç adam, içinin ısındığını hissetti. Bakışları, pürüzsüz teninde, parlak yeşil gözlerinde dolaştı. Başındaki örtüsü, saçlarını gözlerden gizliyordu. Kadında kısa saçın itici olması beklenirdi ama Honora’ya yakışmıştı. Kısa saçları, yüzünün yumuşak kıvrımlarını, dudaklarını ortaya çıkarıyordu.

Onu bu şekilde düşünmemeliydi. Buraya Katherine’i elde etmek için gelmişti ama daha çok Honora’yla zaman geçiriyordu.

“Bu havada seni dışarı çıkaran ne?” Karanlık bulutlar gökyüzünü tamamen kaplamıştı ve hafif hafif yağmur çiseliyordu.

“John,” dedi genç kadın kollarını göğsünde kavuşturarak. “John içeri, ben dışarı.”

Parmakları sımsıkı kılıcının kabzasını kavrarken içinde yükselen öfkeye hâkim olmaya çalıştı Ewan. “Sana ne yaptı?”

“Önemli bir şey değil.”

Bakışlarını özellikle Ewan'dan kaçırmasa, buna inanabilirdi belki. John'dan korkmasına neden olacak ürkütücü sebepler genç adamın kafasının içinde dönüp duruyordu.

“Sana inanmıyorum.”

“Neye istersen, ona inan, MacEgan. John'dan uzak durmamın nedeni sadece beni ilgilendirir.”

Honora başını çevirip bakışlarını boşluğa dikti. Doğru dürüst bir cevap alamadıkça, içinin rahat etmeyeceğini biliyordu Ewan ve sessizliği en kötü şeyleri düşünmesine neden oluyordu

“Seni incitti mi?”

Honora başını iki yana salladı. “Beni incitemedi.”

Onu incitememişti ama başkasını incitmişti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, Honora bir şekilde, bundan kendisini sorumlu tutuyordu.

“Onu, senden uzak tutmamı istemiştin.”

Honora'nın omuzları düştü. “Sana haksızlık ettiğimi biliyorum. Her anını benimle geçiremezsin. Sanırım korkularıyla yüzleşmemin zamanı geldi.” Ama buna hazır olduğundan emin değildi.

Honora arkasını dönüp sessizce içeri döndü. Ewan peşinden gitmedi ama Tanrı biliyor ya gitmeyi çok istedi.

Honora mutlu olmayı hak ediyordu ve tekrar evlenmeye karar verirse, Ewan, onunla yakından ilgilenecek biriyle evlenmesini istiyordu. Longford Kalesi'nde uzun süre birlikte yaşamışlardı ve Honora'yı kendi kardeşiymiş gibi yakından tanıyordu.

Huzursuzca kıpırdandı genç adam. Son zamanlarda Honora'yla ilgili düşünceleri kardeşçe değildi. Özellikle de öpüşmelerinden sonra. Onu öptüğünde, Honora'nın çıkarttığı o tatlı sesler Ewan'ın aklını başından almıştı. Hayır, kardeşçe hisler değildi, ona karşı hissettikleri. Tersine çok tehlikeli hislerdi.

Aradan iki gün geçmişti ve Honora, John'u halen görmemişti. Bunu iyi bir işaret olarak görmek istiyordu ama onun kaleden ayrıldığına inanacak kadar saf değildi. John, öyle kolay kolay onu rahat bırakmazdı. Sinsi bir yılan gibi bir köşede gizlenmiş, harekete geçmek için Honora'nın boş bir anını kolluyor olmalıydı.

Katherine'in böyle huzursuzlukları yoktu. O sabah, oldukça iyi bir ruh hali içerisindeydi. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Beni atla dolaşmaya götüreceksin," dedi Katherine, hizmetliler elbisesini giydirirken.

"Kim?"

"Ewan elbette," dedi neşeli bir tavrıyla. "Ama kimseye söyleme. Özellikle de babama. Biliyorsun bana karşı fazla korumacı."

"Haklı nedenleri var." Honora bu durumdan hoşlanmamıştı. Kız kardeşi hassas, hatta saf bir kadındı ve erkeklerin oyunlarına çok yabancıydı. "Yalnız gitmemelisin."

"Ewan beni yakından tanımak istediğini söyledi. Ben..." Küçük bir kız gibi kıkırdadı Katherine. "Sanırım onunla evlenmeyi kabul edeceğim Honora. Sence de, bir gelin, sözlüsüyle baş başa vakit geçirebilmeli, değil mi?"

Henüz sözlü değilsiniz, diye geçirdi içinden Honora. Gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak üçe kadar saydı. Katherine'in Ewan'la baş başa kalmak istemesi çok doğaldı ama ya MacEgan, onu baştan çıkartmaya çalışırsa? Ya kardeşine dokunursa?

Honora'ya dokunduğu gibi.

Öfkesini bastırmak için ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Ewan'ın, onu öpmesine asla izin vermemeliydi. Ewan'ın dudaklarının tadını bilmeyi istemişti. Vücudunun sıcaklığını da hissetmek istememişti.

Katherine'in de bunları öğrenmesini istemiyordu. Kız kardeşi, bir erkekle baş başa kalmak için çok masumdu. Ewan, kardeşine elini sürmeye cüret ederse, ellerini kesip köpeklere verirdi.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu sesinin doğal çıkmasına çalışarak. Onları birlikte düşündükçe, endişesi daha da artıyordu.

"Eski manastıra, kalıntılar sence de çok romantik değil mi?"

"Fazla yaklaşırsan üzerine yıkılıp, seni canlı canlı gömebilirler."

Katherine gözlerini devirdi. "Sana sormam hataydı zaten."

"Ama doğru, orası hiç güvenli değil. Çok istiyorsan oraya gidin ama seni öpmesine izin verme sakın."

"Neden? Bir kadını nasıl öpeceğini bilen biri gibi görünüyor."

Kesinlikle biliyordu ve bu yüzden de hiç iyi bir fikir değildi.

"Bunun için çok gençsin Katherine."

“On dokuz yaşımdayım. On dört yaşında evlenenler var.”

“Ve Tanrıya şükür sen, onlardan biri değilsin.”

Katherine yatağın üzerine oturup düşünceli gözlerle ablasına baktı. “Daha önce sormaya cesaret edemedim ama... Nasıl bir şey? Bir erkekle, kadının birlikte olması. Lütfen Honora, bilmek istiyorum. Sen evliydin, biliyorsun. Erkeğin'sana dokunması nasıl bir his?”

Honora'nın yüzü alev aldı adeta. Buna ne cevap vermeliydi? Nasıl olması gerektiği hakkında Honora da bir şey bilmiyordu. Ranulf son derece kaba ve acımasızdı ama bu Honora'nın hatasıydı. İyi bir eş, düğün gecesinde kocasına karşı koymamalıydı. Kocasıyla dövüşüp, onu yaralamasıysa kabul edilebilir bir şey değildi.

Ranulf bunun için onu hiç affetmemişti ve hançerini ateşe atıp bir daha en küçük bir silaha elini sürmesini dahi yasaklamıştı. Ama bu kadarla da kalmamıştı. Adamlarına onu tutmalarını emredip, itaatsiz davrandığı için onu fena halde dövmüştü.

Cezasının hemen ardından, her yanı morarmış ve kanlar içinde yatağında yatarken, acımasızca ona sahip olmuştu. Honora gözyaşları içerisinde, canını alması için Tanrı'ya yakarmıştı. Ranulf'sa her anından zevk almıştı.

“Ne söyleyebilirim ki?” Kardeşine yaşadıklarını anlatması mümkün değildi. “Sadece, senin evliliğinin benimkinden çok daha iyi olmasını diliyorum.”

Katherine'in gülümsemesi dudaklarında soldu. “Üzgünüm Honora. Lütfen beni affet. Bu konuyu hiç açmamalıydım.”

“Umarım senin için her şey farklı olur.” Derin bir nefes aldı ve kardeşinin başındaki örtüyü düzeltti.

“Güneş batmadan geri dönmüş olurum,” dedi Katherine. “Babam beni sorarsa...”

“Kendini iyi hissetmediğini ve uzandığını söylerim.” Honora kardeşine sıkıca sarıldı. “Mutfağa gidip hizmetlilere Ewan'ın sevdiği yiyeceklerden bir sepet hazırlatayım,” dedi gülümseyerek. “Sakin geç kalıp da peşinize düşmek zorunda bırakmayın beni.”

Katherine neşeyle güldü. “Teşekkür ederim Honora.”

Honora mutfağa giderken içi içini yiyordu. Küçük kardeşinin bir erkekle baş başa kalacağını düşündükçe karnına ağrılar giriyordu.

Üstelik söz konusu erkek Ewan MacEgan'dı. Katherine'i elde etmek için elinden geleni yapacak, bildiği her yöntemi uygulayacaktı şüphesiz. Ewan kendisine ait bir kalesi, toprakları olsun istiyordu ve bunun için Katherine'in İrlanda'daki topraklarına ihtiyacı vardı.

Honora içindeki endişeden bir türlü kurtulamıyordu. Bir şeyler içini kemiriyordu adeta ama bu kesinlikle kıskançlık değildi. Hayır, bunun kıskançlıkla ilgisi yoktu.

Onları gizlice takip edebilirdi. Kalıntıların bulunduğu bölgede saklanabileceği çok yer vardı. Orada olduğunu bilmelerine gerek yoktu ve Katherine'in ihtiyacı olursa hemen yardımına koşabilirdi.

Mutfaktaki görevlilere gerekli talimatı verdikten sonra tekrar odasına döndü. Aklı çok karıştı. Katherine, evlenmeyi düşündüğü adamla baş başa kalmayı hak ediyordu. Artık bir çocuk değildi ve ablasının bir casus gibi onu izlemesi çok aptalcaydı.

Honora'nın mantığıyla yüreği farklı şeyler söylüyordu ama ortada tek bir gerçek vardı. Kimsenin kız kardeşini incitmesine izin veremezdi. Söz konusu kişi çok güvendiği bir adam bile olsa.

Hızla üzerini değiştirdi ve ağaçların arasında gizlenmesini kolaylaştıracak kahverengi bir elbise giydi. Onlardan önce gidip, saklanması için hemen yola çıkması gerekiyordu.

Aceleyle odasından çıktı ve ahırların yolunu tuttu. Birkaç dakika sonra atının sırtında, eski manastıra doğru gidiyordu.

Ewan, Katherine'in attan inmesine yardımcı olup her iki atı da yakındaki bir ağaca bağladı. Genç kadın bir gül kadar zarif ve güzel görünüyordu. Hafifçe beline sarıldığında, Honora'ya dokunduğunda hissettiği sıcaklığı, arzuyu hissetmeyi bekledi.

Hiç bir şey olmamıştı. Küçük bir karıncalanma bile. Bunları düşünmemeliydi. Katherine'i tanımak için zamana ihtiyacı vardı ve eninde sonunda bir şeyler hissedeceğinden emindi.

"Beni dolaşmaya davet etmene çok sevindim," dedi Katherine gülümseyerek. Yanakları kızarmıştı. Ewan'la yalnız olmak belli ki onu tedirgin ediyordu.

“Baş başa kalmaya fırsatımız olmadı hiç, değil mi?” Ewan, genç kadının elini tuttu ve birlikte kalıntılara doğru yürüdüler. Eski manastır Longford arazisinin çok yakınındaydı. On altı yaşındayken sık sık buraya gelir, idman yapardı. Kalıntıların kendi kalesi olduğunu hayal eder, hayali düşmanlara karşı kalesini savunurdu.

Çoğu zaman Honora’da ona katılır, düşmanı rolünü oynardı. Saatlerce bu hayali kale için mücadele ederler, birbirlerini kılıç dövüşünde alt etmeye çalışırlardı. O günlerde, her yere peşinden geldiği için Honora’ya kızsada, bugün iyi bir savaşçı olmasında payı büyüktü. Onun kıskırtmalarıyla Ewan’ın gözünü hırs bürümüş, ne kadar güçlü olabileceğini kanıtlamak için günlerce, haftalarca taş ağırlıklar kaldırmış, kilometrelerce yol koşmuştu.

Yine Honora’yı düşündüğünü fark edince, kendisine kızdı. Yanında Katherine varken bile onu düşünmesi anlamsızdı. Ondan hoşlanmıyordu bile ama diğer yandan daha önce hiç bir kadın, içinde böylesi yakıcı bir arzu uyandırmamıştı. Honora’yı öpmesi bir hataydı ve bir daha tekrarlamaması gerekiyordu.

Katherine, çimlerin üzerine oturup eteklerini topladı. Bu yanına oturması için bir davetti ama Ewan huzursuz olmuştu.

“Çok güzel bir gün.”

“Evet öyle.” Lanet olsun, daha önce bir kadınla konuşmakta hiç bu kadar zorlanmamıştı. Tam aksine hep rahat olurdu.

“Yiyecek bir şeyler ister misin?” diye sordu Katherine. “Honora, yanıma yiyecek bir şeyler almamın iyi olacağını söyledi.” Ayağa kalkıp sepeti almak için bir hamle yaptı ama Ewan, onu durdurdu.

“Hayır, henüz aç değilim.”

Aralarında bir kıvılcım olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Bir kadınla öpüşmenin diğerlerinden bir farkı olmamalıydı. Bunun cevabını bilmeliydi, Honora’yı aklından çıkarmanın tek yolu buydu. Uzanıp Katherine’in ensesini kavradı.

Genç kadının gözleri irileşti, şaşkınlıkla dudakları aralandı. Ewan hiç vakit kaybetmeden eğildi ve Katherine’i öptü. Honora’nın uyardığı arzuların aynısının uyanmasını umarak bütün benliğiyle kendisini bu öpüşmeye verdi. Ama hiçbir şey olmamıştı. Kız kardeşi

olsa ve onunla öpüşmeye kalksa bundan farklı hissedemezdi. Hızla geri çekildi genç adam. Uzatmanın bir anlamı yoktu.

Katherine'in yanakları kızarmıştı. Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Ben de, bunu yapmanı umuyordum."

Ewan'sa hiç yapmamış olmayı. İçinden gelmese de bir şekilde gülümsemeyi başardı.

O sırada bir hışırtı sesi çekti dikkatini, kalıntıların yanındaki ağaçlık alandan geliyordu ses. Ewan, bir dalın hareket ettiğini gördü. Rüzgâr esmediğine göre bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Genç adamın eli hemen kılıcına gitti.

"Burada kal. Ağaçların arasında biri var," diyerek Katherine'i manastırın kapısından içeri itti. "Ben geri dönene kadar içeride saklan. Sakın dışarı çıkma."

Katherine sessizce başını salladı. Ewan hiç vakit kaybetmeden ağaçlık alana koştu. Elinde kılıcı, her an saldırıya hazırды. Karşısında bir yabancı yerine elinde hançeriyle Honora'yı bulunca öfkeli bir inilti koptu dudaklarından.

"Neden hiç şaşırmadım acaba?"

Honora ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Kardeşimi korumaya çalışıyordum. Ondan faydalanmayacağından emin olmalıydım."

Ewan, genç kadının bileğini kavrayıp tehlikeli bir şekilde göğüs hizasında duran hançeri kendisinden uzaklaştırdı. "Böyle bir şey yapmayacağımı bilecek kadar beni tanıyor olmalıydın, Honora."

"Önüme gelen her kadını öpmek gibi bir alışkanlığın var. Önce ben, şimdi de kardeşim. O kadar da güvenilir biri sayılmazsın."

Ewan, gözlerini kısarak genç kadını süzdü. Kıskanmış mıydı? Bunun mümkün olabileceğine inanmak zordu ama Honora'nın öfkesi çok açıktı. Elinden hançeri alıp yere attı. "Kardeşinin, bu çabanı hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Bunun için özür dilememi bekleme. Senin yerinde bir başka erkek olsaydı da aynı şeyi yapardım."

Ewan'ın bundan şüphesi yoktu zaten. "Burada olduğuna göre, bize katılabilirsin." Genç kadını peşinden sürükleyerek kalıntılara yö-neldi ama Honora direniyordu.

“Hayır.” Bileğini, Ewan’dan kurtarmak için çırpınmaya başladı. “Katherine burada olduğumu bilmesin.” Sesinde panik vardı.

Ewan, yakarışını dikkate almadı ve genç kadını kaldırıp omzuna attı. Onları gizlice izlediği için utanmalıydı. Honora, onu bırakması için yalvarıyordu ama dinlemedi genç adam. Katherine, davetsiz misafirin kim olduğunu gördüğü anda onu yere bırakacaktı elbette.

Kalıntılara vardığında Katherine’e seslendi. “Davetsiz misafiri buldum.” Genç kadın dışarı çıkıp ablasını gördüğünde, öfkeyle yüzü karardı. Ewan, Honora’yı kardeşinin önünde yere bıraktı.

Katherine “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu öfkeyle.

Honora’nın yüzü kıpkırmızıydı. “İyi olduğundan emin olmak istedim. Uzun süredir kalenin dışındasın.”

“Buraya geleli sadece bir kaç dakika oldu.”

Ewan bir adım geri çekilip keyifle iki kardeşin tartışmasını izlemeye koyuldu. Daha önce hiç kız kardeşlerin kavga etmesine tanık olmamıştı ve o anda Katherine, ablasının gözlerini oymak istemiş gibi bakıyordu.

“Bizi izliyordun.”

“Seni korumaya çalışıyordum.”

“Ben buna izlemek derim.” Öfkeyle Honora’nın omzuna bir yumruk attı. “Geri dön ve kendine bir başkasını bul. Bu benim talibim.”

Ewan gülümsemesine hâkim olamadı. İlk kez, iki kadın onun için kavga ediyordu. Oldukça keyifli bir tecrübeydi doğrusu. Sepeti açıp bir parça etle ekmek aldı ve duvara yaslanıp izlemeye koyuldu.

Honora kenara kaçıp, kardeşinin yüzüne savurduğu yumruktan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Elini acıyan yanağına götürdü. “Sana söyledim. Tekrar evlenmek istemiyorum. Biraz dikkat etmiş olsan, sırf sen kendi seçtiğin biriyle evlenesin diye babamın suyuna gitmeye çalıştığımı anlardın.” Katherine’in bir sonraki yumruğunu havada yakaladı ve hemen sonra sıkıca bileğini kavradı. “Bu kadar yeter. Hemen eve dönüyoruz ve tüm bunları bir kenara bırakıyoruz.”

“Onu benden alabileceğini mi sandın?” Katherine birden üzerine atılıp ablasını yere yıktı.

Ewan etinden iri bir lokma ısırdı. Bevan'ın bu sahneye tanık olmasını çok isterdi doğrusu. Aslında bütün ağabeyleri görmeliydi. Daha önce hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

Katherine, Honora için çok hafif kalıyordu. Tek bir hamlede dönüp kardeşini altına aldı ve her iki bileğini de sıkıca kavradı. Katherine ne kadar çırpınsa da, kurtulamadı.

“Şimdi seni serbest bırakacağım ve sen de bu saçmalığa bir son vereceksin. Daha da küçük duruma düşmek istemiyorsan benimle dövüşmekten vazgeç. Seni bu halde görmek, Ewan'ın hoşuna gider mi sanıyorsun?”

Aslında çok hoşuna gidiyordu ama bu düşüncesini kendisine sakladı genç adam.

Katherine öfkeli bir lanet okudu ama çırpınmayı da bıraktı. Serbest kaldığında, doğrulup oturdu ve bileklerini ovdu.

“Bunun için üzgünüm Ewan,” dedi Honora. “Kardeşimi eve sen getirirsin.” Ve bakışlarında karanlık bir ifadeyle ekledi. “Bir saat içerisinde geri dönmüş olmazsanız, sizi aramaya çıkacağım.” Hemen sonra arkasını dönüp ağaçlık alana doğru yürümeye başladı.

Ewan, Honora'nın oraya kadar yalnız geldiğini ancak o zaman fark etmişti. John St Leger gibi bir tehditle karşı karşıyayken bu hiç de akıllıca değildi. Hep birlikte geri dönmelerini teklif edecekken Katherine'in bakışlarıyla karşılaştı. Bu fıkirden hoşlanmayacağı çok açıktı. Yüzü kir içindeydi ve örtüsünün altındaki saçları dağılmıştı. O an Honora'yı öldürmek ister gibi bakıyordu.

“Bir leydiye göre çok iyi yumruk atıyorsun,” dedi Ewan.

Katherine ağzının içinden bir şeyler homurdanarak elbisesindeki tozları sirkeledi. “Hakkımda bilmediğin çok şey var.”

Öyle de görünüyordu.

~ Sekizinci Bölüm ~

HONORA, odasının köşesindeki eski sandığının başında oturdu. Sıkıntılarından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Çok kötü bir sabah geçirmişti ve yaptığı şey için pişmanlık duyuyordu. Tek istediği kardeşini korumaktı. Ama Ewan'ın onu öptüğünü gördüğünde içinde bir şeyler harekete geçmişti. Ağacın dallarını Ewan'm dikkatini çekmek için özellikle sallamıştı. Katherine'i öpmeye bir son vermesini istiyordu. İşe de yaramıştı.

Korkunç bir ablaydı. Yaptıkları için kendisine çok kızıyordu. Ewan MacEgan çok iyi bir adamdı ve kardeşi için de iyi bir koca olacağından şüphesi yoktu. Varlıklı olmaması bir şeyi değiştirmezdi,

Parmaklarını, sandığın oymaları üzerinde gezdirdi. Bir zamanlar o da, Katherine gibi neşeli, hayalperest biriydi. Mutlu bir evliliği, güzel bir yaşamı olacağına inanıyordu. Ranulf'un, tıpkı babası gibi nazik bir adam olduğunu düşünmüştü ama çok yanılmıştı.

Derin bir soluk aldı. Katherine'in mutluluğunu gölgelemeye hakkı yoktu. Evlendikleri takdirde, Ewan'ın Katherine'i mutlu etmek için elinden geleni yapacağına emindi. Temiz kalpli, iyi bir adamdı ve kardeşine çok iyi bakacaktı. Bundan şüphesi yoktu.

Öyleyse içindeki bu hüznün nedeni neydi? Ewan'ı kendisine istemiyordu. İyi bir eş olabilecek türde bir kadın değildi. Ranulf bunu defalarca yüzüne vurmamış mıydı?

Görünüşe göre iyi bir abla da değildi. Katherine, ona kızmakta yerden göğe kadar haklıydı. Amacı her ne olursa olsun, yaptığı şey affedilir şey değildi.

Kafasını bu düşüncelerden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacı vardı. Kıyasıya bir kılıç mücadelesi ona çok iyi gelebilirdi. Ama sandığı açtığında, tüm düşünceler bir anda uçup gitti.

Sandığın içi karmakarışıklı. Elbiseler, örtülere karışmış, her şey aceleyle sandığa tıkılmış gibiydi. Birinin eşyalarını karıştırdığına şüphe yoktu. Ama neden? Ne aramış olabilirlerdi? Dost ya da düşman olsun, birinin eşyalarını karıştırmış olması bir anda bütün sinirlerini ayağa kaldırdı.

Bunu yapanın Katherine olmadığından kesinlikle emindi. Bir kadının ihtiyaç duyabileceğinden fazla elbisesi vardı. Üstelik onun ilgisini çekebilecek hiç bir şey yoktu sandıkta.

Birden aklına gelen düşünceyle paniğe kapıldı ve telaşla bütün her şeyi sandıktan dışarı çıkarttı. Sandığın altındaki gizli bölmenin kapağını açtığında rahatlayarak derin bir soluk aldı. Zincir örme zırhıyla, asker giysileri olduğu gibi yerinde duruyordu.

Zırhı giymekten hiç hoşlanmıyordu ama kimliğini gizlemek için buna ihtiyacı vardı. Bu kıyafetler içinde babasının askerleri arasında rahatça dolaşabiliyordu.

Zırhla, asker kıyafetlerini bir kenara koyup, elbiselerini katladı ve sandığa yerleştirdi. Ardından üzerindekiyi çıkarıp erkek pantolonuyla tuniğini giydi. Zincir örme zırhı üzerine geçirdiğinde ağırlığından omuzlarının çöktüğünü hissetti. Kısa saçlarını, zırhın şapkasının altına sıkıştırıp son olarak miğferi kafasına geçirdi.

Bu kadar ağırlık bile onun için fazlaydı ama bir zorunluluktuk. Kim olduğunu fark ettirmeden askerlerin arasında idman yapmasının

başka yolu yoktu ve o anda dövüşmeye her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Sıkıntılarını kısa süre içinde olsa unutmak için bildiği tek çare bu'ydu.

Odasından çıkıp silah deposunun yolunu tuttu. İlk anda zırhın ağırlığıyla yürümek zor gelse de kısa sürede ağırlığa alıştı. Depodan kendisine uygun bir kılıç seçti ama eldivenlere dönüp bakmadı bile. Kılıcın kabzasını çıplak elle hissetmeyi tercih ediyordu. Zaten depodaki eldivenler, elleri için çok büyüktü.

Talim alanına gitti ve bir süre kenarda durup idman yapan askerleri izledi. Katherine'in taliplerinin bir kısmı da babasının askerleriyle birlikte idman yapıyorlardı.

"Dövüş için rakip mi arıyorsun?" diye sordu tanıdık bir ses. John St Leger'i görmek bile tüm bedeninin kaskatı kesilmesine yetiyordu. İçinde hızla yükselen korkuyla farkında olmadan geri bir adım attı. Zarar verdiği kadınları düşününce kanının donduğunu hissediyordu. Sonuçlarını hiç düşünmeden John'un meydan okumasını kabul etti.

Katherine'i güven içerisinde kaleye geri getirdikten sonra Bevan'ı bulmak için paylaştıkları odaya yöneldi Ewan. Ağabeyinin Longford kalesinden döndükten sonra bir süre yalnız kalmak için odaya kapandığından emindi.

"Ziyaretin nasıl geçti?"

Bevan yüzünü buruşturdu. "Kont iyi bir adam ama Genevieve'in annesi..." Umutsuzca başını iki yana salladı genç adam.

"Genevieve'i getirmediğin için başının etini yedi değil mi?"

"Doğuma bu kadar az zaman kala onu denizaşırı bir yolculuğa çıkartacak değildim herhalde." Sıkıntılı bir tavırla çenesini sıvazladı. "Ama Leydi Helen en azından çocukları getirmem gerektiğini düşünüyor. Aslında kendice haklı, torunlarını özlüyor."

"Çocukları getirebilirdin. Duncan eminim bu seyahati müthiş bir macera olarak görürdü." Ewan, ağabeyinin en büyük oğlu için deli oluyordu. Henüz yedi yaşındaydı ve birçok açıdan, genç adama kendi çocukluğunu hatırlatıyordu.

“Getirmiş olsaydım Leydi Helen, sabahtan akşama kadar onu tatlıyla beslerdi.”

“Ben bunda bir yanlışlık göremiyorum.”

Bevan kardeşine ters bir bakış attı. “Kendi çocukların olana kadar bekle. Emin ol farklı düşüneceksin.” Başını iki yana salladı. “Sen neler yaptın? Leydi Katherine’i ikna etmeyi başarabildin mi?”

“Abilasının bütün müdahalelerine rağmen ilerleme kaydettim diyebilirim.” O sabah, Honora’nın yaptıklarını anlattı. Kız kardeşini korumaya çalıştığını iddia etmişti ama bugün olanlar, yıllar önce Ewan’ı sürekli takip etmesini hatırlatmıştı. Nereye gitse Honora peşinden gelir, en olmadık zamanlarda onu karşısında bulurdu.

Ne tuhaftır ki bu defa peşlerinden gelmesine sinirlenmemişti Ewan. Katherine’i öptüğü için Honora’nın deliye dönmesiyse ayrıca çok ilginçti. Kıskanç bir kadın gibi, dikkatini çekmek için dalları sallamış gürültü yapmıştı. İsteseydi ne kadar sessiz olabileceğini ve kimseye fark ettirmeden saatlerce orada gizleneceğini çok iyi biliyordu Ewan. Bu durum canını sıkmalıydı aslında ama tam tersine hoşuna gitmişti.

“Kontu ziyaretin sırasında bir şeyler öğrenebildin mi?”

“Sadece aramızda koca bir deniz olduğu için Tanrıya şükretmem gerektiğini öğrendim,” dedi Bevan. “Yakında yaşasalar, şimdiden çocukları baş göz etmek için çalışmalara başlarlardı.”

“Diğer konuyu kast ettim,” dedi Ewan. “Honora’nın ilk kocası Ranulf St Leger’le ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?”

“Onun hakkında bir şeyler öğrenmenin ne faydası var?”

Ewan önemsiz dercesine omuzlarını silkti. “Honora’nın tekrar evlenme fikrine neden bu kadar karşı olduğunu merak ediyorum.”

“Neden ona sormuyorsun?”

“Sordum. Hiç bir şey anlatmıyor.”

Bevan’ın bakışlarında düşünceli bir ifade belirdi. “Honora’nın ilk evliliğinin kafanı kurcaladığı açık.” Ewan itiraz etmeye fırsat bulmadan Bevan devam etti. “Bunun nedenini kendine hiç sordun mu? Katherine yerine Honora’yı istiyor olabilir misin?”

“Hayır, Honora fazla...” Ewan doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. Fazla ateşli, fazla canlıydı. “Fazla problemlî,” dedi sonunda. “Ayrıca

Katherine'in İrlanda'da arazisi var. Dublin deresinin çok yakınında. Honora'nın arazisi John St Leger'in toprakları içinde. Başkasının topraklarında bir arazi istemiyorum.”

“O halde Honora’yla ilgili sorular sormayı bırak ve tüm dikkatini Katherine’e ver.”

Akıllıca bir tavsiyeydi ve Ewan bu tavsiyeye uyması gerektiğinin farkındaydı. Ama her geçen gün onu daha fazla düşünür olmuştu. Honora’yı neden aklından çıkaramadığını bir türlü anlamıyordu.

“Eve dönmelisin Bevan,” dedi genç adam. “Burada kalman için bir neden yok.”

“Buraya, evliliğine tanıklık etmek için geldim,” dedi Bevan kesin bir tavırla ama karısını özlediği açıkça belliydi.

“Buna gerek yok. Longford kontu senin yerine tanıklık edebilir. Genevieve doğum yaptığında yanında olmazsan sana çok gücendir.”

“Bebegin doğumu yaz sonunda. Daha zaman var.”

“Zaten bütün bebekler de tam beklenen zamanda doğarlar değil mi?” diye sordu Ewan alayla. Bevan’m en küçük oğlu Cavan, zamanından çok daha erken doğarak herkesi şaşırtmıştı. Doğduğunda öyle küçük ve güçsüzdü ki yaşaması bile bir mucizeydi. “Karının ve çocuklarının yanına dön,” dedi ısrarla. “Benim için de endişelenme. Evlendikten sonra, karımı bütün aileyle tanıştırmak için getiririm.”

Bevan ikna olmuş görünmüyordu ama karşı da çıkmadı. “Fazla oyalanma. Yaz festivalinde, evde olman gerekiyor.”

Ewan özellikle yaz festivalini çok severdi ve kaçırmayı kesinlikle düşünmüyordu. “Mutlaka orada olacağım.”

“İyi. Ben de bu arada Baron’la konuşup senin hakkında ne düşünüyor öğrenmeye çalışırım.”

“O araziyi elde edeceğim Bevan.”

“Bundan şüphem yok. Ama asıl istediğinin o tatlı, küçük leydi olduğundan şüpheliyim.”

Neden başkasını istesindi ki? Katherine, onun için mükemmeldi. “Sana iyi yolculuklar.”

Bevan, kardeşini kendisine çekip sıkıca sarıldı. “Eve vardığımda, yerime Connor’ı gönderirim. Dönüş yolunda sana eşlik eder.”

“Karımla baş başa seyahat etmeyi tercih ederim.”

Bevan'ın yaralı yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bunu anlayabilirim. Dikkatli ol. Sakın aptalca bir şey yapma. Özellikle de yanlış kadınla evlenmek gibi aptalca bir şey.”

Böyle bir ihtimal yoktu. Honora'yla evlendiğini düşünemiyordu bile. Ağabeyi odadan çıktıktan sonra genç adam deri yeleğiyle, kılıcını aldı. İhtiyacı olan şey sıkı bir idmandı. Belki bu sayede Honora'yı da aklından çıkarabilirdi.

Honora, John'un ona doğru fırlattığı kalkanı havada yakaladı ama daha pozisyonunu alamadan John saldırıya geçmişti. Hiç vakit kaybetmeden birbiri ardına darbeler indiriyordu kalkana. Honora darbelerinde etkisiyle omzunun uyuştüğünü hissetti ama ayaklarını yere sapa sağlam basıp John'a karşı koydu.

“İyi bir savaşçı sayılmazsın değil mi evlat?” John, iyice yaklaşıp kılıcını hızla savurdu ve metal bir kez daha ahşap kalkanla buluştu.

John, onunla açıkça oyun oynuyordu ve Honora bir an önce konsantre olmazsa sonu kötü olacaktı.

Dikkatle, John'un açığını kolladı ve tüm gücüyle kılıcını kaburgalarına doğru savurdu. John son anda kalkanını kaldırıp kendini korumuş ve Honora'yı geri savurmuştu.

Genç kadın daha önce onunla hiç bire bir dövüşmemişti. O gece hançeriyle John'a saldırdığında, onu hazırlıksız yakaladığını biliyordu. Gücünü ve kılıç kullanmaktaki ustalığını fark ettiğinde bu dövüşü kabul etmesinin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamaya başlamıştı genç kadın.

John hiç durmadan saldırıyor, geriye çekilmeye zorluyordu onu. Bir boşluk yakalayıp kılıcını savurdu ve kolundan yaraladı. Küçük bir yara olmasına rağmen kanıyordu.

John öfkeyle gürleyerek üzerine atıldı. Honora donup kalmıştı adeta. Son anda kalkanını kaldırdı ve John kalkanını bir kenara savurduğunda ne yapacağını şaşırdı. Kalkanı olmadan, kendisini korumak için geriye sadece kılıcı kalmıştı ve darbeleri kılıcıyla engellemeye çalışıyordu.

Talim alanında herkes bir kenara çekilmiş onları izliyordu. Sör Ademar'la Beaulais'de aralarındaydı.

Honora, darbeleri karşılamakta zorlanıyordu artık. Rakip olarak çok yanlış birini seçmişti. John dürüst dövüşmezdi. Kılıcının yan tarafıyla göğsüne vurduğunda, Honora yere yıkıldı. Soluğu kesilmiş, nefes almakta zorlanıyordu John gözleri alev alev kılıcını kaldırdı. Honora, zırhın ağırlığıyla yerinden bile kıpırdayamıyordu. Tek yapabildiği koluyla yüzünü örtmek oldu. O sırada güçlü bir erkek sesi yükseldi

“Karşılaşmayı kazandın Ceredys. Çocuğu bırak gitsin. Yeterince küçük düştü.”

Bu Ewan'dı. Honora, genç adamın onu tanımaması için dua etti. Bu şekilde yenilgiye uğradıktan sonra yüzüne bakamazdı.

Yerden kalkmak için doğruldu. Zırhın ağırlığı işini oldukça zorlaştırıyordu. Sırtı ağrıyor, göğsü adeta alev almış gibi yanıyordu. Ama üzerinde zırh olmasaydı, şüphesiz o anda ölü olacaktı.

Başı öne eğik, yavaşça ayağa kalktı. Bugüne kadar hiç bu kadar kötü dövüşmemişti. Cesaretine ne olmuştu? Ya dövüşme yeteneğine? John'la yüz yüze geldiği anda sanki hepsi uçup gitmişti.

Honora, başı önünde sessizce aralarından geçerken kimse onu durdurmadı. Mümkün olduğu kadar hızlı adımlarla ilerlerken hemen arkasından gelen ayak seslerini duydu. Omzunun üzerinden baktığında bunun Ewan olduğunu görünce sessizce lanet okudu.

Lütfen yanımdan geçip gitsin, diye dua etti içinden. Onunla yüzleşecek durumda değildi. Bir an önce üzerindeki ağırlıklardan kurtulup, yaralarına pansuman yapması gerekiyordu.

Kale burcunun girişinde, Ewan ona yetişmişti. Sadece Honora'nın duyabileceği bir sesle, “Ne yaptığımı biliyorum Honora,” dedi. “Artık ciddi bir konuşma yapmanın zamanı geldi.”

Lanet olsun, kim olduğunu anlamıştı. Ama nasıl? Onu ele verecek en ufak bir şey yoktu. Saçları miğferin altında saklıydı. Erkek kıyafetleri ve zırhın altında vücut hatları belli bile olmuyordu.

Honora, ona öfkeli bir bakış attı. “Tam olarak ne yaptığımı da söyler misin?”

“İki dakika içerisinde odamda olsan iyi edersin,” diye fısıldadı Ewan öfkeyle. “Aksi takdirde konuşacağım kişi baban olacak.”

“Zırhım...”

“Kurtul ondan,” dedi Ewan. “İki dakikan var Honora.”

Honora her yanı ağrımalarına rağmen, hızla merdivenleri tırmandı. Oda kapısını hafifçe araladığında, Katherine’in içeride olduğunu görünce sessiz bir küfür savurdu. Üzerinde asker kıyafetleriyle Katherine’in karşısına çıkması mümkün değildi. Kapıyı kapatıp Ewan’ın odasının yolunu tuttu.

Daha sadece bir kez vurmuştu ki kapı hızla açıldı ve Honora dengesini kaybedip neredeyse yere yuvarlanıyordu. Ewan koluna yapışıp onu içeri çekti ve kapıyı da arkasından kapatıp sürgüledi.

Honora’yı baştan aşağı süzdükten sonra sessizce söylenerek önce başındaki miğferi ardından da ağır zırhı çıkarttı. “Üzerindekileri değiştireceksin sanıyordum.”

“Katherine odadaydı,” dedi genç kadın. “Beni bu kıyafetlerle görmesine izin veremezdim.”

Ewan’ın yüzü öfke doluydu. “Ama erkeklerin arasına karışıp, onlardan biriymiş gibi dövüşmekte bir sakınca görmüyorsun. Neden Honora? Neden kendini bu şekilde tehlikeye atıyorsun?”

“İdman yapmak istedim. Körelmeye başladım ve ben...”

“Kılıç dövüşüne girişmeden de idman yapabilirdin. Lanet olsun Honora, Ceredys sana zarar verebilirdi.”

Verdi de, demek istedi ama inatçı dudakları sessiz kaldı.

Honora, üzerinde erkek tuniği ve pantolonuyla yavaşça oturdu. Öne eğilerek dirseklerini, dizlerine yasladı ve biraz olsun kendisini Ewan’ın bakışlarından gizlemeye çalıştı. Tunüğün önündeki bağcıklar çok fazla şey gizlemiyordu.

John’un kılıcının verdiği hasarı henüz bilmiyordu. Zırh kılıcın yara açmasını engellemiştir ama ciddi şekilde moraracağına emindi. Her yanı ağrıyordu ve o anda sıcak su dolu bir küvette olabilmeyi her şeyden çok istiyordu.

“Canın yanıyor. Şuna bir bakayım.” Ewan, genç kadına yaklaşmış önünde diz çöktü. Tunüğün bağcıklarını çözerken, Honora onu dur-

durmaya çalışmadı. Göğüslerinin biraz üzerindeki kızarıklığı gördüğünde alçak sesle bir küfür savurdu Ewan.

Parmak uçları kızarıklığın üzerinde gezindi hafifçe. “Onunla dövüşmemeliydin.”

“Biliyorum.” Bir aptal gibi John’u yenebileceğini düşünmüştü. Yaptıkları için ondan intikam almak istemişti ama sadece küçük düşmekle kalmıştı.

Ewan’ın eli omzuna kayıp hafifçe okşadığında düşüncelerinden sıyrıldı ve elini genç adamın elinin üzerine koydu. Ewan’ın onu tekrar öpmesini istiyordu ama bu isteği içini utançla dolduruyordu.

Düşünceleri aklından uzaklaştırmak için genç adamın elini tuttu ve avucundaki yara izlerine baktı. “Nerdeyse belli olmuyorlar artık. Tamamen iyileşmişler.” Longford’a ilk geldiğinde, yaraları daha yeni sayılırdı ve kırmızı izler Honora’nın içini sızlatmıştı. Maruz kaldığı işkenceyi düşündükçe halen içi sızlıyordu. “Çok canın yandı mı?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Ağabeyime ihanet etmek canımı daha çok yaktı. Ben nerede olduklarını söylemeseydi, Marstowe onları asla bulamazdı.”

“Ama Bevan seni affetti.”

“Bevan beni hiç suçlamadı ama benim kendimi affetmem uzun zaman aldı.”

Honora, ondan uzaklaşması gerektiğini biliyordu ama bir türlü yapamıyordu. Ewan’m da uzaklaşmaya çalışır gibi bir hali yoktu. Zorlukla yutkundu ve “Bugün Katherine’le seni takip ettiğim için özür dilerim,” dedi. “Yanlış davrandım.”

Ewan dikkatli gözlerle bir süre onu süzdü. Yeşil gözleriyle Honora’yı adeta tutsak almıştı. “Neden takip ettin?”

“Sana söyledim, onu korumak istedim.”

“Benim gibi bir erkek tarafında öpülmekten mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Honora.

Ewan’ın elleri beline kaydı ve tuniğin eteğini hafifçe sıyrarak zırhın neden olduğu kızarıklıklara baktı. Parmakları çıplak teninde dolaşırken genç kadın içinin titrediğini hissetti.

“Ewan yapma.” Bedeninde dolaşan bir aşığın parmakları gibi yumuşak ve sıcaktı.

“Ona hiç meydan okumamalıydın,” dedi Ewan. “Onu yenecek kadar güçlü değilsin.”

“Gücün bir önemi yok, önemli olan beceri ve ben yeterli beceriye sahibim.”

“Gücün elbette önemi var. Sınırlarını bilmelisin Honora.”

“Oradaki herkesle başa çıkabilirim MacEgan. Sen de buna dâhilsin.” İterek onu kendisinden uzaklaştırmaya çalıştı ama Ewan yerinden kıpırdamamıştı.

“Benimle başa çıkamazsın Honora.”

Ses tonu boğuk ve arzuluydu. Ama aynı zamanda öfkeliydi de. Gözlerine baktığında çatışmalarının farklı bir boyut kazandığını fark etti. Ve Ewan bundan hiç memnun değildi. Kollarının kısılcacını gevşetti. Honora istese kolayca kollarının arasından kurtulabilirdi ama yerinden kıpırdamadı. Farkında olmadan elini genç adamın göğsüne koydu. Kalp atışlarını avucunda hissedebiliyordu.

“Gitmelisin Honora,” dedi Ewan ama eli yavaşça saçlarına kaymıştı. Parmakları saçlarının arasında dolaşırken Honora gözlerini yumdu.

“Seninleyken neden böyle hissettiğimi anlamıyorum,” diye fısıldadı. “Ranulf”la hiç böyle değildi.”

Kocasının ona iyi davranmadığından, kötüye kullandığından artık kesinlikle emindi Ewan. Bir erkeğin, karısını el üstünden tutması gerektiğini, ona kraliçeler gibi muamele etmesi gerektiğini söylemek istedi. Ne kadar çekici ve güzel bir kadın olduğunu, her erkeğin onu arzulayacağını bilmesini istedi.

Tıpkı Ewan’ın arzuladığı gibi.

Ewan, içindeki arzuya daha fazla karşı koyamadı ve dudaklarına uzandı. Son öpüşmelerinde hissettiği şehvetin, sadece tek bir kereye mahsus olduğundan emin olmak istiyordu. Ama değildi.

Honora dudaklarını araladığı anda bedeni arzuyla kavrulmaya başladı. Onu bu kadar karşı konulmaz kılan şeyin ne olduğunu anlamıyordu. Dili yavaşça dudaklarının arasından içeri kayarken, daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Onu yatağa yatırmak ve Honora zevkle haykırırken derinliklerinde kaybolmak istiyordu.

Öpüşürken çıkardığı sesler aklını başından alıyordu. İniltileri ne-redeyse acı verecek derecede tahrik ediyordu genç adamı. Bacaklarını beline dolayıp genç kadını sandalyeden çekti ve yere bıraktı.

Honora da kendini öpüşmeye tamamen kaptırmış, büyük bir ar-zuyla karşılık veriyordu. Dudakları boynundan aşağı kayarken, Ewan ellerini tuniğin altına sokup göğüslerini avuçladı. Sertleşmiş uçları avuçlarına batıyordu. Onları ağzına almak saatlerce emmek istedi. Başparmağıyla meme uçlarını okşamaya başladığında Honora'nın boğazından bir inilti yükseldi.

Genç kadını kucağına çekti. Honora'nın tüm bedeni titriyordu. Zevkle, korku arasında sıkışıp kalmıştı adeta. Ewan, kalçalarını kav-radı ve onu erkeliğine bastırdı. Ona hemen, orada sahip olmak isti-yordu. Kıyafetlerini parçalamak, çıplak tenini, teninde hissetmek istiyordu. İçinde olmaya ihtiyacı vardı. Öyle çok ihtiyacı vardı ki artık canı yanıyordu.

Honora soluk soluğa saçlarını kavrayıp genç adamın başını göğ-sünden uzaklaştırdı. "Ewan, hayır." Sesi boğuk ve çatlaaktı. "Bu çok yanlış."

Ewan'ın düşüncelerini toparlayabilmesi zaman aldı. Honora, onu iterek uzaklaştırırken karşı koymamıştı.

Tanrı aşkına, ne yapmıştı böyle? Ona dokunmayı planlamamıştı. Hele işlerin bu noktaya gelmesi, akıl alır gibi değildi. "Haklısın, üzgünüm," diye mırıldandı geriye çekilip aralarına mesafe koymaya çalışarak. Bevan'ın ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

Honora'nın büyüüne kapılıp kendisini kaybetmişti. O anda her şeyden çok kendisine kızıyordu.

"Bu, bir daha asla olmayacak," diye söz verdi.

Honora üzerini düzeltmeye çalışırken parmaklarının titrediğini gördü. Tunüğünün bağcıklarını zorlukla bağlamıştı.

"Bu olanlardan Katherine'e bahsetmeyeceğine söz ver bana."

Katherine aklına bile gelmemişti. Sesinin çıkmamasından korka-rak başını sallamakla yetindi. Katherine bu olanları öğrenirse, onunla evlenme şansını sonsuza kadar kaybederdi. "Gitsen iyi olacak," dedi Ewan.

Honora perişan görünüyordu. Yavaşça kalkıp odadan çıktığında Ewan öfkeyle lanet okudu.

Arzu, şehvet ona hiç bir şey kazandırmazdı. Aklını başından almak dışında neye yarardı? Honora'yla asla evlenemezdi. Sabahtan akşama kadar kavga edecek olmaları bir yana, Honora, Ewan'ın ihtiyacı olan türde bir araziye sahip değildi.

Ceredys'deki arazisini hayatta olduğu sürece kontrol etme hakkına sahipti ama o öldükten sonra arazinin tüm kontrolü John'a geçecekti. Honora'nın çocukları olsa bile o arazide en ufak bir hak bile iddia edemeyecekleri.

Honora'nın mülk sahibi bir adamla evlenmesi çok daha akıllıca olurdu. Sör Ademar gibi biri onun için çok uygundu. Üstelik Ademar yakın zamanda yüklü bir de mirasa konacaktı.

Ewan, bir başka erkeğin Honora'ya dokunma düşüncesiyle içini saran öfkeye aldırmamaya çalıştı. Honora, ona ait değildi ve asla da olmayacaktı.

Böylesi her ikisi için de en iyisiydi.

~ Dokuzuncu Bölüm ~

HONORA, odaya geri döndüğünde, Katherine dönüp yüzüne bakmamıştı bile. Halen çok öfkeliydi ve bunda da çok haklıydı.

Honora, az önce yaşananların etkisiyle halen titriyordu ve işlediği günahın izleri yüzünden belli olacakmış gibi hissediyordu. Suçluluk duygusu ve korku doğru kelimeleri bulup kardeşinden özür dilemesine bile engel oluyordu. Derin bir soluk alıp düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Kardeşinden özür dilemek ve bir daha böyle bir şey yapmayacağına dair kendine söz vermekten başka bir şey gelmezdi elinden.

“Özür dilerim Katherine,” diyerek söze girdi. “Niyetim işine burnumu sokmak değildi. Sadece sana göz kulak olmak istedim.”

Katherine hafifçe burnunu çekti. Sonunda ona dönüp baktığında olduğu yerde dondu. “Üzerinde neden erkek kıyafetleri var?”

Honora odaya çıplak girmiş olsa ancak bu kadar şaşırabilirdi herhalde.

“Kendi kıyafetlerim kirlenmişti,” diye yalan söyledi genç kadın.

Katherine ikna olmuş gibi görünmese de Honora’nın sandığından temiz bir elbise çıkartıp uzattı

Honora elbiseyi aldı ama hemen giyinmedi. “Sen, sahip olduğum tek kardeşsin Katherine,” dedi. Ewan’la yaşadıklarına rağmen kardeşiyle arasındaki bağın kopmasına asla izin veremezdi. “Sana bir şey olmasına dayanamam.”

“Artık on dört yaşında değilim,” dedi Katherine. “Beni korumana ihtiyacım yok.”

“Haklısın,” diye kabullendi Honora. “Ama alışkanlıklarını öyle kolay bir kenara bırakamıyor insan.” Derin bir soluk aldı ve ekledi. “Yanlışı davrandım.”

“Evet öyle. Bizi takip etmeye hakkın yoktu.”

“Bunu hak ettim,” diyerek yanağındaki kızarıklığa dokundu. Katherine’in attığı yumruğun acısını halen hissediyordu.

Katherine huzursuz bir ifadeyle ablasının yanağına baktı. “Hayır. Sana o şekilde vurmamalıydım.”

Az önce yaptığım şeyi bilsen bana vurmaktan fazlasını yapardın, diye geçirdi içinden.

Tuniğin bağcıklarını çözdü ve üzerinden sıyrıp çıkarttı. Tam elbisesini giymek üzereydi ki Katherine göğsündeki kızarıklığı fark edip onu durdurdu.

“Sana ne oldu böyle? Bunu ben yapmadım değil mi?”

“Hayır. Benim kendi sakarlığım.” Bir başka yalan daha. Böyle devam ederse cehennemde cayır cayır yanacaktı. Neyse ki Katherine daha fazla soru sormadı.

“Pansuman yapmamı ister misin? Bu işte senin kadar iyi değilim ama en azından acını biraz hafifletebilirim.”

Honora boğazının düğümlendiğini hissetti. Kardeşi onunla barış yapmaya hazırdı ama Honora bunu hiç hak etmiyordu. “Ben daha sonra hallederim.”

Katherine bir süre dikkatli gözlerle onu süzdükten sonra alçak bir sesle, “Zırhından haberim var,” dedi.

Honora donup kalmıştı. İnkâr etmek için ağzını açmıştı ki Katherine elini kaldırarak onu susturdu.

“Boşuna inkâr etme. Yıllardır biliyorum.”

“Ne zaman öğrendin?”

“Longford’dan döndüğünde.” Yatağa oturup ellerini kucağında birleştirdi. “Dövüşme isteğini anlamıyorum ama babama bir şey söylemeyeceğimden emin olabilirsin.”

“Bazen ben de anlamıyorum,” dedi Honora ve bu doğruduydu. “Eskiden sebebin ikiz kardeşim olduğunu düşünürdüm. Sanki bir parçası halen benimleymiş gibi hissederdim. Hayatta olsaydı, dövüşen o olacaktı. Bu çok mu aptalca? Onun yerine dövüşmek istemem.”

“Evet aptalca,” dedi Katherine tereddüt etmeden. “Senin için endişeleniyordum Honora. Bu şekilde devam edersen, ölebilirsin. Erkekler kadar güçlü değilsin.”

Başka zaman olsa kardeşine karşı çıkar tartışırdı. Erkeklerle karşı birçok dövüş kazanmıştı ama bugün olanlardan sonra Ewan’a da, kardeşine de hak vermeye başlamıştı.

Katherine ona sarıldığında içi sızladı. “Seni endişelendirmek istemezdim.”

“O halde dövüşmekten vazgeç artık,” dedi Katherine. “Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin.”

Kendim dışında kimseye, diye düşündü Honora ama bunu yüksek sesle dile getirmedi.

Katherine geri çekilip sandıktan bir başörtüsü çıkartıp ablasına uzattı. Honora, aynanın karşısına geçip, saçlarını örtünün altına gizlerken kardeşi de kendi üstüne çeki düzen veriyordu.

“Sanırım Ewan’la evleneceğim,” dedi Katherine aniden.

Honora bir an donup kalmıştı ama kendisini çabuk toparladı. “Öyle mi?” Ofkeyle karışık bir korku sardı bedenini ve eli güç almak istercesine hançerine gitti.

Katherine kollarıyla kendisini sarıp ona döndü. Yüzünde umut dolu bir ifade vardı. “Sanırım, onu sevmeyi öğrenebilirim Honora. Ewan doğru bir seçim, benim için uygun biri. Bu gece babamla konuşmayı düşünüyorum.”

Honora gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Kalbi sıkıştıyordu, nefes almakta zorlanıyordu.

“Emin misin?” diye sordu. “Evlenmen için, ondan daha uygun erkekler var.”

“Ama onun kadar yakışıklısı yok.”

Honora konunun üzerine gitmekten vazgeçti. Zaten ne anlamı vardı? Ewan, Katherine gibi bir eşi hak ediyordu. Nazık, zarif ve üretkendi, kardeşi onu mutlu edebilirdi.

İçinde kopan fırtınanın benliğini ele geçirmesine izin veremezdi. Dudaklarının tadını halen hissedebilse de, Ewan üzerinde hiç bir hakkı yoktu. Yaptığı çok yanlış ve affedilmez bir şeydi. Bu vicdan azabıyla kardeşinin yüzüne bakmak bile tam bir işkenceydi.

“Ewan’la mutlu bir hayatının olmasını dilerim.” Yaptığı şeyi, Katherine’in asla öğrenmemesini diliyordu.

“Peki ya sen?” diye sordu Katherine. “Evlenmeyi düşündüğün biri var mı? Mesela Sör Ademar?” Gözlerinde açık bir merak vardı. Yanakları da hafifçe kızarmıştı.

“Sen beni düşünme,” dedi Honora. Kimseyle evlenmek gibi bir niyeti yoktu. “İstedğin adama sahip olduğunu görmek bana yeter.”

Canını yakan bu duygu, suçluluktan başka bir şey değildi. Bundan emindi Honora. Ewan, onun arkadaşıydı ve böyle bir şeyin bir daha olmaması gerektiğini o da biliyordu. Verdiği sözü tutacağına güveniyordu Honora.

Başka yolu yoktu.

John St Leger, Ardennes Baronu Nicholas’ın karşısında oturuyordu. Aynı unvanları taşımalarına rağmen Nicholas’ı kıskanıyordu John. Taş ve ahşaptan inşa ettiği kalesi göz alıcıydı ve John’a kalan mirastan çok daha etkileyiciydi.

John, daha fazlasını istiyordu. Parıltılar saçan altınlar, güzel yemekler, hoş kokular ve fiçılar dolusu bira istiyordu. Babasından kalan kale sefalet içindeydi. Mülklerden aldığı gelir, istediği türde bir hayat sürmesi için yeterli değildi.

Bu durumun tek sorumlusu büyükannesiydi. Marie St Leger, aile hazinesinin nerede gömülü olduğunu biliyordu. Büyükbabası hayat-tayken, işgallerde elde ettikleri altın ve mücevherle kalenin bütün

masraflarını karşıladığı gibi lüks içinde bir yaşam sürüyordu. Hazinesinin nereye saklandığını Marie biliyordu mutlaka. Ama şimdi ölmüştü.

John, büyükannesinden hazinenin yerini öğrenmek için her şeyi yapmıştı. Lanet olası yaşlı bunak, son nefesinde bile yerini söylemeyi reddetmişti. Marie'nin zümrüt kolyesi de kaybolmuştu. Hazinesinin kalanı gibi o zümrüt kolyede John'un hakkıydı. Honora'nın kolyeyi çalmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Dahası Marie, hazinenin yerini ona söylemiş olabilirdi. Birlikte çok vakit geçiriyorlardı.

Honora gibi bir kadınla karşılaşmamıştı hiç. Güçlü, cesur ve meydan okuyan. Onu düşününce kasıkları sızlıyor, sertleşiyordu. O gece hançerini boğazına dayayıp, öldürmekle tehdit ettiğinde bile tahrik olmuştu John. Honora, babasıyla değil, onunla evlenmeliydi. Ranulf, oğlunun arzusunu göz ardı edip Honora'yı kendisine almıştı.

John, kesinlikle Honora'yı geri alacaktı. Karısı olamazdı ama aşığı olabilirdi. O diri bedenini kendi bedeni altında hissetmek istiyordu. Onunla mücadele etmesini, karşı koymasını istiyordu. Honora'yı cezalandırmak çok keyifli olacaktı. Ve sonunda, zümrüt kolyeyle hazinenin yerini bir bir söyleyecekti. Ama öncelikle onu, Ceredys'e geri götürmesi gerekiyordu ve bunun içinde babasının desteğini almalıydı.

"Leydi Honora, uzun zamandır evden uzakta," diye söze girdi John. "Kendisi iyi mi?"

"Yeterince iyi sanırım. Ceredys'deki sorumluluklarını göz ardı etmesine neden olacak bir sebebi yok."

Sorumlulukları kimin umurundaydı? John, kendisine ait olanı geri istiyordu sadece. Yüzüne sakın bir ifade yerleştirdi. "Ondan, geri dönmesini istemek için geldim. Halkım, leydilerini özliyor."

"Yakında dönecek," dedi Nicholas. Bakışları karanlıktı ve John, Honora'nın babasına neler anlatmış olabileceğini merak ediyordu. Ceredys'i aniden terk etmesine neden olarak ne göstermişti?

"Anladığım kadarıyla, tekrar evlenmesi için Honora'ya baskı yapıyormuşsunuz."

"Baskı değil, tavsiye," dedi Lord ters bir tavırla. "Çok genç yaşta dul kaldı ve çocuğu yok."

“Onun tekrar evlenmesine karşı çıkanlar olacaktır. Dul bir kadının zayıflığından faydalanmak büyük bir günah. Kilise bu durumu onaylamayacaktır.”

“Kilise kolayca ikna edilebilir. Keseleri altın dolu olduğu sürece hiçbir şeye itiraz etmezler,” dedi Lord. “Tekrar evlenmesi Honora için iyi olacak. Sör Ademar, onunla evlenmek istediğini dile getirdi.” Boşalan kadehine tekrar bira doldurdu ama John’un boş kadehini görmezden geldi.

John içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştı. Lord Ardenness’i ikna etmek için gerekiyorsa Honora’nın tekrar evlenmesine karşı çıkardı. Onun onayı olmadan kızını kimseyle evlendiremezdi.

“Her ikimiz de Honora için en iyisini istiyoruz,” dedi John. Dikkatli davranmak zorundaydı, tehditler Ardenness lordu üzerinde tam ters etki yapıyordu. “Sör Ademar, evlenme talebinde bulunmuş olabilir ama bu birlikteliğin Honora için iyi olup, olmayacağı konusunda dikkatli davranmalıyız.”

Lord meyve tabağından bir incir alıp bala batırdı. “Doğru,” dedi Nicholas inciri ağzına atarak. “Onun için Ewan MacEgan’ı uygun görmüştüm. Ona ilgi duyduğunu sanmıştım ama Honora inkâr etti. Zaten MacEgan da Katherine’e talip oldu.”

“İrlandalının kendisine ait bir mülkü yok. Ona şans vermenize bile şaşırdım doğrusu.”

“Kısa bir süre önce ağabeyi Bevan’la konuştum,” dedi lord. “Görünüşe göre Laochre kralı, Ewan kızlarımdan hangisiyle evlenirse evlensin iyi bir başlık vermek niyetinde.”

“Altın mı?”

“Atlar,” dedi Ardenness memnun bir ifadeyle. “Anladığım kadarıyla kutsal topraklardan getirilmiş. Bir insanın sahip olabileceği en muhteşem atlar.”

Baronun atlara düşkün olduğunu bilmiyordu ama görünüşe göre atlar onun için altından çok daha değerliydi ve teklifi ciddiye almıştı.

John boş kadehini masaya bıraktı. “O halde izin verin MacEgan küçük kızınızla evlensin. Honora’ya Ceredys’de ihtiyaç var. Benim bir eşim olmadığı için, yokluğu kalede fazlasıyla hissediliyor.”

“Honora’ya bir kez daha teklif ederim ama geri dönmek gibi bir atzusuz olmadığım söyledi.” Bakışlarında tehdit dolu bir ifadeyle John’un gözlerine baktı. “Kızım bir korkak değildir, hiç olmadı. Ceredys’i neden terk etti?”

Honora’nın babasına bir şey anlatmadığı açıktı ve John, lordun eline bir koz vermek niyetinde değildi. “Honora’ya ilgi gösteren bir adam vardı. Yardımcılarımdan biri. Honora’yı tedirgin etmiş olmalı. Durumu öğrendiğimde adamı hemen kaleden uzaklaştırdım. Geri dönmemesi için artık bir neden yok.”

Baron, John’un anlattığı hikâyeye inanmış olacak sakın bir ifade belirdi yüzünde. “İyi. Karışıklığı ortadan kaldırmaya sevindim. Kendi evinde kızıma bir zarar gelmiş olsaydı, bu beni çok kızdırdı ve hesabını senden sorardım.”

John öfkesini zorlukla bastırdı, “Leydi Honora nerede?” diye sordu gülümseyerek. “Henüz onunla konuşmaya fırsatım olmadı. Eminim Ceredys’deki son gelişmeleri merak ediyordur.”

“Dışarıda, sebze bahçesindeymiş. Gidip görebilirsin.”

“Teşekkür ederim.” Baronu başıyla selamlayıp hızla kapıya yöneldi. Honora’yı görmek için can atıyordu. Onu Ceredys’e geri götürecekti ve John’a karşı sorumluluklarını tek tek hatırlatacaktı.

Honora, sebze bahçesinde dizlerinin üzerine çökmüş yabancı ot-ları söküyordu. Keşke içindeki suçluluk duygusunu da böyle söküp atabilseydi. Katherine bütün sabah Ewan’dan bahsetmişti. Honora sonunda daha fazla dayanamayıp türlü bahanelerle odadan kaçmıştı.

En kötüsü halen ağırları geçmemişti. Özellikle göğsündeki acı dayanılır gibi değildi. Ama Honora’nın asıl canını sıkan yenilgiydi. Henüz John’la dövüşmeye hazır değildi. Önceki gün bunu net bir şekilde öğrenmişti.

Daha dövüşü, başından kaybetmişti. Saldırmaya hiç fırsatı olmadığı gibi, kendini korumayı da becerememişti. Böyle bir şey bir daha asla olmayacaktı. Bir kez daha John’la karşı karşıya gelirse, ne pahasına olursa olsun onu yenecekti.

Honora öyle derin düşüncelere dalmıştı ki gölgesi üzerine düşene kadar Ewan'ın yanına geldiğini fark etmedi. Gece hiç uyumamış gibi yorgun bir ifade vardı yüzünde.

“Dün olanlar için senden özür dilemeye geldim.” Elinde tüyleri gri, beyaz yavru bir kedi vardı. Yere çömelip kediyi genç kadına uzattı. “Kardeşin ilgilenemeyeceğine göre bu küçük delikanlıya belki bir yuva vermek istersin diye düşündüm.”

Honora, yumuşacık tüylerini okşadığında tatlı tatlı guruldamaya başladı yavru kedi. Genç kadın içinin eridiğini hissetti. “Ben de en az senin kadar hatalıydım,” dedi sonunda.

Ewan, onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu ama biraz rahatlamış görünüyordu. Yere oturup kollarını dizlerine dayadı. Honora yavru kediyle oynarken sessizce oturup onu izledi. Genç kadın bir şey söyleyip bu huzurlu anı bozmaya korkuyordu.

Kedi göğsünden yukarı tırmanmaya çalıştığında neşeli bir kahkaha attı ve tekrar kucağına aldı. “Katherine’le konuştun mu?”

“Hayır, onu dünden beri hiç görmedim.” Huzursuzca yerinde kıpırdandı genç adam. “Ama onunla evleneceğim.”

Honora içinde kopan fırtınaları belli etmemeye çalışarak kediyi okşamayı sürdürdü. Bunun böyle olacağını baştan biliyordu ve bu kadar etkilenmemesi gerekirdi. Katherine’in İrlanda’daki arazisine ihtiyacı vardı Ewan’ın. Kararı mantıklıydı ve her ne sebeple evlenirse evlensin kardeşine karşı daima nazik olacağından emindi.

Boğazındaki yumruya rağmen, “İyi bir çift olacaksınız,” demeyi başardı. Aslında söylemek istediği şeyler çok farklıydı. “Umarım, birlikte çok mutlu olursunuz.”

Ewan bakışlarını ona dikti. Gözleri, görmesi gerekenden fazlasını görüyordu. “Bana yalan söylediğini anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Yalan söylüyorsam ne olmuş?” karşılığını verdi Honora. “İstedğin her şey Katherine’de var. Güzellik, geniş bir arazi. Üstelik evini çekip çevirebilecek, her şeyle ilgilenecek kadar da becerikli.”

Benim aksime. Gözleri yaşlarla dolarken kediyi kucağına koyup tekrar yabani otları sökmeye başladı.

Anneleri öldüğünde, Honora daha çok küçüktü ve bilmesi gerekenleri ona öğretecek kimsesi yoktu. Honora, Longford’dan geri

donduğünde, kardeşi kâhyanın da yardımıyla evin tüm kontrolünü eline almıştı. Honora'ya da öğretmeye çalışmıştı ama yeterli değildi.

“Katherine’de istediğim her şey yok,” dedi Ewan alçak bir sesle. “Ama olanla yetinmek zorundayım.”

Bu sözler içini rahatlatmak yerine kalbini parçalıyordu. Koluyla gözyaşlarını sildi. “Böyle söyleme.”

“Kız kardeşimi öpüyormuşum gibi hissettim,” diye devam etti Ewan. “Seninle her şey çok farklı.”

“Bunları bana neden söylüyorsun?”

“Eğer şartlar farklı olsaydı...”

“Ama değil.” Farklı şartlarda bile Ewan’ın kendisini seçeceğine inanmıyordu. “İhtiyacın olan araziyi sana veremem. Ve istediğin türde bir eş olamam sana.”

“Buna inanman için kocanın sana ne yaptığını bilmiyorum.” Honora’nın elini avuçlarının arasına aldı. “Ama sen, her erkeğin arzu edeceği türde bir kadınsın.”

Şimdi de Ewan yalan söylüyordu. Ranulf hep soğuk bir kadın olduğunu, ona hiç zevk vermediğini söylemişti. Tıpkı ev işlerinde olduğu gibi yatakta da başarısızdı. “Katherine’e git Ewan.”

Ewan elini dudaklarına götürüp, avucunun içini öptü. “Her ne olursa olsun, dostluğunu kaybetmek istemiyorum Honora.”

Genç kadın cevap vermedi ama içinden hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu. Bunun yerine tüm hırsını yabani otlardan çıkarttı.

Babası, yeniden evlenmesini bekliyordu. Katherine’le Ewan sözlendikten sonra kendisine bir eş seçmek zorunda kalacaktı. İçinden atına atlayıp oradan kaçmak geliyordu ama bunu yapamazdı. Kaçtığı takdirde Nicholas, Katherine’in Ewan’la evlenmesine izin vermeyecekti. Babası boş tehditler savuran bir adam değildi. Babasını ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Son yabani otu da koparttıktan sonra ayağa kalktı. Bahçeden çıkmak üzereyken John’u gördü ve donup kaldı. Bir anda öfke tüm bedenini sarmıştı. Eli bir kez daha hançerine gitti.

John, yılanı andıran gülümsemesiyle yanma geldiğinde aklından kanlı düşünceler geçiyordu. Kalbini söküp çıkartmaksa ilk sıradaydı.

“Hoş geldin demek için bana sarılmayacak mısın Leydi Honora. Yoksa anne mi demeliyim?”

“Ben, senin annen değilim.” Babasıyla evlenmiş olsa bile böyle bir adamla akraba olmayı hazmedemiyordu.

Honora yanından geçerek uzaklaşmaya çalıştı ama John yolunu kesti. “Bu doğru. Ben de seni hiç annem olarak düşünemedim. Senin hep eşim olacağını düşünmüştüm. Benim olman gerekiyordu ama babam, seni benden çaldı. Biliyorsun değil mi?”

Ne saçmaladığı konusunda Honora’nın en ufak bir fikri bile yoktu. “En başından Ranulf’la sözlüydüm.”

“Ama evlenmen gereken kişi bendim. Babam söz vermişti ama sözünde durmadı.”

Bunun için Tanrı’ya şükrediyordu Honora. Ranulf’la evliliği bir kâbustan farksızdı ama John’la evlenmiş olsaydı her şey çok daha kötü olurdu.

“Ölmeden hemen önce Marie senden bahsetti.”

Honora içinin sızladığını hissetti. Marie, Ceredys’de kendisine yakın hissettiği tek insandı.

“Onunla sık sık görüşüyordun değil mi?”

“Bana karşı daima nazikti.

“O halde, zümrüt kolyeyi de görmüş olmalısın. Eminim sana hazineden de bahsetmiştir.”

İşte o anda John’un neden orada olduğunu anladı. Marie’nin mallarına göz koymuştu. “Kolyeyi birkaç kez boynunda görmüştüm. Ama bir hazineden bahsetmedi.”

“O hazine bana ait ama ortadan kayboldu. Marie’nin zümrüt kolyesi de öyle.” Honora’ya bir adım daha yaklaştı. “Bence Ceredys’den ayrılırken kolyeyi sen aldın. Ama daha da önemlisi, hazinenin nerede olduğunu biliyorsun.” Kolunu Honora’nın beline sarmaya çalıştı ama genç kadın geri kaçıp hançerini çekti.

“Ben bir şey bilmiyorum.”

“Sana inanmıyorum.”

“Neye istersen ona inan. Ama bana dokunursan, elini koparırım.”

John gürültülü bir kahkaha atıp sanki teslim oluyormuş gibi alay edercesine ellerini havaya kaldırdı. “Bu ne öfke? Taliplerine de böyle mi davranıyorsun?”

“Benim talibim yok.”

“Baban öyle demiyor ama.” Genç kadının etrafında bir tur attı. Honora hançeri sımsıkı kavramış, gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

Yüzündeki kayıtsız ifadeye bakılırsa, hançerin varlığından hiç etkilenmemişti. Bu Honora’nın öfkesini daha da alevlendirdi. Nasıl bir tehlike oluşturduğunu ona kanıtlamak istiyordu.

“Taliplerden hangisini seçeceksin? Sör Ademar olabilir mi?” John, ona doğru bir adım daha attığında Honora geriledi.

“Yoksa yatağına başka birini mi alacaksın?” diye sordu arzuyla. “Seni ehlileştirecek bir adamı.”

Bahçe duvarıyla John arasında sıkışıp kalmıştı ve pislik herif ona daha da yaklaşıyordu. Bir anda kan Honora’nın beynine sıçradı. Kendini ne sanıyordu bu adam? Buna nasıl cüret ederdi?

Honora sonuçlarını hiç düşünmeden, hançeri hırsıyla yüzüne savurdu. John geri çekilince hançerin ucu sadece yanağını kesmişti. Ama az da olsa kanını akıtmış olmaktan memnundu genç kadın.

John bileğini yakalayıp öfkeyle sıktığında, Honora bir an bileğinin kırılacağını sandı. “Buna pişman olacaksın Leydi Honora.”

Honora acıyla haykırmamak için kendisini zor tutuyordu. Bileğindeki baskı daha da artarken, John gözlerinin içine baktı. Bakışlarındaki acımasız ifade genç kadının kanını dondurmuyordu. Sonunda bileğini serbest bıraktığında, Honora yere yığılıp kaldı.

John gözden kaybolana kadar gözyaşlarını zorlukla bastırdı. Sonra çaresizlik ve öfkeyle hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Daima dövüşme yeteneklerine güvenmişti ama John bu güvenini de yerle bir etmişti. Yerden kalkarken bütün vücudu titriyordu. İncinen bileğini göğsüne bastırdı ve diğer eliyle yerdeki hançerine uzandı. John, yanağındaki yaranın intikamını mutlaka alacaktı.

Bir kez daha John’un kurbanı olmamalıydı. Daha sıkı çalışmalı ve hazırlıklı olmalıydı. John’un bir kez daha onu ezip geçmesine izin vermezdi.

~ Onuncu Bölüm ~

HONORA, odaya geri döndüğünde, bileğindeki kızarıklık kızı kardeşinden saklamaya fırsat bulamamıştı.

“Bileğine ne oldu?” diye sordu Katherine hemen yanına koşarak.

Honora, ona gerçeği söyleyip söylememekte kararsızdı. Yalan söylemek çok kolaydı ama Katherine’in John’dan uzak durmasını istiyordu. Ona asla güvenmemeliydi.

“Ceredys Baronu’yla aramızda bir anlaşmazlık yaşandı,” dedi sonunda. “İyi karşıladığı söylenemez.”

“Bunu sana o mu yaptı?” Katherine’in mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. “Babamın bunu bilmesi gerek.”

“Elbette ona söyleyeceğim,” dedi Honora ama bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Nicholas’ın ona inanacağını sanmıyordu. İnansa bile, John kendisini savunduğunu, Honora’nın onun bıçaklamaya çalıştığını söylerdi. Ve bu doğrudu.

Babasının John'un tarafını tutacağına ve onu yaraladığı için Honora'yı cezalandıracağına şüphesi yoktu. Hayır, ona bir şey anlatamazdı.

"Halen bir çocukmuşum gibi davranıyorsun," dedi Katherine. "Ceredys'de yaşarken başına kötü bir şeyler geldiğinin farkındayım ama bana bir şey anlatmıyorsun."

"Anlatırsam, her şeyi tekrar yaşıyormuşum gibi olacak," dedi Honora. "Ama ben hatırlamak dahi istemiyorum."

"Oraya geri dönme," dedi Katherine. "John sana böyle bir şey yaptıktan sonra, onunla aynı çatı altında yaşamak akıllıca olmaz." Yaralı bileğini tutup hafifçe okşadı. "Benim için endişelenmeyi bir kenara bırakıp artık kendini düşünmelisin. Babam sana bir seçenek sundu. İstedğin adamla evlen."

"Yapamam," dedi Honora. "Kimseyle evlenmek istemiyorum. İlk evliliğimde yaşadıklarımın sonra olmaz." Kardeşini kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Ama endişelenme, babamın kararım değiştirmenin bir yolunu mutlaka bulacağım. Beni tekrar evlenmeye zorlamadan MacEgan'la evlenmene izin verecek."

"Bu sefer farklı olabilir," dedi Katherine. "Sör Ademar iyi bir adam. Seninle evlenmekten mutlu olacaktır."

Honora başını iki yana salladı. Hiç bir erkek, onu olduğu gibi kabul etmezdi. Ne babası kabul etmişti, ne de Ranulf. Her ikisi de itaatkâr, uysal ve talimatlara harfiyen uyan biri olmasını istemişti. Ama Honora, yüreğinde bir savaşçıydı ve kimseye boyun eğmezdi.

"Hadi gidip bileğini şifacıya göster," diyerek ablasını kapıya doğru itti Katherine. "Ben de babamla John konusunu konuşacağım."

"Hayır. Buna gerek yok." Katherine'in John'la olan savaşında arada kalmasını istemiyordu. "Nehir boyunca atla biraz dolaşacağım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi Honora.

"Yalnız gitme," diye uyardı kardeşi. "Yanına bir asker al."

Honora yanında kimseyi istemiyordu, yine de başıyla onayladı. O anda herkesten ve her şeyden uzakta olmak istiyordu.

Katherine bir kez daha sarıldı ablasına. "Güneş batmadan geri dönmüş ol. Beni merak içinde bırakma."

Honora hafifçe gülümsedi. "Peki anne."

Nehir, Ardennes topraklarının yaşam kaynağıydı. Kalenin su ihtiyacını da bu nehir karşılıyordu. Son günlerde yağın yağmurdan dolayı nehir, yatağından taşmıştı ve çevresindeki otlar hep su altında kalmıştı.

Ewan dikkatle çevreyi göz gezdirdi. Nehrin kenarında tek başına oturan Honora için çevrede bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu.

Katherine, onu bulup ablasının tek başına atla dolaşacağını haber vermişti. Oldukça telaşlıydı. “Yanına koruma alacağını söyledi ama almayacağını biliyorum. John’un ona yaptıklarından sonra...”

Olanları anlattığında, Ewan öfkeden deliye dönmüştü. Lanet olası pislik, onu bir kez daha incitmişti. Üstelik Ewan yanından ayrıldıktan hemen sonra. O anda aklındaki tek düşünce John St Leger’e yaptıklarının hesabını sormaktı ama Katherine ablasının peşinden gitmesi için yalvarmıştı ona.

“Onu ilgileneceğinden eminim, sana güveniyorum.”

Katherine’in güveni, Ewan’ın vicdanına çok sert bir darbe vurmuştu. Yaptığı şeyden sonra onun, bu güvenini hak etmiyordu. Ama Honora’yı bir başına ve savunmasız da bırakamazdı.

Honora nehir kıyısında, sol elinde kılıcıyla gözleri karşıya dikili kendi başına idman yapıyordu. Kılıcı vücudunun bir parçası gibiydi ve bedeni büyük bir zarafetle hareket ediyordu. Tekniği kusursuzdu, elindeki kılıç gibi sakın ve öldürücüydü.

Ewan atını yavaşlattı ve Honora’yı uzaktan izlemeye koyuldu. İçgüdüleri Honora’dan uzak durması gerektiğini söylüyordu ona. Katherine’e ablasıyla ilgileneceğine söz vermişti ama Honora’yla yaşadıkları, içinde bir şeyleri harekete geçirmişti ve bu genç adamı fena halde huzursuz ediyordu. Buraya, Leydi Katherine’le evlenmeyi planlayarak gelmişti. İsteddiği her şeyin anahtarıydı o. Kendisine ait bir arazi ve daima yanında yer alacak bir eş. Bunun yerine kendisini, Honora’yla ilgili hayaller kurarken bulmuştu.

Ateşli bir rüyanın ardından sabaha karşı ter içinde ve tahrik olmuş bir halde uyanmıştı. Uyandıktan sonra bile, çıplak bedeninin yanında uzandığını hayal etmişti. Ona zevk verdiğinde, vücudunun

yay gibi gerilmesini izlemek istiyordu. Vücudunun her köşesini keşfetmek, içine girdiğinde arzuyla adını haykırdığını duymak istiyordu.

Honora'yı daha önce hiç bir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Ona asla sahip olamayacağını bilmekse gerçek bir işkenceydi.

Evlilikler güç birliği ve mal varlığını artırmak için yapıldı. Kişisel arzular için değil. Bir kadın için, hayatı boyunca kurduğu hayallerden ve kendisine çizdiği yoldan vazgeçemezdi. Honora'ya da haksızlık olurdu bu. Ewan'ın ona sunabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Honora, kılıcını son bir kez savurduktan sonra kınına soktu. Başını atının boynuna gömüp, bir süre öylece durdu. Omuzları çökmüştü ve acı çekiyormuş gibi bileğini göğsüne yaslamıştı.

Ewan daha fazla uzak kalamayacaktı. Atını ağır ağır nehir kıyısına doğru sürmeye başladı.

“Orada olduğunu biliyorum MacEgan,” diye seslendi Honora. “Seni Katherine gönderdi değil mi?”

Ewan bir cevap vermedi. Atından inip yakındaki bir ağaca bağladı. Honora ifadesiz bir yüzle ona döndü. “Ne istiyorsun?”

“Kardeşin olanları anlattı. Ve buraya yalnız geldiğini.”

“İstedğim zaman yalnız kalmaya hakkım var.” Dikkatini atına vermiş yavaş yavaş boynunu okşuyordu. “Özellikle de idman yapmam gerekirken.”

“Ceredys’le tekrar dövüşmeyeceksin.”

Ewan’a öfkeli bir bakış attı. “Benim sahibim değilsin MacEgan. Eninde sonunda John St Leger, kılıcımın karşı karşıya kalacak, onun kurbanlarından biri olmayacağım.”

“Haklısın, olmayacaksın,” dedi Ewan yumuşak bir sesle. “Çünkü onunla işim bittiğinde bir daha hiç bir kadına elini süremeyecek.”

Honora’nın sağ elini tutup bileğini inceledi. Kızarıklık daha şimdiden morluğa dönüşmeye başlamıştı. Parmağıyla hafifçe bileğini okşadı. “Bana neler olduğunu anlat.”

Honora huzursuzca kıpırdandı. “John üzerime geldi, ben de kurtulmak için hançerimle yüzünü kestim. Bileğimden yakaladı ve neredeyse kırıyordu.”

Honora olanları anlatırken öfkesinin şiddetinden Ewan'ın kulakları uğuldamaya başlamıştı. Honora'nın anlattıklarının yarısını bile duymadı bu yüzden. Gördüğü ilk yerde onu parçalara ayıracaktı.

“Bir daha ona yaklaşmanı istemiyorum.”

“Seçeneğim yok Ewan,” dedi dalgın bakışlarını nehre çevirerek. Ceredys'e dönersem, ondan uzak durmam mümkün değil.”

“Ceredys'e dönmeyi düşünme bile. Onun gibi bir adamla aynı çatı altında yaşayamazsın. Bu güvenli değil.”

“Biri, klanını tehdit etse, her türlü tehlikeyi göze alır onları korumak için geri dönersin,” dedi genç kadın. “O insanları John'dan koruyacak başka kimse yok. Bu benim görevim.”

“Bunun için yeterli imkânın yok.”

“Hayır, ama bir yolunu bulacağım. Bir ordum olsa her şey daha kolay olurdu,” diye mırıldandı ve hüzünlü bir ifadeyle ekledi. “Babam, kendi ordusu olan bir adamla evlenmemin iyi olacağını söylüyor. Belki en doğrusu onu dinlemek.”

Bir anda şiddetli bir kıskançlık duygusu sardı genç adamın bedenini. Aptalca olduğunu bilmesine rağmen engel olamamıştı. Ama başka bir adamın ona sahip olacağı düşüncesi bile kor bir ateş gibi içini dağlıyordu.

“Evlenmek istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyorum. Ama babam, ben evlenmeden Katherine'in evlenmesine izin vermeyecek.”

Ewan'ın bundan haberi yoktu. Şaşkınlıkla genç kadına baktı.

“Merak etme, babamın inadını kırmanın bir yolunu bulacağım,” dedi Honora. “Benden iyi bir eş olmaz. Ranulf en azından bu konuda haklıydı.”

“Honora...”

“Hayır, bu doğru. Bana dürüstçe cevap ver. Katherine'in arazisi benim olsaydı, benim gibi bir kadınla evlenir miydin? Kılıcı, dokuma tezgâhına tercih eden bir kadınla?”

Ewan dikkatli gözlerle genç kadını süzdü. “Eğer kardeşinin arazisi senin olsaydı, hiç düşünmeden hemen evlenirdim seninle.”

Yeşil gözler panikle irileşti. “Yalan söylüyorsun?”

Ewan, onun bu şekilde paniğe kapılmasını beklemiyordu. Niyeti bu değildi, içinden geçeni söylemişti sadece. Paniğini yatıştırmak için “Hemen ertesi günde seni öldürürdüm herhalde,” dedi sonra.

Bu cevapla biraz rahatlamıştı Honora. “Tabi önce ben, seni öldürmezsem.” Kılıcını çekip, ucunu ona doğrultarak havada küçük daireler çizdi. “Bir dövüşe ne dersin MacEgan?”

“Sol elinle dövüşebilir misin?”

“Biraz.” Yüzünde sinsi bir tebessümle ilk hamleyi yaptı. “Fazla alıştırma yapmadım.”

Ewan, savunma pozisyonunda kalıp bir sonraki hamlesini bekledi.

“Kazanmama izin vermeye kalkma.”

“Hiç verdim mi?” İkinci hamleyi de kolayca engellemişti ama Honora bir açığı yakalamaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedi genç kadın ve hemen ekledi. “Bu yüzden seninle dövüşmeyi hep sevdim.”

Ewan bir yorum yapmadı. Honora’yla dövüşmekten o da keyif alıyordu. Ama o anda dikkati kılıcından çok farklı bir yerdeydi. Honora’nın yüzü heyecanla kızarmıştı ve dolgun dudakları iştah açıcı görünüyordu. İçinde uyanan arzular, bu dövüşe bir son verip onu Ardenne’s’e götürmesi gerektiğini hatırlatıyordu.

Hareketlerini hızlandırdı ve savunmayı bırakıp saldırıya geçti ama Honora her hamlesine karşılık veriyordu. Ewan bunu nasıl başardığından emin değildi. Yeşil gözlerinde açık bir meydan okuma vardı.

“Yıllar önce, beni eğittiğin için sana minnettarım aslında.” İleri doğru bir hamle yaptı ama Ewan engelledi. “Senden başka kimse bana yardım etmezdi.”

“Sen de en az diğerleri kadar iyiydin.” Ewan, Honora’nın kılıcını elinden düşürmek için bir hamle yaptı ama başarılı olamadı.

“Bazen senden bile iyi,” dedi genç kadın alayla.

Ewan tüm gücünü kullanarak bir darbe indirdi. Kılıcı elinden kurtulup havaya savrulurken Honora öfkeyle homurdandı.

“Bu sefer değil,” dedi genç adam gülümseyerek.

“Baştan başlamak ister misin?”

“Geç oldu. Geri dönmeliyiz,” diyerek kılıcını kınına soktu Ewan. “İstiyorsan sen git. Ben biraz daha kalıp idman yapacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın, en azından burada değil. Kaleden bu kadar uzakta yalnız olman güvenli değil.” Honora ne derse desin, onu burada yalnız bırakmayacaktı.

“Senin korumana ihtiyacım yok. Başımın çaresine bakabilirim.”

Ewan, incinen bileğine bir bakış attı. “Elbette bakabilirsin.”

“Benimle alay etme.”

“John St Leger’i yenemezsin, bunu sen de biliyorsun.”

Honora birden öne atılıp Ewan’ın belindeki kılıcı çekip aldı. “Yenebilirim ve yeneceğim de,” dedi ama hemen sonra kılıç elinden düştü ve inleyerek bileğini kavradı. “Yanlış el.”

Ewan, genç kadının beline sarılıp onu düz bir kayaya doğru götürdü ve oturmasına yardımcı oldu.

“Derin derin nefes al ve acıyı düşünmemeye çalış.” Başındaki örtüyü alıp soğuk nehir suyuna batırdı ve sıktıktan sonra bileğine sardı. “Bu iyi gelir.”

“Ceredys’e geri dönmek zorundayım Ewan,” dedi genç kadın alçak sesle. “John’un kazanmasına izin veremem.”

Yüzündeki acı dolu ifadenin kaynağı sadece bileği değildi. Ewan, Katherine’le evlenip buralardan gittiğinde, Katherine’i engelleyecek kimse kalmayacaktı. Ceredys halkını korumaya kararlıydı.

“St Leger adil dövüşmüyor,” dedi Ewan. “Ama sen kurallara göre dövüşmeye alışkınsın.”

“Farklı şekilde dövüşmeyi öğrenebilirim. Bana göster.”

“Yaralısın.”

“Lütfen Ewan.” Bileğini kavrayıp dizlerinin üzerine çöktü. Yeşil bakışlarındaki ifade ona hayır demeyi zorlaştırıyordu. “Bana senden başka kimse yardım etmez.”

Ewan da yardım etmek istemiyordu. John’un nasıl bir adam olduğunu, neler yapacağını anlayamıyordu Honora. Ona saldırmaya kalkarsa, hayatını kaybedeceğinin farkında değildi.

“Bu çok tehlikeli.”

“Ceredys’deki kadınlara yaptıklarını unutamam. Sen ne dersen de, bir gün onunla yüzleşeceğim.”

Bakışlarında öfke ve intikam hırsı vardı. Sonunda ölüm olacağını bilse de bu kararından vazgeçmeyeceği açıktı. Ewan, göz göre göre onun ölüme gitmesine izin veremezdi.

Yerdeki kılıcını eline aldı. “Kılıcının kontrolünü kaybettiğin anda John’la olan savaşı kaybedersin.”

“Bir daha kaybetmeyeceğim.”

Ewan, onun tekrar John’un karşısına çıkmasını istemiyordu ama Honora’nın ona kulak vermeyeceğini de biliyordu. Zayıflığı kolayca kabullenen türde biri değildi. Belki ona, bire bir dövüşme teknikleri öğretirse, silahsız olduğunda bile kendisini koruyabilirdi.

“Silahın olmadığında, ne yapman gerektiğini öğrenmelisin,” dedi Ewan. “Şimdi kılıcımın kontrolünü almaya çalış.”

Honora, sol eliyle bileğini sıkıca kavradığı ve hareket etmesini engelledi. “Şimdi ne olacak?”

“Bacaklarından birini bacağıma dolayıp dengemi bozmaya çalış. Tıpkı silah deposunda yaptığın gibi.”

“Ama o zaman elinde kılıç yoktu.”

“Dediğimi yap.”

Honora bacağına bacağına doladı ve üzerine abandı ama Ewan yerinden kıpırdamamıştı. “Yapabildiğinin en iyisi bu mu?”

Honora tekrar denedi ama olmadı. “Yeterince güçlü değilim.”

“Rakibin bütün ağırlığını tek bir bacağına vermesini sağla.” Honora’nın dirseklerini kavrayıp bir tarafa abanmaya zorladı. “Sonra o bacağı yerden keserek adamı yere devir.” Honora’nın bacağına hafifçe dokunması bile yeterli olmuştu. Genç kadın dengesini kaybedip, geriye savruldu. Yere düşmeden önce, Ewan onu yakaladı ve kendisine çekti. Hemen bırakmayı planlamıştı ama onu kollarının arasına aldığı anda her şeyi unuttu.

“Ewan, ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Honora.

Ewan bir süre sessizce gözlerinin içine baktı. Onun da kafasının karışık olduğu gözlerinden anlaşılıyordu. Saçlarını okşadı, ardından eli ensesine kayd. “Bilmiyorum.” Ama biliyordu. Yanlış olduğunu bildiği halde onu kollarının arasına alabilmek için eline geçen fırsatı değerlendirmişti.

Ewan geri çekilip kılıcını kınına koyarken Honora'nın dudakları hüznü bir tebessümle kıvrılmıştı. "Ders için teşekkür ederim."

"Bileğine rağmen iyi bir iş çıkarttın."

Honora geri çekilip dudaklarını dişlediğinde Ewan bakışlarını kaçırdı. O dudakları düşünmek istemiyordu ama bedeni bir kez daha arzuyla yanmaya başlamıştı.

"Burada kal," dedi aniden. "Yüzeceğim." Ancak soğuk su onu kendisine getirir ve bedenini tutsak alan arzudan kurtarabilirdi. Ne kadar arzularsa arzulasın, ona asla elini sürmeyecekti.

Ewan tuniğini sıyırıp çıkartırken Honora nehir kıyısında oturup onu izledi.

"Acele etsen iyi olur yoksa kaleye dönene kadar kıyafetlerin kurumaz," dedi genç kadın. "Kız kardeşimin yanına ıslak giysilerle gitmek istemezsin değil mi?"

Bakışlarında söze dökülmemiş bir meydan okuma vardı. Ewan, o güne dek hiç bir meydan okumayı karşılıksız bırakmamıştı.

"Öyle bir sorun olmayacak Honora. Çünkü kıyafetlerimle yüz-meyeceğim.

Honora itiraz etmeye fırsat bulamadan pantolonunu çıkarttı ve tamamen çıplak bir halde suya girdi.

~ On Birinci Bölüm ~

HONORA, gözünü dahi kırpmadan genç adamı izliyordu. Azizler aşkına, muhteşem bir vücudu vardı. Utanmazca olduğunu biliyordu ama ona tekrar dokunmak istiyordu. Kaslarını, ellerinin altında hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Ewan uzun kulaçlarla nehrin karşı kıyısına yüzdü ve sonra geri döndü. Akıntıya rağmen, hiç zorlanmadan suda kayarcasına hareket ediyordu. Honora utanması, suçluluk duyması gerektiğini biliyordu ama yine de onu hayranlıkla izlemekten alamıyordu kendisini.

Öğle güneşi, yakıcı bir hal almıştı ve elbisesi terden üzerine yapışmıştı. Soğuk su her dakika gözüne daha cazip görünüyordu.

Dizlerine kadar suya girmesinin ne sakıncası olabilirdi ki? O kadar derinlikte boğulacak değildi herhalde.

“Bana katılacak mısın?” diye sordu Ewan ıslak saçlarını geriye atarak. “Su görüldüğü kadar soğuk değil.”

“Aslında ayaklarımı sokmayı düşünüyordum.”

“Sok o halde.”

Honora ayakkabılarını çıkartıp kenara koydu ve ürkek adımlarla suya yaklaştı.

“Korkuyor musun yoksa?”

“Hayır,” diye yalan söyledi Honora. Ağır adımlarla suya girdi. Kumlar ayaklarının altında kayıyordu ama su, harikaydı. Eteklerini toplayıp, su dizlerine ulaşana kadar ilerledi.

Ewan ona doğru yürümeye başladı. Önce göğsü çıktı suyun yüzeyine ardından beli. Honora elini kaldırıp “Orada dur,” dedi.

Ewan her iki elini de havaya kaldırıp gülümsedi. “Sen nasıl istersen.” Bir süre genç kadını süzdü ve “Halen yüzemiyor musun?” diye sordu.

“Yüzebiliyorum ama pek iyi değilim.”

“Serinlemek istersen, seni taşıyabilirim.” Gerileyerek suyun içine gömüldü. “Ama ıslanırsın.”

Ewan birden suya dalıp gözden kayboldu. Honora şaşkınlıkla etrafına bakındı. Suyun içinde herhangi bir hareket yoktu. Uzun süre suyun yüzeyine çıkmayınca genç kadın telaşlanmaya başladı.

“MacEgan kes şunu. Hemen sudan çık.”

O sırada bacaklarına bir şeyin değdiğini hissederek çığlık atıp cırpınmaya başladı. Ewan birden sudan çıkıp belini kavradı ve bir savaş çığlığı atarak genç kadını havaya fırlattı. Honora yere inerken sımsıkı yapıştı Ewan’a.

“Sana lanet olsun Ewan. Sakın beni bırakma.”

Ewan, genç kadını sıkıca kavrayıp suyun daha derin olduğu kısma yüzmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” Elbisesi beline kadar suyun içindeydi ve ciddi şekilde paniğe kapılmak üzereydi. “Beni kıyıya götür. Bu hoşuma gitmedi.” Sımsıkı boynuna sarılıp, suyun yüzünde kalmaya çalıştı.

“Birazdan,” diye söz verdi Ewan.

Gözleri her zamankinden daha koyu bir yeşildi. Dudaklarının birbirlerine ne kadar yakın olduğunu fark edince Honora’nın içi titredi. Ewan, yüzüne düşen bir tutam saçı geriye iterken genç kadın gözlerini gözlerinden ayıramıyordu.

“Ewan,” diye fısıldadı. Ona öyle ihtiyacı vardı ki bu artık canını acıtıyordu.

Ewan tek kelime etmeden kıyıya yöneldi. Honora’yı çimlerin üzerine bıraktıktan sonra kıyafetlerini çıkarttığı yere gidip hemen üzerini giydi.

“Ayakkabılarını giy. Seni geri götüreceğim.”

Honora yere oturdu. Islak elbisesi vücuduna yapışmıştı. Rüzgârın da etkisiyle hafifçe ürperdi ama ürpermesinin tek nedeni üşümesi değildi. Ewan’ı daha önce hiç böyle görmemişti. Mesafeli ve soğuk. Bir an önce Honora’dan kurtulmak istiyor gibiydi.

Ayakkabılarını giydikten sonra ayağa kalktı. Ewan atına binmesine yardım ederken yüzüne bile bakmamıştı. Onu bu kadar kızdıracak ne yapmıştı?

“Ewan, sorun ne?”

“Şu anda benden uzak durman en iyisi Honora.”

“Ama neden?”

Ewan aniden onu atın üzerinden çekip aldı ve dudaklarına kapandı. Öpüşü, Honora’nın aklını başından almıştı. Her şeyi unuttu. Dili, diliyle buluştuğunda kavurucu bir ateş sardı bedenini. Dizleri titriyordu ve Ewan’a tutunmasa yere düşecekmış gibi hissediyordu.

Ewan, çok uzun bir süredir arkadaşıydı. Üzgün olduğunda onu teselli eden, dövüş sırasında yara aldığında yaralarına pansuman yapan ve büyük sırrını saklayan Ewan olmuştu.

Tanrı yardımcısı olsun, Ewan’ı kaybetmek istemiyordu.

Ewan, onu öpmeyi bırakıp geri çekildiğinde gözlerinde kaygı vardı. Ve yaptığı şey için kendisinden nefret ettiği çok açıktı.

Günün kalanında Ewan, iki kardeşten de uzak durdu. Suçluluk duygusuyla eziliyor, düşüncelerine bir türlü doğru bir yön veremiyordu. Değil Katherine’le evlenmek, burada olmayı bile hak etmiyordu. Honora’yla son öpüşmeleri, onuruna inen son darbe olmuştu.

Ardenes’den ayrılmak zorundaydı. Katherine gibi toprak sahibi başka varisler vardı. Daha da önemlisi toprak sahibi olmak için başka yollar vardı. Ve yalnızlığı çoktan hak etmişti.

Büyük salona girip, diğer taliplerin oturduğu masada yerini aldı. Sör Ademar hemen yanında oturuyordu. Şövalyenin yüzü gergindi. Yumruk yaptığı ellerinin eklem yerleri bembeyazdı.

“Neler oluyor?”

“Leydi Katherine seçimini yapmış. Bu gece açıklanacak.”

Bu haber Ewan’ı hazırlıksız yakalamıştı. Katherine bir şeyden bahsetmemişti. Başka bir talibi seçmiş olabilir miydi? Çevresine bir göz gezdirdi. Beaulais masada değildi.

“Beaulais nerede?” diye sordu Sör Ademar’a

“Gitti. Leydi Katherine’in onu seçmediğini öğrenince kaleden ayrıldı.”

“Leydi Katherine kimi seçti peki?”

“Kızlarım, talipleri arasında seçimlerini yaptılar,” diyerek söze girdi Baron. “Kararlarını açıklamaktan onur duyuyorum. Leydi Honora, kendisine eş olarak Dolywth’dan Sör Ademar’ı seçti.”

Sör Ademar, hayretten irileşmiş gözlerle Ewan’a baktı. Belli ki Honora, kararını ona açıklamamıştı.

Ewan duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Honora, tekrar evlenmek istemediğini söylemişti. O gün olanlardan sonra fikrini mi değiştirmişti?

Onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Honora, Ewan dışında herkeसे bakıyordu. Uzanıp kardeşinin elini sıktı, Katherine’in gülümsemesi ışıltı ışıltı ve mavi gözleri kalabalığı tarıyordu.

İşte o anda gerçeği kavradı genç adam. Honora, kız kardeşi için evliliğe razı olmuştu. Ademar, kürsüye yaklaştığında genç adama gülümsedi ama bakışları donuktu.

Gerçekten evlenecek miydi? Sör Ademar iyi bir adamdı ve Honora’ya karşı nazık olacağından şüphesi yoktu ama Ewan onun bir başka erkekle evlenmesini istemiyordu.

Baron’un henüz söyleyecekleri bitmemişti. Katherine’in elini tuttu ve kadehini şerefine kaldırdı. “Küçük kızım Leydi Katherine de kendisine eş olarak Ewan MacEgan’ı seçti.”

Ewan, çevresindekilerin tebriklerini duymadı bile. Yerinden kalkarken sözcükler boğazına düğümlenmişti adeta.

Honora, doğruca ona bakıyordu. Başını hafifçe eğdi. İfadesi mutlu olmaktan çok uzaktı. Kaderine boyun eğmiş birinin ifadesi vardı yüzünde. Ewan'ın istediğinin bu olduğuna inanıyordu ve nehir kıyısında yaşananlardan sonra Katherine'e sahip olabilmesi için Honora babasına boyun eğmişti.

Bakışlarını Honora'ya dikmemeye çalıştı. Yüzüne bir maske gibi yaptırdığı gülümsemesinin altında Ewan'ın gördüğü şey acıydı.

Kürsüye kadar yürümeyi nasıl becerdiğini bilmiyordu. Attığı her adımla kendisini idama biraz daha yaklaşıyor gibi hissetmişti. Katherine kollarına atıldığında, Honora'nın gözlerinde gördüğü yaşarsa içini param parça etmişti.

Gecenin geç saatlerde, odalarına çekildiklerinde Katherine yatağına uzanıp sıkıntıyla iç geçirdi ve "Ewan, benimle hiç konuşmadı," diye fısıldadı. "Onu seçmekle hata mı ettim?"

"Elbette hayır," diye yalan söyledi Honora. "Onun için sürpriz oldu. Babamın önce kendisiyle konuşacağını düşünmüş olmalı."

Yaptığı şeyi düşündükçe Honora'nın karnına ağrılar giriyordu. Ewan'ın yüzündeki afallamış ifade gözünün önünden gitmiyordu. Honora çaresiz kalmış ve babasının isteğine boyun eğmişti. Ewan artık Katherine'le evlenip o çok istediği araziye sahip olabilirdi.

Honora'ysa kendi düğününden önce kimseye görünmeden ortadan kaybolacaktı. Sör Ademar'ı kırmayı hiç istemiyordu ama başka da şansı yoktu.

"Öfkeli görünüyordu," dedi Katherine düşünceli bir tavırla.

"Sana kızgın değildi. Babamın herkesin içinde, o şekilde anons etmesine şaşırmıştır."

"Ve sen de Sör Ademar'la evleneceksin." Katherine'in yüzü heyecanla kızarmıştı. "İyi bir adama benziyor."

"Öyle." Nazik ve mütevazı bir adamdı. Bu şekilde kullanılmayı hiç hak etmiyordu. Honora yüzünü yastığına gömdü. Keşke o anda kaçabilseydi.

Sör Ademar'la konuşsa? Ona durumu açıklasa, Katherine evlene kadar bu oyunu sürdürmeyi kabul eder miydi?

Kafasının içinde dönüp duran sorular, Honora'nın uykusunu kaçırmıştı. Kız kardeşi derin bir uykuya daldığında yatağında kalktı ve pelerinini üzerine geçirdi. Nereye gittiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama odada kapalı kalmaya daha fazla tahammül etmesi mümkün değildi.

Nöbetçiler dışında herkes odalarına çekilmişti. Sessizce merdivenlerden indi ve kilisenin yolunu tuttu. Mum ışıkları biraz olsun içine huzur vermişti.

Ahşap sandığın önünde durup dikkatlice inceledi. Hırsızlıkları tamamen unutmuştu. John, geldiğinden beri sürekli bir endişe ve korku içerisindeydi. Başka bir şey düşünemez olmuştu. Ama o anda kafasının içinde bazı şeyler netlik kazanmaya başladı.

John, Marie'nin zümrüt kolyesiyle hazinenin peşindeydi ve kolyeyi Honora'nın aldığına inanıyordu. Bu hırsızlıklarla bir bağlantısı olabilir miydi?

Kilisenin kapısı açıldı ve John içeri girdi. "Günahların için dua etmeye mi geldin Leydi Honora?"

Honora'nın eli hemen beline gitti ama hançeri yerinde değildi. İhtiyacı olmayacağını düşünerek yanına almamıştı.

"Ne istiyorsun John?"

John ağır adımlarla ona yaklaştı. Karşı karşıya geldiklerinde Honora etrafında dolaşarak, sırtı kapıya gelecek şekilde durdu. Onu bir daha köşeye sıkıştırmasına izin vermeyecekti ve kendisini tehlikede hissettiği anda kapıdan kaçıp gidecekti.

"Sör Ademar'la evlenmeyeceksin." Alev alev yanan gözlerini genç kadının göğüslerine dikmişti. "Ait olduğun yere Ceredys'e geri döneceksin."

Honora pelerinin önünü sıkıca kapattı. "Bu benim verebileceğim bir karar."

"Yanılıyorsun," dedi John. "Varis olarak, aileye soktuğun her erkeği onaylamam gerek. Ne de olsa her şey babama aitti."

"Ve senin de taliplerden hiç birini onaylamaya niyetin yok."

Sinsi gülümsemesi, Honora'nın sorusunun cevabını vermişti. Gitmek için arkasını döndü ama John yolunu kesti.

“Henüz söyleyeceklerim bitmedi. Halen zümrüt kolyeyle hazine konusunu açıklığa kavuşturmadık,” dedi. “Sen kaleden kaçarken Marie’nin kolyeyi sana verdiğini biliyorum.”

“Bana bir şey vermedi. Nasıl verebilirdi ki? Kendi evimde tutsakken kaçtım.”

“Seni o serbest bıraktı değil mi? Ama tek başına bunu yapmış olamaz, mutlaka yardım almıştır. Kaçışından onun sorumlu olduğunu biliyordum. Ve artık mücevherler de Ceredys’de değil.” Kapıyla arasına girip kaçış yolu kapattı. “Hırsızlığın cezasını biliyorsun değil mi?” Uzanıp bileğini tuttu. “Elini kaybetmeni hiç istemem doğrusu.”

Honora, elini hızla geri çekti. “Beni tehdit etme.”

“Zümrüdü geri ver, ben de babana bundan bahsetmeyeyim,” diyerek yüzündeki yarayı işaret etti.

“Bende olmayan bir şeyi nasıl geri verebilirim?”

John birden uzanıp incinen bileğini kavradı ve sıktı. Göz karartıcı bir acı yayıldı genç kadının koluna doğru. “İtaatsizliklerine yeterince katlandım.”

Honora, Ewan’ın öğrettiği gibi John’u devirmeye çalıştı ama dengesini bile bozamadı.

“O sendin!” diye suçladı. “Adamlarından birini peşimden gönderdin değil mi? Eşyalarımı karıştıran da kiliseyi soyanda oydu. Marie’nin zümrüdünü arıyordun.”

John inkâr etmedi. “Onu bulacağım Honora.”

Bileğindeki acıdan Honora’nın gözü kararmıştı. Ondan kurtulmak zorundaydı. Dışarıdan ayak sesleri geldiğini duydu. Bir erkeğin adeta gürleyen sesi yankılandı kilise duvarlarında. Ewan doğruca John’a saldırmıştı. John, onu serbest bıraktığında, bileğini göğsüne yaslayıp taş zemine yığıldı Honora.

Yumruk seslerini, iki adamın öfkeli homurtularını duyuyordu. Kapıya doğru sürünürken Ewan’la göz göze geldi.

Yüzünde ölümcül bir ifade vardı. “Sana dokunduğu için onu öldüreceğim.”

~ On İkinci Bölüm ~

HONORA, duvardan güç alarak ayağa kalktı. Ewan'ı daha önce hiç böyle görmemişti. Öfkeden bütün kontrolünü kaybetmişti adeta.

John'un burnundan kan boşalıyordu. Ewan, Honora'ya öğrettiği gibi onu yere yıktığında kafası taş zemine çarptı ve adeta gürledi John. Yerde yuvarlanarak kılıcına uzandı ama Honora ondan önce davranıp üzerine bastı. John'un genç kadının üzerine atılması Ewan için bardağı taşıran son damla olmuştu. Yüzüne şiddetli bir yumruk indirip boğazına sarıldı.

John'u gerçekten öldürecekti. Honora, Baron'un hayatından sonsuz kadar çıkmasını istiyordu ama soylu bir adamı öldürdüğü takdirde Ewan'ı idam ederlerdi.

“Ewan yapma,” diye haykırdı.

Ewan, John'un boğazını bırakıp kaburgalarına bir yumruk attı. Sonra bir tane daha. John artık kendinde değildi. Honora yanına koşup onu durdurmaya çalıştı. “O buna değmez,” diye yalvardı.

Ewan, John'un yakasını bıraktığında, kanlar içerisinde yere yığıldı baron.

"Gidelim buradan," diye mırıldadı Honora. Ewan'ın öfkesi halen yatışmamıştı ve John'un tepesinde dikilmiş kalkmasını bekliyordu. Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. "Ewan, gidelim."

Ewan araya girdiği için minnettardı ama şimdi onun için endişeleniyordu. John'un kanlar içindeki vücuduna baktı ve ilk defa yaşaması için dua etti. Ewan'ın hayatı buna bağlıydı.

Ewan'ı elinden tutup dışarı sürükledi ve nöbetçilere şifacıyı kiliseye göndermelerini söyledi. Ewan'la konuşması gerekiyordu, onu sakinleştirmeli, öfkesini yatıştırmalıydı.

Genç adamı iç avludaki küçük bahçeye götürdü. Birkaç küçük meşale dışında çevrede hiç ışık yoktu.

"Yardıma geldiğin için teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle. "Ama keşke onu bu kadar kötü dövmeseydin. Başın belaya girecek."

"Yaptığı şeyi yanına bırakamazdım. Cezasını çekmeliydi."

"Büyükannesinin zümrüt kolyesini benim aldığıma inanıyor. Kolyeyi geri istiyor ama bende değil."

"John'un tek istediğı bu değil." Yanağı dokunup, başparmağıyla hafif hafif okşadı Ewan "Seni nasıl izlediğini gördüm."

Honora gözlerini yumdu. Tanrı onu affetsin, o anda kollarında olmaya öyle ihtiyacı vardı ki.

"Evlenmeyi neden kabul ettin?"

Honora genç adamdan uzaklaşarak bahçeyi çevreleyen taş duvarlara doğru yürüdü. "İstedığın kadın Katherine. Ve evlenmeyi kabul edersem, önündeki engel kalkacaktı."

"Önümdeki engel mi?"

Honora, sadece onun mutlu olmasını istemişti ve bunun içinde doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı.

Ewan, ensesini kavrayıp genç kadını, kendisine bakmaya zorladı. "Kardeşinle evlenemem Honora. Bu artık mümkün değil."

Honora bir şey söylemedi. Söyleyebileceklerinden korkuyordu çünkü. Olanlardan en az Ewan kadar sorumluydu. Yığılırcasına, yere oturdu. Kalbindeki acı, bileğı kadar canını yakıyordu.

Ewan, önünde durup sizlerinin üzerine çöktü. Pelerinini omuzlarından aşağı sıyrıp yere serdi. Üzerinde sadece içliğiyle kalan Honora, dizlerini karnına çekti.

Ewan ona doğru eğilip ellerini her iki yanında yere koydu. “Seni, odana götürmemi istiyor musun?”

Tek yapması gereken evet demektir. Tek bir kelimeyle, Ewan geri çekilecek ve ona asla dokunmayacaktı. Ama ondan ayrı kalmanın düşüncesine bile dayanamıyordu.

Elini tuniğinin yakasından içeri sokup çıplak tenine dokundu. “Gitme.”

Ewan dudaklarına uzanıp, nazikçe öpmeye başladı onu. Honora kollarının arasında eridiğini hissetti. Öpüşüyle adeta bütün acıları, korkuları toz olup uçuyordu.

“Ademar’la evlenme,” dedi Ewan onu tekrar öpmeye başlamadan önce. “Başka bir adamın sana dokunmasına izin verme.”

Bu defa, Honora’yı büyük bir açlıkla öptü ve Honora, yasak tutkuların büyüüne bıraktı kendisini. Her şeyi unutmak istiyordu. Onu istemeyen eski kocasını, onu sevmeyen babasını ve ihanet ettiği kardeşini. O anda sadece, Ewan vardı onun için.

Ewan, onu yere yatırıp dudaklarını boynuna gömdü. Honora elini tuniğinin altına sokup çıplak tenine dokuduğunda iniltiye benzer bir ses yükseldi Ewan’ın boğazından. Daha önce bir erkeğe bu şekilde dokunmamıştı.

Ewan, içliğin eteklerini kavrayıp ağır ağır yukarı, beline kadar sıyırdı. Honora arzu ve beklentiyle kıvranıyordu adeta. Serin gece havasının çıplak tenine teması hem ürkütücü hem de tahrir ediciydi. Ewan’ın eli bacaklarının arasına kayarken inleyerek başını geriye attı, bedenin bir yay gibi gerilmişti. Kadınlığının ıslak olduğunu fark edince sarsıldı. Ona neler oluyordu?

Baş döndürücü bir his sardı bedenini, ona çok yabancı bir ateş yanıyordu içinde. Daha önce ona kimse bu şekilde dokunmamıştı. Ewan kadınlığını okşadığında inleyerek genç adamın saçlarına yapıştı. Bir yanı bu duygularla savaşıırken diğer yanı daha fazlası için kıvranıyordu.

Bu çok yanlıştı. Onu kendinden uzaklaştırmalı, düşüncelerini toparlamalıydı. Ama Ewan gömleğin yakasını aşağı sıyırıp meme ucunu ağzına aldığı anda tüm düşünce yeteneğini yitirdi ve zevkle inledi. Parmakları, kadınlığında dolaşırken Honora titremesine engel olamıyordu.

“Aşığın olduğumda, hep böyle hissedeceksin,” dedi Ewan boğuk bir sesle. “Her gece, sana bu şekilde dokunacağım.” Parmakları kadınlığında dolaştı. “Tenini bu şekilde tadacağım.” Dilini meme ucunun etrafında dolaştırıp bir kez daha emdi. “Ve beni içinde hissedeceksin. Tıpkı bunun gibi.” İki parmağın genç kadının içine kaydırıldı ve Honora zevkle sarsıldı.

Tüm bedeni tarif edemediği, anlayamadığı arzularla yanıyordu. Daha fazlasını istiyordu ama tam olarak ne istediğini bilmiyordu. Parmakları daha da derinlere kayarken soluk soluğa adını fısıldadı. Ona neler olduğunu anlamıyordu.

Ewan, dudaklarını kavradı ve parmakları hızla içinde gidip gelmeye başladı. Honora'nın tüm bedeni sarsılıyor, çığlıkları Ewan'ın ağzında kayboluyordu. Tüm dünyasını sarsan bir zevkle birlikte vücudunda kasılmalar başladı. Arzu, zevk, korku birbirine karıştı. Ewan'a sımsıkı sarıldı ve şok dalgaları bedenini terk edene kadar öylece kaldı.

Ewan'ın, gözleri arzudan koyulaşmıştı. Genç kadının elini tutup pantolonuna götürdü. Kalın sertliği az sonra olacakların işaretiydi. Devam etmesine izin verirse, Ewan içine girecekti. Honora, Ewan işini bitirene kadar acıya dayanmak zorunda kalacak ve sonra Ewan kalkıp gidecekti.

İçindeki bütün arzular bir anda kayboldu ve yerini buz gibi bir soğukluk aldı.

Bunların hiç biri olmamalıydı. Kollarının arasında kendisini kaybetmiş, her şeyi unutmuştu. Ama şimdi kocasının acımasızlıkları bir bir hücum ediyordu aklına. Gözyaşlarına hâkim olamadı. “Ewan, tütfe dur.”

Ewan yakarışını yanlış anlamış, hızla doğrulmuştu. “Üzgünüm, özür dilerim. Bunu yapmamam gerekirdi.” Genç kadını kollarının arasına aldı.

Honora, kötü anıları aklından bir türlü uzaklaştıramıyordu. Ewan'a sokuldu. "Yapamam. Seninle, buraya hiç gelmemeliydim."

Ewan, elini tutup başparmağıyla üzerini okşadı hafifçe. "Seni incitmektense ölürüm."

"Ben... Gitmeliyim. Gitmem gerek." Doğrulup üzerini düzeltti ve ayağa kalktı. Arkasına bakmadan hızla odasının yolunu tuttu.

Ewan, kimsenin onu rahatsız etmeyeceğinden emin olmak için sessizce Honora'yı takip etti. İhtiyacı olduğunda müdahale edecek kadar yakın ama görünmeyecek kadar uzaktaydı. John St Leger'e yaptıklarından pişman değildi. Hem de hiç. Tek pişmanlığı, oraya daha erken gitmemiş olmasıydı.

Honora'ya yaptıkları için onu kolayca öldürebilirdi. Onu koruma arzusu her şeyin önündeydi. Honora durması için yalvarmasa, sonuçların ne olacağına aldırmadan canını alırdı o pislğin.

Daha geç olmadan Baron'la konuşması gerekiyordu. Honora'nın nasıl bir tehlikeyle yüz yüze olduğunu bilmeliydi babası.

Honora oda kapısında gözden kaybolana kadar bekledi. Ne tuhaf- tır ki gidişi içinde anlam veremediğı bir boşluk hissine neden olmuş- tu.

O gece çok ileri gitmişti. Honora'ya duyduğu arzu öyle güçlüydü ki her şeyi ve herkesi unutmaya neden oluyordu. O an bile bedeni onun için yanıyordu. Kendini arzularına bırakıp, hiç istemeden de olsa Honora'yı korkutmuştu. Akli yerine, bedeninin ihtiyaçlarına kulak vermiş ve şimdi her şeyi kaybetmişti. Ama her şeyden önemli- si Honora'nın dostluğunu kaybetmişti. O geceki davranış şekliinden sonra Honora'nın ondan kaçmasına şaşmamak gerekirdi.

En kısa zamanda Ardennes'den ayrılmak zorundaydı. Artık bu- rada kalması için bir neden yoktu. Katherine'le evlenmesi mümkün değildi. Honora'yı böylesine arzularken kardeşiyle evlenemezdi. Toprak sahibi olmak için bir başkasıyla evlenme fikriyse kanını don- duruyordu.

İçindeki boşluk duygusu her dakika daha da büyüyordu sanki. Honora'yı bırakıp gitmek istemiyordu ama başka ne yapabilirdi?

İrlanda'da ona sunabileceği hiç bir şeyi yoktu. Burada, babasının koruması altında kalması, onun için en iyisiydi.

Birden üzerine çöken yorgunluk hissinin fiziksel mi yoksa yaşadığı duygu karmaşasından mı olduğunu bilemiyordu. Ağır adımlarla odasına doğru ilerlerken tüm yorgunluğuna rağmen uykunun uzak bir hayal olduğunu düşünüyordu.

Gecenin sessizliğinde yankılanan ayak seslerini duyduğunda hızla arkasına döndü. Nicholas de Montford yanında iki askeriyle ona yaklaşıyordu.

“Yakalayın,” diye emretti Baron.

Honora, Ewan'ı bütün sabah görmemişti. Geçen her saatle içindeki huzursuzluk daha da artıyordu. Kale, John St Leger'le ilgili dedikodularla çalkalanıyordu. Şifacıya göre, Ewan adamın burnunu kırmıştı. Yüzü ve kaburgaları da fena halde berelenmişti ama hayatı bir tehlike yoktu.

“Leydi Honora,” dedi bir ses arkasından. “Si... Sizinle biraz konuşabilir miyim?”

Sör Ademar, aklından tamamen çıkmıştı. Yüzünde çekingen gülümsemesi ve şaşkın bakışlarıyla küçük bir çocuğa benziyordu o an. Honora'nın evlenmeyi kabul ettiğine halen inanamıyor gibiydi. Ve keşke inanmasaydı.

“Elbette.”

Ademar'ın mavi gözlerinde sıcak bir ifade vardı. Honora bu iyi niyetli ve nazik adamın kalbini kıracağını düşündükçe kendinden nefret ediyordu.

“Dün... Dün gece beni şaşırttınız. Beni seçmenizden büyük onur duydum.”

“Önce sizinle konuşmam gerekirdi.” Bu büyük haksızlıktı. Bu şekilde kullanılmayı hak etmiyordu. Honora, şövalyenin elini tuttu ve onu gözlerden uzak bir köşeye çekti. “Sör Ademar, lütfen affedin beni. Siz karşı dürüst davranmadım.”

Sör Ademar'ın yakışıklı yüzü gerildi. Sanki Honora'nın ne söyleyeceğini hissetmiş gibiydi. Genç kadın derin bir soluk aldı.

“Benimle evlenmeyi düşünmüyorsunuz değil mi?” diye sordu şövalye.

Honora, genç adamın elini avuçlarının arasına aldı. “Siz çok iyi bir adamsınız. Harika bir eş olacağınızdan en ufak bir kuşum yok. Tekrar evlenmeyi düşünseydim, seçeceğim kişi siz olurdunuz.” Başını utançla önüne eğdi. “Tekrar evlenmemi isteyen babamdı. Ben değil. Evlenmeyi kabul etmezsem, Katherine’in kendisine bir eş seçmesine izin vermeyeceğine dair yemin etti.”

Ademar’ın bakışları karardı ve öfkeyle elini geri çekti. “Ve siz de beni kullanmaya karar verdiniz.”

Honora hissettiği utanca rağmen başını evet anlamında salladı. “Kardeşimin mutlu olmasını istiyordum. Sizi utandırmak, küçük düşürmek değildi niyetim.”

“Dü... Düğün gününde, pederin karşısında beni reddetmeyi mi planlıyordunuz?”

“Bu işi o kadar ileri götürmeyi düşünmüyordum.”

“Babanız, kardeşinizden önce evlenmemiz için ısrar etseydi ne yapacaktınız? Benimle evlenecek miydiniz?” Sör Ademar’ın her zamanki sakın görüntüsünden geriye hiç bir şey kalmamıştı. Yüzü gergin, bakışları öfkeliydi.

Honora, şövalyenin onurunu kırdığının farkındaydı ve bunun içinde çok pişmandı. “Çok üzgünüm Sör Ademar. Bana kızmakta çok haklısınız. Yanlış davrandım ve sizden ne kadar özür dileysem az.” Doğrudan gözlerinin içine baktı. “Babamla konuşacağım.”

“Şu anda MacEgan’la birlikte. John St Leger’e yaptıkları için yargılanacak.”

“Yargılanacak mı?” Taş zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. “Babamla hemen konuşmalıyım.”

Sör Ademar kolunu tutup gitmesine engel oldu. “Neden?”

“MacEgan’ın yaptığı tek şey beni korumaktı. Bu yüzden yargılanmasını kabul edemem.”

Ademar’ın dikkatli bakışları yüzünde dolaştı. Yüzünde gördüğü her neyse, daha fazla soru sormadan genç kadını serbest bıraktı. “Aramızda bir nişan olmayacak,” dedi yavaşça. “Ba... Babanızla ben konuşurum.”

“Her şey için gerçekten üzgünüm.”

“Hadi, ona gidin.” Ademar başıyla koridoru işaret etti. “Gerçekte istediğiniz erkeğe.”

Honora, orada durup tartışmadı ve eteklerini toplayıp koşmaya başladı. Kapıdaki asker yolunu kesip babasının odasına girmesine engel oldu.

“İçeri gireceğim,” dedi buz gibi bir sesle.

“İçeri giremezsiniz. Lordumun emirleri böyle.” Nöbetçinin eli kılıcının üzerindeydi ama Honora, kılıcı ona karşı kullanmayacağını biliyordu. Amacı sadece ürkütüp geri dönmesini sağlamaktı.

Nöbetçiyi baştan aşağı dikkatle süzdü, duruşuna, ağırlığına baktı ve sanki uzaklaşacakmış gibi arkasına döndü. Niyeti onu hazırlıksız yakalamaktı.

Birden dönüp nöbetçiye doğru koşmaya başladı. Adam daha ne olduğunu anlayamadan Honora, tek bacağını bacağına doladı ve tüm ağırlığıyla üzerine abanıp onu yere devirdi.

Askerin üzerinden atlayıp babasının odasına girdiğinde içerideki konuşmalar bir anda kesildi. John, Baron’un yanında oturuyordu. Yüzü yara bere içindeydi. Tek gözü kapanmış, burnu şişmişti.

Güzel, diye düşündü Honora. Bunu çoktan hak etmişti.

Babasının yüzü öfkeyle gerildi. “Honora, burada olmaman gerekiyor. Derhal çık dışarı.”

Honora, babasını duymazlıktan geldi. “John, dün gece kilisede bana saldırdığından bahsetti mi? Elinden beni Ewan kurtardı.”

“MacEgan anlattı,” diyerek elleri arkasında bağlı oturan Ewan’a bir bakış attı Nicholas. “Ama John da, yüzünü hançerinle kestiğini ve ona ait mücevherleri çaldığını anlattı.”

John yüzünde donuk bir ifadeyle oturuyordu ama Honora’ya bakan gözlerinde açık bir tehdit vardı. Kendisini tutmasa üzerine saldırıp diğer yanağını da kesecekti genç kadın.

“Marie St Leger, ölmeden önce onları sana verdiğini söyledi,” dedi kollarını göğsünden kavuşturarak.

“Bu durumda mücevherlerin bana ait olmaları gerekmez mi?”

“Marie’nin onları vermeye hakkı yoktu,” dedi John hırsla. “Mücevherleri geri ver ben de vahşi davranışını affedeyim.”

Aklından nasıl vahşice düşünceler geçtiği konusunda John'un en ufak bir fikri bile yoktu. Honora, baron'a döndü.

"Baba, Ewan'ı bırak gitsin. Onun bir suçu yok. Dün gece tek yaptığı beni korumaktı."

"Biz çoktan bir anlaşmaya vardık," dedi Ewan soğuk bakışlarını baron'dan ayırmadan. "Ardennes'i terk edeceğim."

Ardennes'i terk etmek mi? Ama bunu yapamazdı. Gidemezdi.

"Babana da söylediğim gibi," dedi Ewan gergin bir tavırla. "Artık Katherine'le evlenmek gibi bir niyetim yok. Bunu isteyen oydu ben değildim." Koyu yeşil gözler genç kadının içini yakıyordu. "Artık burada kalmam için bir neden yok."

Honora bir şey söylemedi. Söyleyemedi. Ne bekliyordu ki? Ewan'ın onunla evleneceğini mi? Onun için tüm hayallerinden vazgeçeceğini mi?

Hayır. Eski hayatına gere dönecekti, Honora da kendininkine. Böylesi herkes için en iyisiydi.

O halde neden cam bu kadar yanıyor, Ewan'ın gidecek olması neden acı veriyordu?

Ewan, buz gibi gözlerini John'a çevirdi. "Sana verdiğim zararın bedeli olarak, at senindir." Barona kısa bir bakış attıktan sonra da ekledi. "Bu mesele artık kapandı."

Ewan odadan çıkarken Honora da onu takip etti. Nedense ona söylemediği şeyler olduğunu hissediyordu. Ewan hızlı adımlarla ilerlerken genç kadın ona yetişmekte zorlanıyordu. Honora'yla konuşmak için ne durdu, ne de yavaşladı. Bu yüzden Honora koşmak zorunda kaldı.

"Ewan, neler oluyor?" diye sordu koluna dokunarak.

Genç adam tek kelime etmeden belinden tutup onu dışarı, çiçek bahçesine götürdü. Yalnız kaldıklarında derin bir nefes aldı ve "Eve geri dönüyorum," dedi. Honora'nın elini tutup bileğindeki morluğu okşadı hafifçe. Teması mucizevî bir biçimde acılarına iyi geliyordu.

"Katherine biliyor mu?" Kardeşi, Ewan'ın onu terk ettiğini öğrendiğinde perişan olacaktı.

"Evet biliyor. Şafakta yola çıkıyorum."

Honora, kalması için ona yalvarmak istedi. Ama ne derse, desin kalmayacağını biliyordu.

“Bu benim hatam. Her şey benim yüzümden oldu,” diye fısıldadı. “Geriye dönüp olanları değiştirebilsem, inan değiştirirdim.”

“Bu benim seçimimdi.” Dikkatli bakışları Honora’nın yüzünde dolaştı bir süre. “Katherine’le asla evlenemezdim. Onun yerine seni isterken, bunu yapamazdım. Ona büyük haksızlık olurdu.”

Eğilip Honora’yı öptü. Bunun bir veda öpücüğü olduğunu her ikisi de biliyordu.

~ On Üçüncü Bölüm ~

“**B**ENİ görmek istemişsin.” Honora, aynı gün içerisinde ikinci kez babasının odasında idi. Öğle güneşi odanın içerisinde türlü ışık oyunları yapıyordu ama Honora kendisini kör bir karanlıkta gibi hissediyordu. Bütün gün Katherine’le konuşmaya çalışmıştı ama kardeşi onu görmezden geliyordu.

Nicholas, avuçlarını masaya bastırıp kızına baktı. İfadesi gergin, bakışları soğuktu. “Seni Ceredys’e geri gönderiyorum. John, yolda sana eşlik edecek.”

“Onunla hiçbir yere gitmem,” dedi Honora. Her şeye rağmen babasının, onu böyle bir şeye zorlayacağına inanmakta zorlanıyordu. Olanlardan sonra nasıl böyle bir şey söylerdi? “Dün gece, kilisede John bana saldırdı. Bunun senin için hiç mi önemi yok?” Elbisesinin kolunu sıyırıp bileğindeki morluğu gösterdi. “Bana yaptığına bak.”

Babası bileğindeki morluğu görmezden geldi. “Beni hayal kırıklığına uğrattın Honora,” dedi. “John’u kıskırtmamalıydın.”

“Nasıl onun tarafını tutarsın? Neredeyse bileğimi kırıyordu.” Duyduklarına inanamıyordu. Babasının gözünde hiç mi değeri yoktu?

“Zümrüdü aldın mı?” diye sordu Nicholas.

“Hiç bir şey almadım,” dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. “Sana yemin ederim.”

“Doğruyu söyleyip, söylemediğinden bile emin olamıyorum. Sör Ademar’ın seni başımdan alacağını sanmıştım ama şimdi o ihtimal de ortadan kalktı.”

“Başından almak mı?” Honora’nın gözleri dehşetle irileşmişti. “Senin için bu kadar büyük bir yük müyüm? Beni başından salmak istediğin değersiz bir eşya gibi mi görüyorsun?”

“Honora, senin bir evin ve kendine ait toprakların var,” dedi onu duymazdan gelerek. “Arada sırada bizi ziyarete gelmene bir itirazım yok ama sorumluluklarından kaçmanı kabul edemem.”

Honora, hançerinin kabzasını sımsıkı kavradı. Öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu. “Ceredys’e geri döneceğim,” dedi boğuk bir sesle. “Ama hazır olduğumda.”

Honora’nın cümlesi bitmeden Nicholas başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Kardeşinin iyiliği için Ardennes’den gitmeni istiyorum. Nereye gittiğinin benim için bir önemi yok. Ama bir daha kardeşinin evlilik planlarını altüst edemeyeceksin.”

Honora donup kaldı. “Beni mi suçluyorsun?”

“Elbette seni suçluyorum,” dedi Nicholas bir an bile tereddüt etmeden. “Katherine, MacEgan’ı eş olarak kabul etti ve aynı gece seni, müstakbel kocasının kollarında gördü.”

Honora bütün kanının çekildiğini hissetti. Anın büyüüne öyle kapılmıştı ki, birileri tarafından görülebilecekleri aklına gelmemişti.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı. Başka ne söyleyebilirdi ki? Keşke her şeyi değiştirebilseydi. Hayatı parçalara ayrılıyordu ve bunu durduracak hiç bir şey yapamıyordu. Arkasına dönüp çıkmak üzereyken, babası yolunu kesti.

“Sözlerime kulak ver Honora. Gerçek bir leydi, bir erkeğe bıçak çekmez. İtaatkâr ve ağırbaşlı olur, sorumluluklarını bilir. Ancak bu şekilde mutlu olabilirsin. Asla kendi iradeni erkeğinkinden üstün

görme.” Honora'nın belindeki hançeri alıp duvara fırlattı. Hançerin kabzası çarpmanın şiddetiyle kırılmış, gövdeden ayrılmıştı.

Babası odadan çıkıp, kapıyı arkasından kapattı. Gözyaşlarını zorlukla bastırıyordu. Sanki parçalara ayrılan hançer değil de kendisiymiş gibi hissediyordu.

Eğilip yerdeki parçaları topladı. Kabzanın üzerindeki topuz da yerinden oynamıştı. Hançerinin bir daha tamir edilebileceğini hiç sanmıyordu. Kabzayı yerine takmaya çalıştığında topuz elinin altında kaydı ve yere bir şey düşüp taş zeminde yuvarlandı.

Honora, Marie St Leger'in zümrüdünü görünce donup kaldı. Demir ustası, zümrüdü kabzadaki topuzun altına gizlemiş olmalıydı. Bunu ondan başka kimse beceremezdi.

Marie, hançerin Honora için ne kadar değerli olduğunu ve hiç yanından ayırmadığını biliyordu. Neden zümrüdü hançerin topuzuna gizletmişti? Zümrüdü Honora'ya vermesinin bir anlamı olmalıydı.

Oval taşı avucunun içine aldı ve içinden Marie'nin ruhu için dua etti. Marie St Leger, sıra dışı bir kadındı. Her şeyi kendi doğru bildiği yoldan yapan, geleneklerine bağlı ama açık fikirli bir kadındı.

Honora'nın kılıç kullanma becerisini öğrendiğinde küçük bir çocuk gibi heyecana kapılmış, bir gösteri yapmasını istemişti. Ranulf yasakladığı halde depodan her türlü silahı alıp gelen de o olmuştu. Kılıç, hançer, bıçak ve hatta topaz. Ama Honora'nın en iyi bildiği şey kılıç kullanmaktı ve Marie onu seyretmekten hiç sıkılmıyordu.

“Bana ne bildiğini göster,” demişti yaşlı kadın. Onlara katılması için askerlerden birine rüşvet vermişti o gün.

Honora kılıcını çektiğinde zavallı adam ne yapacağını şaşırmıştı. İlk kez bir kadınla dövüşmek zorunda kalıyordu. Honora bir biri ardına hamleler yaparken önce sadece kendisini savunmuştu. Karşısındakinin sıradan bir kadın olmadığını anladığındaysa saldırıya geçmişti. Asker, Honora'dan güçlüydü ama genç kadının tekniği daha iyiydi. Dövüşün sonunda askerin kılıcı elinden kurtulup odanın diğer tarafına uçtuğunda Marie keyif dolu bir kahkaha atmıştı.

“Senin gibi dövüşebilmeyi ne kadar isterdim.” Honora'ya sarılıp saçlarını öpmüştü. “Oğlum Ranulf bir aptal olabilir ama karısı değil.” Boynunda altın bir zincirin ucuna taktığı zümrüdü avucunun

içine almıştı. “Öz kızım olmanı öyle çok isterdim ki. Ceredys’i idare ettiğini görmek bana gurur verirdi.”

“Bir mülkü nasıl idare etmem gerektiğini bilmiyorum,” demişti Honora üzgün bir sesle. Ne yapmam gerektiği konusunda hiç fikrim yok.”

“Ama çok temiz bir yüreğin var. Ne yapılması gerektiğini o sana söyler.” Honora’nın yanağını okşarken dudaklarında hüzünlü bir tebessüm vardı. “Bir gün, bu toprakları tüm kötülüklerden temizleyeceksin. Senin için her gün dua edeceğim.”

Honora, hançerin parçalarını birleştirdi ve zümrüdü topuzun altındaki gizli bölmeye koyup topuzu yerine taktı. John’un bunu bulmasına izin veremezdi.

Zümrüt Honora’ya çok önemli bir şeyi hatırlatmıştı. Ceredys halkına yardım etmeyi, her şeyden önce Marie’ye borçluydu.

Katherine, omuzları düşmüş, başı öne eğik, yatağının üzerinde oturuyordu. Honora’nın odaya girdiğini fark ettiğinde, hemen sırtını dikleştirdi ve yüzüne soğuk bir maske yerleştirdi. Honora’yla konuşmamaya kararlı görünüyordu. Zaten genç kadın da farklı bir tepki beklemiyordu ondan.

Yatağının üzerine oturup kardeşinin bir şey söylemesini bekledi. Ama Katherine sandığından da inatçı çıkmıştı. Çok uzun bir süre öylece oturdular. Honora sonunda bu sessiz savaşa daha fazla dayanamadı ve özür dilemeyi denedi.

“Üzgünüm. Ben böyle olmasını...”

“Ne için üzgünsün? Ewan benim yerime seni istediği için mi?” diye sordu Katherine gözlerinde yaşlarla. “Sen, benim ablamısın. Bunu bana yaptığına inanamıyorum.”

“Böyle olsun istemedim. Neden olduğunu bile bilmiyorum.”

Katherine yanaklarından aşağı süzülen yaşları elinin tersiyle sil-di. “Ben neden olduğunu biliyorum. Sen daima benden daha cesurdun. Daha güçlü ve gözü pek.” Ellerini kucığında birleştirdi. “Ben senin gibi değilim Honora. Ewan, benim asla olamayacağım bir kadının istiyor.”

Birden ayağa kalkıp odanın içinde turlamaya başladı. “Ama en çok kendime kızıyorum. Onunla görüşmeye giderken seni yanımda götürmemeliydim. Seni bana tercih edeceğini bilmem gerekirdi.”

Honora ne karşılık vereceğini bilmiyordu. Ewan’ın onu istediğinden bile emin değildi artık. İrlanda’ya dönerken onu da yanında götürmeyi teklif etmemiştir. Her ikisini de geride bırakıp gitmeyi seçmişti.

“Ewan, şafakta Ardennes’den ayrılıyor.”

“Onunla gidiyor musun?”

“Hayır. Onu bir daha görmeyeceğim.”

Katherine bir an ona bakakaldı. “Sen bir aptalsın. Eğer benden isteseydi, onunla giderdim.”

“İstemedi.”

Honora’nın cevabı havada asılı kalmış gibiydi. Odaya derin bir sessizlik çöktü. Yavaşça yerinden kalkıp sandığının başına gidip, yere oturdu ve yanında götüreceği eşyaları ayırmaya başladı. Nereye gideceğini, kimden yardım isteyebileceğini bilmiyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Katherine merakla.

“Babam, John’la birlikte Ceredys’e dönmemi istedi. Ama bunu yapamam. Bana yaptıklarından sonra onunla hiçbir yere gitmem.” Krem rengi iç gömleği katlayıp kenara koydu. “Belki Normandiya’ya giderim. Orada akrabalarımız var.”

Katherine yanma gelip hırsıla, “Normandiya’ya gitmiyorsun,” dedi. “Ewan’la gidiyorsun.”

“Yapamam. Sana yaşattıklarımın sonra olmaz.”

“Bu artık benimle ilgili değil. Ewan’ın bana ne dediğini biliyor musun? Beni kardeşi gibi görüyormuş.” Sesi, çatlamış gözleri dolmuştu tekrar. “Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Evlenmek istediğim adam beni kız kardeşi gibi görüyor. Beni istemiyor.” Yığılırcasına yere oturup dizlerini göğsüne çekti. Gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Ona sahip olamasam bile, mutlu olmasını isterim.” Gözyaşlarını kuruladı, yüzü solgun ve soğuktu. “Onunla git Honora. Ve buraya sakın geri dönme. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte Honora yatağından kalktı. Bütün gece gözünü kırpmadan kapıyı gözlemişti. Uykusuzluktan kendisini çok yorgun hissediyordu ve gece üzerine bir şey almadığından çok üşümüş, elleri ayakları buz kesmişti.

Katherine, gece geç saatlerde odadan çıkmış saatlerce de geri dönmemişti. Honora, ona nereye gittiğini sormamıştı. Olanlardan sonra biraz yalnız kalmak istemesi çok doğaldı.

Elbisesini giyip, pelerininin omuzlarına sardı. Yaptığı seçimin doğru olduğundan halen emin değildi. Vicdan azabı göğsüne bir taş gibi oturmuştu adeta.

Gece hazırladığı bohçayı aldı. Yanında götürmek için birkaç parça giysi ayırmıştı. Zırhını da diğer birçok eşyası gibi bırakmıştı.

Bütün gece uzun uzun düşünmüştü. Ewan'dan başka yardım isteyebileceği kimse yoktu. Güvendiği tek erkekti Ewan. Ve ona ihtiyacı olduğunda Honora'ya sırtını dönmeyeceğini biliyordu.

Bir süre yatağının yanında durup uyuyan kardeşini izledi. Onu incitmeyi hiç istemezdi. Ne kadar özür dilerse dilesin, kendisini affettiremeyeceğini biliyordu. Yine de, “Üzgünüm,” diye mırıldandı. “Seni üzmeyi hiç istemezdim.” Örtülerin altında bir kıpırtı oldu ama Katherine doğrulmadı.

Honora, kapıya yönelip kardeşine son bir bakış attıktan sonra odadan çıktı. Kapının diğer tarafında John'un iki adamını görünce donup kaldı.

“Günaydın Leydi Honora,” dedi askerlerden biri yolunu keserek.

Honora'nın bedenini buz gibi bir korku sardı. “Ne istiyorsunuz?”

“Ceredys lordunun odasına kadar size eşlik etmek için geldik leydim,” dedi askerlerden uzun olanı. “Lordumun emriyle, evinize geri dönüyorsunuz.”

Katherine odaya geri kaçmaya fırsat bulamadan, her iki kolundan yakalamışlardı onu.

“Katherine,” diye haykırdı Honora ama askerlerden biri oda kapısını çoktan kapatmıştı. Lanetler yağdırarak, ellerinden kurtulmak için çırıyordu. Adamlardan biri incinen bileğini kavradığında acı dolu

bir çılgılık attı ve çırpınmayı kesti. En ufak bir hareket bile dayanılmaz bir sancıya neden oluyordu.

Tanrının cezası John, kendi evinde onu tutsak atmaya nasıl cüret ederdi?

“Bırakın beni,” diye haykırdı bir kez daha ama askerler onu duymazdan geldi ve başka bir odaya girmeye zorladılar. Geriden, iki kişinin dövüştüğünü duydu Honora, kılıç sesleri koridorda yankılanıyordu. Askerler birden ittiğinde dizlerinin üzerine yere kapaklandı. Eşyalarını da hemen yanma fırlatmışlardı.

“Honora.”

Başını kaldırıp koltuğunda oturan John’a baktı. Yüzü önceki güne göre çok daha kötü görünüyordu. Morluklar artmış, burnu daha da şişmişti. Dudağının kenarında derin bir kesik vardı ve gözleri intikam ateşiyle yanıyordu.

“Umarım dün gece iyi bir uyku çekmişsinizdir. Yolumuz uzun.”

Honora bir cevap vermedi. Gözlerini etrafta gezdirip bir çıkış yolu aradı kendine. Odada John’un dışında dört adam daha vardı. Hepsiyle birden başa çıkması imkânsızdı. Ama John’la Ceredys’e dönmektensen ölmeyi yeğlerdi.

“Ne cüretle, beni babamın kalesinde tutsak alırsın? Seninle gelmeyi kabul etmedim.”

“Tutsak değilsin,” dedi John. “Sadece, evine dönene kadar sana eşlik edeceğiz. Baban, zarar görmemen için seninle birlikte seyahat etmemizi istedi.” Başıyla, adamlarından birine, Honora’yı yerden kaldırmasını işaret etti.

“Ceredys benim evim değil. Beni geri dönmeye zorlayamazsın.”

“Hiç endişen olmasın, kendi rızanla döneceksin,” dedi John. “Eğer dönmezsen, adamlarıma MacEgan’a saldırmaları emrini vereceğim. Yürüyerek gidiyor değil mi? Sırtına bir ok saplamak hiç zor olmaz. Tabi kendi rızanla gelirsene, onun gitmesine izin veririm.”

Bir yılanı güvenmeyi tercih ederdi. Ama tartışmak için doğru bir zaman değildi. Ewan yakında yola çıkacaktı. Büyük ihtimalle batıya doğru yol alacaktı ve maalesef her an saldırıya açık olacaktı.

Hayır. Karşı koyarak Ewan’ı tehlikeye atamazdı. Teslim olup, doğru zamanı kollamak en iyisiydi.

“Seçeneğim yok değil mi?”

John gülümsedi. “Bunu anlamış olmana sevindim. Yola çıkmak için gerekli talimatları vereceğim. Eşyalarını da odandan aldırırım.” O sırada bakışları beline kaydı. “Hançerin kırılmış, çok ilginç.”

Honora geri çekilmeye fırsat bulamadan hançeri çekip aldı. Zorlukla birleştirdiği parçalar dağılmış topaz yerinden oynamıştı. Zümrüt taş zeminde yuvarlanırken Honora soluğunu tuttu.

“Demek bunu benden saklamaya çalıştın.”

“Orada olduğunu bile bilmiyordum,” diye yalan söyledi Honora.

“Yalancı. Şimdi de bana hazinenin yerini söyleyeceksin.”

“Bilmiyorum...”

John’un yumruğu hızla yüzüne yaklaşıırken Honora kendisini yere attı. John bıçakla zümrüdü alıp hançerin diğer parçalarını yere fırlattı. Bakışlarında acımasız bir ifade vardı. “Şimdilik rahat bir soluk alabilirsin. Yapılacak işlerim var ama çok yakında hazinenin yerini bana söyleyeceksin. Yoksa çok pişman olursun.” Adamlarına döndü. “Odaya benim dışımda kimseyi sokmayacaksınız,” dedi.

Ona göz kulak olmaları için biri odada, diğeri kapının dışında iki nöbetçi bırakıp gitti. Honora, Katherine gibi sessiz ve ağırbaşlı davranmaya zorladı kendisini. Nöbetçi, onun zararsız olduğunu düşünürse, tedbiri elden bırakırdı ve onu hazırlıksız yakalamak daha kolay olurdu.

Aradan dakikalar mı, yoksa saatler mi, geçtiğinden emin olamıyordu Honora. Nöbetçi kepenkleri kapattığı için odanın içi karanlıktı. Keşke mazgallı siperler yakında olsaydı. Odanın penceresi içinden geçebileceği kadar genişti ve uzun bir atlayış yapabilirse, taş geçide atlayabilirdi. Ama en ufak bir yanlış ölümüne neden olurdu.

Zaman ilerledikçe nöbetçi, onunla daha az ilgilenir olmuştu. Honora, John gittiğinden beri ne konuşmuş, ne de ani bir hareket yapmıştı. Nöbetçinin onu bir tehlike olarak görmemesi için ürkek bir kedi gibi yerde öylece oturuyordu.

Hançerin kırık sapı, ayağının hemen yanında yerde duruyordu. Bir silah olarak bir işlevi olmadığı halde, nöbetçiye belli etmeden alıp önlüğünün altına gizledi.

Odadaki eşyalara göz attı, silah olarak kullanabileceği bir şey bulmaya çalışıyordu ama odada bir yatak, bir sandalye ve kendi bohçası dışında bir şey yoktu. Honora, sandalyeyi silah olarak kullanmayı tercih ederdi ama maalesef üzerinde nöbetçi oturuyordu.

Tabi başka bir seçeneği daha vardı.

“Üşüdüm,” diye mırıldandı genç kadın. “Daha kalın bir elbise giyebilir miyim?”

Nöbetçi bir an tereddüt etti ama bu isteğine karşı çıkmak için bir neden bulamamış olacak bohçasını ona doğru fırlattı. Honora bohçasıyı açıp, içinden yünlü bir elbise çıkarttı.

Nöbetçi halen onu izliyordu.

“Lütfen arkanı dön,” dedi yalvarırcasına. “Üzerimi değiştirken beni izlemene gerek yok.”

Adam sessizce itaat ederek Honora’yı çok şaşırttı. Elindeki elbiseyi silkeleyip, üzerini değiştiriyormuş gibi sesler çıkartarak nöbetçiye arkasından yaklaştı. Elbiseyi iyi ucundan sıkıca kavradı ve öne atılıp nöbetçini boğazına doladı. Bütün gücüyle boğazını sıkarken, nöbetçinin bir an önce kendisinden geçmesi için dua ediyordu. Niyeti adamı öldürmek değil, bayıltmaktı.

Adam yere yığılıp kaldığında pencereye koşup kepenkleri açtı ve şaşkınlık içinde donup kaldı. Sör Ademar, kalın bir ipe tutunmuş pencerenin tam önünde havada asılı duruyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Honora hayretle.

Ademar ayaklarını pencerenin kenarına dayayıp kendini içeri çekti. “Kardeşin olanları anlattı. Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündü.”

Katherine? Honora elini karnına bastırdı. Kardeşinin ona yardım etmek için şövalyeyi göndermesinin şaşkınlığı içerisindeydi.

“Babama neden haber vermediniz?”

Ademar omuzlarını silkti. “Böylesi... Nasıl söylesem. Şey... Daha heyecanlı.”

Honora kendini tutamayıp hafifçe güldü. “Daha heyecanlı?”

Ademar da gülererek başını salladı. “Daha az dert. Hem kimse de zarar görmez.”

Haklıydı. Eğer John durumu fark etmeden kaçabilirse, at sırtında birkaç saat kazanabilirdi.

“Peki, buradan nasıl çıkacağız?”

“Pencereden,” dedi Ademar. “Taş geçidin hizasına inmene yar-dım edeceğim. Hadi acele etmeliyiz.”

Honora, bu yükseklikte bir ipin ucunda sallanma fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Taş geçit hemen pencerenin altında olsa belki sorun olmazdı ama geçide ulaşabilmesi için ipin ucunda sallanıp, atlaması gerekiyordu.

“Kapıdaki nöbetçiyle dövüşmeyi tercih ederim.” Tam da bunu yapmayı teklif edecekken odanın kapısı aralandı.

Sör Ademar kapıya doğru atılıp, arkasına abandı. “Git.”

Honora, sakın kalmaya çalışarak pencerenin dışındaki ipe uzandı. *O kadar da uzak değil*, diye geçirdi içinden. Belki aynı cümleyi birkaç kez tekrarlarsa kendini inandırabilirdi.

“Taş geçide doğru sallan,” dedi Sör Ademar. “Kaleden çıkmak için ihtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın.” Kapı, yumruklarla sarsılıyordu. “Ewan, daha şimdiden birkaç kilometre yol almıştır.”

Honora, kalbi ağzında ipe sarıldı ve kendisini boşluğa bıraktı.

Güneşin batmasına çok az bir zaman kalmış gökyüzü kıızıla boyanmıştı. Ewan, geceyi geçirmek için dere kenarında konakladı. Gün boyu, güneş hareketlerini takip ederek, batıya doğru yol almış, yürümekten bacakları onu taşımaz hale gelmişti. Bir atı olmadan sahile ulaşması bir hafta sürerdi. Bir ara Ardennes lordunun emirlerine karşı gelip, atını çalmayı bile düşünmüştü. Haksız yere, bir bedel ödemişti ama baronla aralarındaki barışı korumak daha önemli görünmüştü gözüne.

Önünde çok uzun ve dikenli bir yol vardı. Hayalini kurduğu bir hayata başlama umuduyla gelmişti bu topraklara. Kendine ait toprakları olacaktı ve yanında da güzel bir kadın. Yepyeni bir hayata adım atacak, kendine bir krallık inşa edecekti.

Bunun yerine eli boş bir halde, üstelik de yürüyerek dönüyordu evine. Ardennes'den bu şekilde gönderilmesinin nedeni kendi öfkesiydi ama Honora'yı koruduğu için pişman değildi. Gerekirse, yine aynı şekilde davranırdı, hem de hiç düşünmeden.

Honora güçlü bir kadındı. Hayatın zorluklarından kendi payına düşenden fazlasını yaşamış olmasına rağmen, kendine acıyıp bir kenara çekilmek yerine savaşıyordu.

Ewan, cesaretine hayrandı ve her ne kadar kabul etmek zor gelse de, onu daha şimdiden özlemişti. Honora her yönden Ewan'ın deniydi, gerek kılıcıyla, gerekse ateşli doğasıyla.

O gece bahçede yaşadıkları aklından çıkmıyordu bir türlü. Saçının kokusu, ipeksi teni, sıcacık dudakları ve o tatlı iniltileri.

Onu yanında getirmesi gerekirdi. Sonuçları ne olursa olsun. En azından güvende olduğunu bilecekti.

Güneş ufuk çizgisinde gözden kaybolurken, Ewan küçük bir ateş yakıp, yatmak için kendisine bir yer ayarladı. Neyse ki kalenin aşçısını, yolculuk için yiyecek bir şeyler paketlemeye ikna etmişti. Paketleri çantadan çıkarırken bir ses duydu.

Ewan kılıcına uzandı ve uzaklara dikti gözlerini. Güneşin son ışıklarıyla parlayan zırhı gördüğünde, uzun otların arasına çömeldi. Ardennes lordu arkasından bir adamını göndermiş olabilir miydi? Ya da John St Leger? Emin olması imkânsızdı ama o anda bir okla yayı olsa kendisini çok daha iyi hissedecekti.

Elinde kılıcıyla otların arasında gizlenerek atının yaklaşmasını izledi. Bu görüntüde yanlış olan bir şeyler vardı. Asker, atın üzerinde dik oturmuyordu, eğrin üzerine doğru eğilmişti. Üzerinde Ardennes renklerini taşıyordu ama bir kalkanı yoktu.

Adam yaralı olabilir miydi? Veya onu tuzağa düşürmek için yaralı rolü yapıyordu.

Atlı Ewan'ın kamp kurduğu alana geldiğinde durdu. Asker, attan inmeye çalışırken birden eğerden aşağı kaydı ve büyük bir gürültüyle yere düştü.

Tanrı aşkına. Bu Honora'ydı.

Ewan kılıcını, kınına sokup yanına koştu. Genç kadını yerden kaldırmaya çalışırken, Honora ayakta durmakta zorlandığı için tüm

ağırlığını Ewan'ın üzerine vermişti. Bu kadar saat at sırtında kalmayı başarması bile bir mucizeydi.

Ewan etrafına bakındı ama başka kimseyi göremedi. “Sen iyi misin?”

Başındaki miğferi çıkarıp, zırhın şapkasını aşağı çekti. Honora dudakları yorgun bir tebessümle kıvrıldı.

“Şimdi iyiyim.”

~ *On Dördüncü Bölüm* ~

EWAN. zincir örme zırhı Honora'nın üzerinden sıyrıp çıkarttı. Elbisesi kırıışmış, terden üzerine yapışmıştı.

“Çok yorgunum,” diye mırıldandı Honora, kendisini kollarına bırakarak. “Seni bulamayacağımdan korktum.”

Ewan, genç kadına sıkıca sarılıp yüzüne düşen saçları geriye itti. “Gelmene çok sevindim.”

Gerçekten burada olduğuna inanamıyordu. Neden peşinden geldiğini sormayaysa korkuyordu. Her an parmaklarının arasından kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu.

Başını eğip dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Daha fazlası için yanıp tutuşmasına rağmen bununla yetinmeye zorladı kendisini. “Karnın aç mı? Yiyeceğim var.”

Geniş bir gülümseme yayıldı genç kadının yüzüne. “Tanrıya şükür. Açlıktan bayılmak üzereyim.”

Honora'yı ateşin karşısına oturttu, o botlarını çıkartırken Ewan da yiyecek paketlerini yanına taşıdı. Tatlının, enerjisini toplamasına yardımcı olacağını düşünerek bala bulanmış, incirli ve bademli keki kendi elleriyle yedirdi ona.

“Bu harika, çok lezzetli,” diyerek keyifle inledi. Yeni sevişmiş bir kadın gibi mahmur ve keyifli bir ifade vardı yüzünde. Ewan dişlerini sıktı ve şehvet dolu düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

“Şarap?” Eline bir bardak tutuşturdu. Honora şarabından iri bir yudum aldıktan sonra yemeğine geri dönmüştü. Ewan, kendisi de bir şeyler atıştırırken bir yandan da genç kadını seyrediyordu.

Honora, karnını doyurduktan sonra keyifle gülümsedi. Dağınık saçları, kırıksık elbisesi ve çıplak ayaklarıyla vahşi ama bir o kadar da çekici bir görüntüsü vardı.

“Seni neden takip ettiğimi merak ediyor olmalısın.” Utanmış görünüyordu. “Senden başka yardım isteyebileceğim kimse yok.”

“Ne oldu?”

Ateşe yaklaşp, ısınması için ellerini uzattı. “John beni tutsak aldı ve odasına kilitledi. Beni zorla Ceredys’e götürmeyi planlıyordu.” Yavaşça incinen bileğini okşadı. “Sör Ademar’ın yardımı olmasa, kurtulamayabilirdim.”

“Sör Ademar mı?” Ewan, sesinin doğal çıkmasına çalışmıştı ama şövalyenin adı içindeki kıskançlığı alevlendiriyordu. “Seni Ademar mı kurtardı?”

Honora başıyla onayladı. “Onu Katherine göndermiş.”

“Ya Baban? Kendi kalesinde böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verir?” Aslında sorması bile hataydı. Baronun büyük kızına nasıl davrandığına kendi gözleriyle şahit olmuştu.

“Gitmemi istedi.” Dizlerini göğsüne çekip bacaklarına sarıldı. Ne kadar gizlemeye çalışsa da korktuğu açıktı.

“Neden?” Öfkesinin sesine yansımaya engel olamamıştı. Bir baba, kızını ne pahasına olursa olsun korumakla yükümlüydü. John gibi tehlikeli bir adama nasıl teslim ederdi onu?

Honora hüznü bakışlarını boşluğa dikti. “Çünkü seninle olarak Katherine’e ihanet ettim.”

Honora dile getirmese de, evinden sürülmesinin sorumlusu Ewan'dı. Genç kadının önünde diz çöktü. "Seni istediğim için özür dilemeyeceğim. Ya da kardeşinle evlenmeyi reddettiğim için."

Berrak yeşil gözlerde pişmanlık ve suçluluk vardı. "Yaptığımız şey yanlıştı. Senden uzak durmam gerekirdi."

"Bu bir şeyi değiştirmezdi." Ewan uzanıp yanağına dokundu.

Honora bakışlarını kaçırdı. "Bir an önce ne yapacağıma karar vermek zorundayım. Yolda bana eşlik edebilirsen, Normandiya'ya gidebilirim. Orada akrabalarım var ve..."

"Benimle İrlanda'ya gel," diyerek sözünü kesti Ewan. "Orada güvende olursun."

Honora tereddütle ona baktı. "Bir süre için gelebilirim ama Ceredys halkını John'un insafına bırakamam. Buna yemin ettim."

Ceredys halkından sorumlu olmadığını, oradan uzak durması gerektiğini söylemek istedi ama bir işe yaramayacağını biliyordu. Honora verdiği sözleri daima tutardı, canı pahasına bile olsa.

"MacEgan klanından, sana yardım edecek askerler bulabilirsin," dedi Ewan. "Hepsi güvenilir askerlerdir. Laochre kralını da sana yardım etmesi için kandırabilirsin belki."

Honora derin bir soluk aldı. "Sanırım deneyebilirim. Gidecek başka bir yerim yok."

Ewan, genç kadını kollarının arasına alıp göğsüne çekti. "Yalnız değilsin Honora."

Honora ilk kez ondan uzaklaşmaya çalışmadı, tersine ona sıkıca sarılıp başını çenesinin altına yasladı. Bir kadına sarılmanın bu kadar güzel bir his olabileceğini hiç düşünmemişti Ewan.

"Peki, sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Evlenmek için başka bir varis mi bulacaksın?" Ses tonu ifadesizdi ama Ewan kollarının arasındaki bedenini gerildiğini hissetti. Alacağı cevaptan korkuyordu adeta.

Bu henüz yüzleşmeye hazır olmadığı bir soruydu. Olanlardan sonra bir kadınla sadece arazisi için evlenmek, onurlu bir davranış gibi görünmüyordu genç adama. Gerçi evliliklerin çoğu bu nedenle yapılıyordu ama artık eskisi gibi bakamıyordu konuya.

“Bilmiyorum,” cevabını verdi sonunda. “Bunu düşünmem gerek, kararımı eve döndükten sonra vereceğim.” Çok şey değişmişti. Planları artık o kadar gerçekçi gelmiyordu genç adama. Aptalca hayallerdi hepsi de. Ama hayallerinden henüz vazgeçmeye hazır değildi.

“Seninle evlenecek olan kadın çok şanslı.”

“Geleceği düşünmek istemiyorum,” dedi Ewan. “Şu anda sadece seninle olmak istiyorum.”

“Arkadaş olarak,” diye mırıldandı genç kadın.

“Hayır, Honora.” Yüzünü kendisine çevirip gözlerinin içine baktı. “Arkadaş olarak değil.” Bu defa öpüşü, ne kısaydı ne yumuşak. Dudaklarını adeta tutsak almıştı. Honora’nın titrediğini hissetti ama Tanrıya şükür geri çekilmedi. “Bu geceyi geçirmek için, seni zevkten çılgına çevirmekten daha iyi bir yol düşünemiyorum.”

Honora’nın ağzı şaşkınlıkla açık kalmıştı ama yeşil gözlerinin derinliklerindeki korku Ewan’ın gözünden kaçmadı. “Ewan. Sanki tekrar iki yabancıymışız gibi hissediyorum.”

“İki yabancı değiliz,” diyerek yavaşça kolunu okşadı. “Ve sevgili olacağız.” Kalçalarından tutup genç kadını kendisine çekti. “Zevkle kıvrınmanı izlemek istiyorum. Tekrar, tekrar.”

Alnını, genç adamın göğsüne yasladı, “Ben... Bunda iyi değilim.”

“Ne de iyi değilsin?” Çenesinden tutup kendisine bakmaya zorladı onu. Yanakları utançla kızarmıştı.

“Bir erkekle beraber olmakta. Kocam için bir hayal kırıklığı oldum.”

Sözcüklerin altında yatan korku çok açıktı. İlk evliliğinde aldığı yaralar çok derindi ve henüz iyileşmemişti.

“Ortada bir hayal kırıklığı varsa, bunun sorumlusu kocandır, sen değil.” Onu tekrar göğsüne çekti ve ağır ağır sırtını okşadı. Ama fazla bir faydası olmamıştı. Honora halen çok gergindi.

“Her anından nefret ettim,” dedi genç kadın yavaşça.

Kollarının arasından uçup gitmeye hazır ürkek bir kuş gibiydi. Ewan, kollarının kısılcacını gevşetti ve yüzüne baktı. Fazla üzerine giderse onu korkutacağını biliyordu. “Seni incitecek bir şey asla yapmam. Bana güven. Sana dokunmamı istemiyorsan söylemen yeter.” Honora’yı önceden hazırladığı yatağa götürürken içini yakıp

kavuran arzuyu ve kasıklarındaki sızıyı düşünmemeye çalışıyordu. Çok uzun ve berbat bir gece bekliyordu onu. “Uyu ve yarm için güç toplamaya çalış,” dedi yumuşak bir sesle.

Honora uzunca bir süre onu süzdü, önemli bir karar vermeye çalışıyor gibi bir hali vardı. Sonunda elbisesini çıkarıp, üzerinde iç gömleğiyle yatağa uzandı.

“Sen yanıma yatmayacak mısın?” diye sordu Honora. “Yorgun olmalısın.”

Yorgundu ama kendisine güvenemiyordu. Ona o kadar yakın olup da dokunmamasına imkân yoktu. “Sen rahatça uyu, ben etrafa göz kulak olacağım.”

Honora, yanına dönüp gözlerini yumdu. Üzerindeki iç gömleği fazla bir şey gizlemiyordu. Dolgun göğüsleri ve yuvarlak kalçaları ince kumaşın altından kolayca seçilebiliyordu. Ewan derin bir soluk alıp bakışlarını ateşe dikti. Gerçekten de çok uzun bir gece olacaktı.

“Ewan,” diye fısıldadı Honora uzun bir sessizliğin ardından. “Korkuyorum.”

“Korkma. John ve adamları bizi bulamayacak.”

Honora başını iki yana salladı. “John’dan bahsetmiyordum.” Doğrulup oturdu ve ellerini kucığında birleştirdi. “Eğer... Eğer sevgili olursak. Seni memnun edememekten korkuyorum.”

“Böyle bir şey söz konusu bile değil Honora.”

“O gece, bahçede... Ben daha önce hiç öyle hissetmemiştim.”

Ewan yerinden kıpırdamadı. Kıpırdamaya korktu. Kontrolünün sınırındaydı ve Honora, ona parmağıyla dokunsa, patlayacakmış gibi hissediyordu kendisini.

“Sana güveniyorum ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bana öğretir misin?”

Honora, kendi cesaretine inanamıyordu. Her şeyini kaybetmişti. Evini, ailesini... Eski hayatından geriye sadece Ewan kalmıştı.

Onun kollarındayken her şeyi unutuyordu. Öpüşü, dokunuşu, içinde hiç bilmediği duygular uyandırıyor. O anda, kollarının ara-

sında olmaya çok ihtiyacı vardı. Kötü anılarının tekrar canlanması pahasına da olsa, kollarında olmak istiyordu.

“Benden ne istediğinin farkında değilsin,” dedi Ewan. Sesi boğuk ve sabırsızdı.

“Bana kılıç kullanmayı öğreten sendin. Bunu da öğretebileceğine eminim.” Arzulananın nasıl bir şey olduğunu bilmek, öğrenmek istiyordu.

Ewan, ağzının içinde bir küfür savurup kalktı ve ona doğru yürüdü. Gözleri alev alev yanıyordu. Tuniğini sıyrıp çıkarttı. Ay ışığı altında gümüş bir heykel gibi görünüyordu.

“Halen korkuyorsun değil mi?”

Başını evet anlamında salladı Honora.

“Korkma. Dur dediğin anda duracağım. Söz veriyorum.”

Gözlerini yumdu Honora. Önce sırtını okşayan ellerini hissetti Ewan’ın ardından şakağını yalayıp geçen dudaklarını. Dokunduğu her yerde tatlı ürpertiler hissediyordu. Saçını geriye itip kulak memelerini öptü, oradan yanağına kaydı dudakları.

“Durmanı istemiyorum.” Kollarının arasında kendini kaybetmek, her şeyi unutmak istiyordu. Ewan’ın kalan kıyafetlerini çıkarttığını duydu ama gözlerini açmadı. Arkasına geçip yatağa uzandı ve Honora’yı kendisine çekti. Kalçasına değen sertliğini hissettiğinde titrek bir soluk aldı Honora.

Ewan’ın elleri, iç gömleğinin altına kaydı ve eteğini yukarıya doğru sıyırdı. Sertliğini bacaklarının arasına soktu ve hafif hafif kadınlığına sürtmeye başladı.

“Bana daima eziyet ettin Honora. Hem küçük bir kızken, hem de şimdi.” Kumaşın üzerinden doğru göğüslerini kavradı. Parmakları, sertleşmiş uçlarını okşuyordu. “Seni tatmak istiyorum.”

Honora, iç gömleğini çıkartmaya çalıştı ama genç adam onu sırt üstü yatırıp bedeniyle yatak arasına hapsetti genç kadını. “Şimdilik üzerinde kalsın.”

Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle eğildi ve kumaşın üzerinden doğru meme uçlarından birini ağzına aldı. Bir yandan emerken, bir yandan da sertliğini hassas kadınlığına sürüyordu. Honora zevkle inleyerek başını geriye attı.

“Hissediyor musun?”

Kesik kesik soluyarak, “Evet,” dedi Honora. Alev alev bir zevk dalgası sardı bedenini. Yıldızlara dokunacakmış gibi hissediyordu kendisini. Zevk dolu çığlığı Ewan’ın dudaklarının arasında boğuldu. Dili ağzının içini keşfederken eli bacaklarının arasına kaydı ve Honora sarsılarak doruğa yükselene kadar okşadı onu.

Honora düşünmeden erkekliğine uzanıp, parmaklarını etrafına sardı. Vücudu bir başka zevk dalgasıyla sarsılırken okşamaya başladı onu. Avucunun içinde nabız atışlarını hissedebiliyordu. Daha sıkı kavrayıp elini yukarı aşağı gezdirdi. Ewan’ın solukları hızlanırken, onun da hareketleri hızlandı. Kısa bir süre sonra Ewan inleyerek karnının üzerine boşaldı ve adeta üzerine yığılıp kaldı.

“Beni şaşırttın,” dedi boğuk bir sesle. Utanmış gibi görünüyordu. Honora yüzünü avuçlarının arasına alıp kendisine çekti ve öptü.

“Yanlış bir şey mi yaptım? Sana zevk vermek istemiştım.”

“Zevk verdiğinden en ufak bir kuşkun olmasın,” dedi Ewan. “Hem de fazlasıyla.” Yavaşça doğruldu ve yerden Honora’nın başörtüsünü alıp dere kenarına yürüdü. Birkaç dakika sonra dereye ıslattığı örtüyle geri döndü.

Islak örtüyle, Honora’nın vücudunu temizledi. Soğuk suyun etkisiyle titredi genç kadın. Sessizce öylece yatıp, Ewan’ın baştan aşağı onu temizlemesini izledi.

İşi bittiğinde, örtüyü bir kenara bıraktı ve yanına uzandı Ewan. Pelerinini üzerlerine örttüktan sora başını göğsüne yaslayıp sıkıca sarıldı genç kadına.

Honora, gevşeyerek ona iyice sokuldu. Geleceği düşünmemeye çalışıyordu. Evlenmelerinin mümkün olmayacağını her ikisi de biliyordu. Kendine ait toprakları olmayan bir İrlandalıyla, topraklarından sürülmüş bir dulun birlikte bir geleceği olamazdı.

Honora, ateşte pişen balığın kokusuyla uyandı. Ewan ateşin önünde oturmuş, bir çubuğa taktığı balığı pişiriyordu. Honora, pelesini çıplak bedenine sararak yatakta doğrulurken, Ewan yüzünde sıcak bir ifadeyle gülümsedi ona.

“Tutabildiğin tek balık o mu?” diye sordu genç kadın alayla. “Sence de biraz küçük değil mi?” Pelerinin altından çıkmadan iç gömleğine uzanıp üzerine geçirdi.

“Balığım küçük falan değil,” diye homurdandı Ewan sanki erkekliliğine söz söylenmiş gibi. “Her ikimiz için de yeterince büyük.” Honora’yı belinden yakalayıp kendisine çekti. “Beni öpersen, seninle paylaşabilirim.”

Başını kaldırıp, dudaklarını genç adam uzattı. Dili ağzının içine kaydığında tatlı bir zevk dalgası yayıldı bedenine. Daha önce hiç hissetmediği türde arzularla yanıyordu bedeni. Elleri, sırtında, kalça-larında dolaşırken, çıplak tenini teninde hissetmek istedi.

Ama önlerinde uzun bir yolculuk vardı. Honora yavaşça geri çekildi. “Balık,” diye hatırlattı genç adama.

Yeşil gözleri arzuyla koyulaşmıştı. Bir süre öylece durup genç kadının gözlerinin içine baktı ardından onu serbest bırakarak ateşin başına döndü. Balığı ateşin üzerinden alıp düz bir kayanın üzerinde, bıçağıyla ikiye böldü. Honora kendisine düşen parçayı aldı ama han-çerin sapıyla bölmekte zorlandı.

“Hançerine ne oldu?” diye sordu Ewan merakla.

“Babam kırdı,” dedi genç kadın. Hançer parçalara ayrıldıktan sonra zümrüdü nasıl bulduğunu anlattı ve John’un nasıl geri aldığını.

“Zümrüdün daha büyük bir hazinenin parçası olduğuna inanıyor,” dedi Honora. “Ama ben sadece zümrüdü gördüm.”

“O gece sana bu yüzden mi saldırdı?”

“Evet. Marie’nin zümrüdü, kabzadaki topuzun altına sakladığını bilmiyordum. Babam hançeri kırmasaydı asla haberim olmazdı.” Sıkıntıyla iç geçirdi. “John sonunda zümrüdü aldı ama peşimi bırakıp bırakmayacağım bilmiyorum.”

“Daha fazlası olduğuna inanıyorsa, peşini bırakacağını sanmam.” Hançerin sapını alıp dikkatlice inceledi genç adam. “Sence böyle bir hazine var mı?”

“John olduğuna inanıyor.”

Ewan hançerin sapını kaldırıp içine baktı. Bıçağın girmesi gereken boşluğa küçük parmağını soktu. Az sonra küçücük katlanmış bir parşömen parçasını çekip aldı. “Honora, bunu gördün mü?”

Sapın içine bakmak aklına bile gelmemiştir. “O ne?”

Ewan, parşömenin katlarını büyük bir dikkatle açtı. Parşömenin alt kısmında siyah semboller vardı. Sembollerin hemen üzerindeyse spiral şeklinde bir çizim ve bir kuş figürü.

“Sence ne olabilir?”

“Kilisedeki sandığın üzerinde de benzer bir desen görmüştüm. Ama böyle bir kuş gördüğümü hatırlamıyorum.” Ewan, tuhaf çizime daha da yakından baktı. “Tek bir kuş değil Honora, altı kuş.”

Tuhaf spiraller ve kuşlar, Honora’ya hiç bir anlam ifade etmiyordu. Siyah işaretler de öyle.

“Ne anlamı olabilir?”

“Bilmiyorum” Honora’ya sokulup boyun çukuruna bir öpücük kondurdu. “Hemen çözmemiz de gerekmiyor. Önce balığını bitir.” Kendi balığından bir parça koparıp genç kadının ağzına attı ve o daha çiğnemeye başlamadan dudaklarından öptü. Yüzünde hınzır bir gülümsemeyle dönüp balığını yemeye koyuldu.

Balıklarını henüz bitirmişlerdi ki Ewan birden durup bakışlarını ufka çevirdi. Honora elini gözlerine siper ederek aynı yöne baktı ve hızla yaklaşan tehlikeyi gördü.

Yan yana yol alan askerlerin zırhları sabah güneşinde parlıyor, uzaktan gümüş bir kurdele gibi görünüyordu. Babasının ya da John’un askerleri olması bir şey değiştirmiyordu. He iki ihtimalde tehlikeliydi.

“Kaç kişiler?” diye sordu Honora.

“Belki bir düzine.”

“Onlarla dövüşmek istiyor musun?” Eğer Ewan’ın yedek bir silahı varsa, birlikte dövüşebilirlerdi.

“Sadece iki kişiyiz, Honora. İkimizi birden öldürtmeye niyetim yok.” Yatağı ve malzemeleri toparlayıp atın sırtına yükledi. “Bin.”

Honora, ateşi söndürmek için üzerine toprak attıktan sonra Ewan’ın yardımıyla ata bindi. Genç adam hiç zaman kaybetmeden arkasına binip atı, batıya doğru sürmeye başladı. Hayvan, ilk anda fazla yük nedeniyle biraz bocalamış ama sonunda dörtnala gitmeye başlamıştı.

“En azından bir atımız var,” dedi genç kadının kulağına eğilerek. “Ama sahile ulaşmamız saatler alır. Şansımız yaver giderse, onlar bize yetişmeden mağaralara ulaşırız. Orada bizi kimse bulamaz.”

“Ya yetişirlerse?”

“Bunu o zaman düşünürüz.”

Honora, atın eğrine sımsıkı tutundu. Kalbi korkuyla çılgın gibi çarpıyordu. Sabah, öğlene döndü ama askerler halen peşlerindeydi ve aralarındaki mesafeyi de kapatıyorlardı. Üstelik kısarak da yorulmaya başlamıştı. Ewan, su içmesi için atı dere kenarında durdurdu ve attan inip, Honora'yı da indirdi.

“Atın dinlenmesi gerek. Zorlarsak bizi yarı yolda bırakacak.”

“Mesafeyi kapatıyorlar Honora.”

“Biliyorum.” Korku bir kıskaç gibi yüreğini sıkıştırıyordu ama Ewan, onu tekrar atın üzerine bindirdiğinde itiraz etti. “Daha çok erken. Atın dinlenmesi için zamana ihtiyacı var.”

“Bizim zamanımız yok,” dedi Ewan. “Ama ikimizi birden taşımaya zorlayıp onu daha fazla yormayacağız.” Atın dizginlerini tutup hafif tempoda kendisiyle birlikte koşturmaya başladı.

Honora karşı çıkmak istedi ama Ewan'ın yüzündeki inatçı ifade bir faydası olmayacağını gösteriyordu. Eninde sonunda yorulacaktı ve o zaman atın yanında koşan Honora olacaktı. Aptalca görünse de askerlerle aralarındaki mesafeyi korumanın tek yolu buydu.

Dakikalar uzadıkça uzuyordu. Sonunda Honora daha fazla dayanamadı. Ewan'ın yüzü kızarmış, tuniği terden ıslanmıştı yine de hiç yavaşlamadan aynı tempoda koşmayı sürdürüyordu. Ama dinlenmezse, yığılıp kalacaktı.

Aniden atı durdurduğunda Ewan az kalsın tökezleyip düşüyordu.

“Ata binme sırası sende, ben koşacağım.”

“Hayır, devam etmek zorundayız.”

“Böyle devam edersen kendini öldüreceksin. Lanet olası ata bin ve biraz dinlen.” Kendisini bu kadar zorlamasına inanamıyordu. Attan indi ve dizginleri elinden aldı.

Ewan, ata binmek yerine yanında koşmaya başlamıştı. Aklını kaçırmış olmalıydı.

“Ewan bunu yapma.”

“Güçsüz değilim Honora, koşabilirim.”

Düşündüğü bu muydu? Dinlendiği için onun güçsüz biri olarak göreceğine mi inanıyordu.

“Asla güçsüz olduğunu söylemedim ama bize yetişirlerse ve dövüşemezsen ne olacak?” Koşmayı bırakıp atı durdurdu. Genç adamın yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin derinliklerine baktı. “Senin kadar uzun süre koşamam ama onlarla tek başıma da dövüşemem.”

Ewan’ın cevabı onu atm üzerine bindirmek olmuştu. Bütün yorgunluğuna rağmen aynı kararlılıkla koşmayı sürdürdü. Askerlerin onlara yetişmesi endişesine, bir de Ewan’a bir şey olacağı endişesi eklemişti.

Sonunda sahile ulaştıklarında, Honora Tanrı’ya şükretti. En çok da Ewan yorgunluktan bayılmadığı için şükreliyordu. Ama görünüşü içler acısıydı. Tuniği terden sıırıslıkam olmuştu ve soluk soluğaydı.

“Atı bırakalım,” dedi Honora. “Bu noktada, askerlerin izimizi bulmalarını kolaylaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Askerler nasıl olsa onu sahiplenirler.” Bakışları denizin karanlık sularına kaydı. “Umarım mağaralar konusunda haklısındır.”

“Merak etme. Buraya gelirken görmüştüm. Nerede olduklarını biliyorum.”

Honora, sırtından malzemeleri alıp, atı askerlerin geldiği yöne çevirdi ve koşması için kalçasına bir şamar vurdu. Kısağını bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu ama başka alternatifi de yoktu. Neyse ki hava kararmak üzereydi ve askerler de geceyi geçirmek için durmak zorunda kalacaklardı.

“İrlanda’ya nasıl gideceğiz?” diye sordu, kayalık tepeden aşağı, sahile doğru yol alırken.

“Bevan, ağabeylerimden birini tekneyle geri göndereceğini söylemişti. Ya da ben balıkçılardan birinden yardım isteyecektim.”

Kumsala ulaştıklarında, Ewan elinden tutup denize doğru götürdü onu. Malzemeleri genç kadından aldı ve bileklerine kadar suyun içinde kumsal boyunca yürümeye başladı.

“Neden denizin içinde yürüyoruz?” diye sordu Honora.

“İz bırakmamak için. Dalgalar, izlerimizi ortadan kaldıracak.”

Su çok soğuktu ve ayakları üşüyordu ama dişini sıkıp yürümeyi sürdürdü. Ne kadar yol aldıklarını bilmiyordu Honora. Güneş ufuk çizgisinde tamamen kaybolmuş gökyüzünün rengi koyu bir mora dönüşmüştü.

Sonunda Ewan durdu ve kayalıkları işaret etti. “İşte, orada.”

Honora, mağarayı gördüğünde içinden bir kez daha Tanrıya şükretti. Öyle yorgundu ki, mağaranın geceyi geçirmeye uygun olup olmaması umurunda değildi. Mağara yeterince büyükse belki bir ateş bile yakabilirlerdi. Soğuk suyun içinde yürümekten artık çenesi titriyor, dişleri birbirine vuruyordu.

Kumlara basmadan, kayalara tırmanmaya başladılar. Mağaranın girişine ulaştıklarında Ewan, Honora’ya beklemesini işaret edip mağaraya girdi. Bir süre durup sesleri dinledi ve mağarada kimse olmadığından emin olunca Honora’ya içeri girmesini işaret etti.

“Ateş yakabilir miyiz?” diye fısıldadı Honora yanına geldiğinde.

Ewan, malzemeleri yere bıraktı. “Sanırım. Mağara yeterince derin, ışığın dışarıdan görünmesini engelleyebiliriz. Bu karanlıkta dumanı görmelerine de imkân yok. Gidip yakacak bir şeyler bulmaya çalışacağım, beni burada bekle.”

“Dikkatli ol.” Genç adamı durdurup, dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu ama Ewan bununla yetinmemişti. Ensesinden tutup, uzun uzun öptü onu.

“Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Honora.”

“Biliyorum.” Yine de Ewan mağaradan çıktığında içine bir umutsuzluk çöktü. Ewan’ın dönmesini beklerken, bir kaçış yolu bulabilmeleri için Tanrıya dua etti.

Ewan, topladığı odunları yere bırakıp, ateşi yakmak için mağaranın içindeki taşlardan küçük bir ocak hazırladı. Ateşi yakması biraz

zaman almıştı ama sonunda içerisi ısınmaya başlamıştı. Mağaranın tavanındaki küçük çatlaklar, hava akımıyla birlikte dumanın bir kısmını çekiyor, rahatça nefes almalarını sağlıyordu.

Honora, ateşe olabildiğince yaklaşmış çıplak ayaklarını ovarak ısıtmaya çalışıyordu. Yumuşak ve narin bir görüntüsü vardı. Tanıdığı savaşçı Honora'dan çok farklıydı o anda.

Ayakları koştuktan alev alev yanıyordu Ewan'm ama ona belli etmemeye çalıştı. Honora'yla ilgilenmek, güvende olmasını sağlamak istiyordu. Kimsenin onu incitmesine izin vermeyecekti. Özellikle de John'un.

Farkında olmadan bileğini okşadığını görünce, "Bileğin nasıl?" diye sordu.

"Sadece ezik, kırık ya da çatlak yok," dedi genç kadın. "Mecbur kalırsam dövüşebilirim."

Böyle bir risk alması gerekmeyecekti. Mağaradan çıkmadıkları sürece güvendeydiler. John'un adamlarının, karanlıkta kayalıklara yaklaşmayacaklarından emindi.

"Dövüşmek zorunda kalmayacaksın."

Honora yiyecek paketini açtı şarap imbiğiyle bir parça ekmek çıkarttı. Ewan önüne oturdu ve karnını doyurmasını bekledi. Ama Honora elindekileri yanındaki kayanın üzerine bırakıp kollarını ona açtı. "Buraya gel."

Ewan, onun ne istediğini anlayamamıştı ama Honora'yla yemek arasında bir seçim yapması gerekse, hangisini seçeceği tartışılmazdı. Ona sarılmaya çalıştığında, Honora geri çekilip sırtını mağaranın duvarına yasladı ve bacaklarını iki yana açıp önüne oturmasını işaret etti. Ewan, genç kadının bacaklarının arasına oturup, sırtını yumuşak göğüslerine yasladığında, kendisini cennete gibi hissetmişti.

"Çok bitkinsin," dedi Honora. "Seninle ilgilenme sırası bende."

Bir parça ekmek koparıp genç adama yedirdi. Ewan çok aç olmasına rağmen ekmeğin tadını alamamıştı. Sabahtan beri hiç bir şey yememişlerdi ve norinal şartlarda Ewan'ın yemeğe saldırması beklenirdi ama her iki yanındaki muntazam bacaklar dikkatini dağıtıyordu. Honora'nın elinden ikinci ekmek parçasını yerken eteğini hafifçe yukarı sıyrdı.

Tehlike anını atlatmanın rahatlığıyla bedeni tekrar uyanmıştı. Elini genç kadının dizine koyup hafif hafif okşamaya başladı.

Ekmeklerini yedikten sonra, Honora tuniğinin bağcıklarını çözdü ve üzerinden sıyrıp çıkarttı. Ewan, niyetini henüz anlayamamıştı ama kıyafet engeli ortadan kalktığı sürece umurunda değildi.

Honora, ellerini omuzlarına yerleştirip, yorgun kaslarına masaj yapmaya başladı. Parmaklarıyla adeta mucizeler yaratıyordu. Ewan gözlerini yumdu ve kendini onun ellerine bıraktı.

“Honora, bu işte gerçekten iyisin,” diye mırıldandı Ewan.

Parmakları ensesine doğru kaydı ve hafif hafif ovmaya başladı. Dokunuşları ne kadar masum olsa da, genç adamı tahrik ediyordu.

“Çok gerginsin,” diye fısıldadı Honora. “Gevşe.”

Gevşemek mi? Avuçları teninde dolaşırken, Ewan inlememek için kendisini zor tuttu. Genç kadının her iki dizkapağını da kavradı ve hafif hafif okşamaya başladı. Ama dudaklarını boyun çukurunda hissettiğinde artık yeter dedi.

“Dur,” dedi dişlerinin arasından.

“Durayım mı? Sadece seni rahatlatmaya çalışıyordum.”

Ewan yüzünü ona döndü ve belinden tutup kucağına çekti. Onu ne hale getirdiğini hissetmesini istiyordu. Pantolonuna rağmen sertliğini hissettiğinde Honora’nın gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Ewan kalçalarını kavradı “Beni rahatlatmanın tek bir yolu var Honora. Ve eğer bana dokunmayı bırakmazsan, sana hemen burada sahip olacağım.”

~ On Beşinci Bölüm ~

EWAN'IN sözleriyle tepeden tırnağa titredi Honora. Ona, o şekilde dokunmak niyetinde değildi ama bir kere başladıktan sonra durması mümkün olmamıştı.

Bakışlarında yoğun bir arzu vardı ve sadece Honora'nın hafifletebileceği türde bir acı. Ewan'm hatırına o gece, olacıklara katlanmalıydı.

Korktuğu kadar kötü olmayabilirdi. Kadınlığına yasladığı, kalın sertliğe bakılırsa biraz rahatsız edici olacağını tahmin ediyordu.

Kocasına katlanmıştı değil mi? Gerçi canı çok yanmıştı ama dişlerini sıkıp Ranulf'un işi bitene kadar dayanmıştı. Ranulf bir kez olsun içinde arzu uyandırmamış, onu Ewan'ın okşadığı gibi okşamamıştı.

“Honora, düşünmeden konuştum,” diye mırıldandı genç adam. “Seni asla zorlamayacağımı biliyorsun. Sana hayatım üzerine yemin ederim.”

Honora, ona güveniyordu ama yüzüne baktığında ne kadar gergin olduğunu gördü. Ewan'ın sabrı artık sınıra dayanmıştı.

“Zorlama olmazdı,” diye fısıldadı. Ewan için hissettiklerine henüz bir isim veremiyordu ama hayatı altüst olduğu halde, onunla olmaktan mutluydu. Yanlıştı, kardeşine haksızlıktı ama Ewan'ın kollarında hissettiği huzura ihtiyacı vardı. Ve eğer, onu bedeniyle rahatlatabilecekse, bunu yapmalıydı.

Yavaşça Ewan'ın önünde ayağa kalktı. Gözlerini bir an olsun gözlerinden ayırmamıştı. Onu öpmek, ellerini vücudunda gezdirmek istiyordu. Ama en önemlisi geçmişi aklından tamamen silmek istiyordu

Ewan, gözlerinde büyük bir açlıkla onu izliyordu. Yavaşça ayağa kalktı. “Bu gece, seninle olmama izin verecek misin?”

Bu gecenin farklı olacağını biliyordu. Bir erkeği içine almaktan nefret etse de, Ewan'ın ona değerli bir hazineymiş gibi davrandığını da inkâr edemezdi.

“Evet,” diye fısıldadı Honora ve Ewan aralarındaki mesafeyi kapatıp dudaklarına uzandı.

Honora, kollarını boynuna dolayıp tüm benliğiyle öpüşüne karşılık verdi. Dili dudaklarının arasından içeri kaydığında göğüsleri gerildi. Ewan'ın elleri elbisesinin yakasını kavrayıp omuzlarından aşağı kaydırıp ve beline kadar indirdi. Mağaranın içini soğuk olmadığı halde, çıplak teninin havaya teması, Honora'nın titremesine neden olmuştu.

Ewan'ın dudakları sızlayan göğüslerine doğru inerken soluğunu tuttu genç kadın. Dili, meme ucuyla buluştuğunda tüm bedeni alev alev yanmasına rağmen ürperdi. Ewan, ona işkence edercesine uzun süre meme uçlarını emdi, yaladı, dişledi.

Honora bacaklarının arasındaki sızıya anlam veremiyordu ama tıpkı bir önceki gece gibi ıslandığını hissediyordu. Ewan parmağını içine soktuğunda canı yanmamış, tersine zevk almıştı. Belki Ewan içine girdiğinde de düşündüğü kadar canı yanmazdı.

Genç adamın pantolonunun bağcıklarını gevşetti ama Ewan beklediğinin aksine onu kumların üzerine yatırmadı. Bunun yerine, üzer-

lerindeki kıyafetleri çıkartıp yere serdi ve en üste de ince şilteyi koyup yumuşak bir yatak hazırladı.

“Uzan.”

Honora sessizce ona itaat etti ve boylu boyunca uzandı yatağa. Ewan gözlerini dikmiş, onu seyrediyordu. Sanki kendisini gerçekten ona vereceğine inanmakta zorlanıyormuş gibi bakıyordu.

“Bugüne kadar tanıdığım en olağanüstü kadınsın.”

Honora kızardığını hissetti. Birçok kadının aksine zarif hatlara sahip değildi. Çok zayıftı, kolları sert ve kashydı. Bir anda örtünme ihtiyacı hissederek kollarıyla göğüslerini örtmeye çalıştı ama Ewan ona engel oldu.

“Hayır, seni görmek istiyorum.” Onu gözleriyle okşuyordu adeta. Bakışları yüzünde, göğüslerinde, karnında dolaştı.

Ağırlığını kollarına vererek, Honora’nın üzerine uzandı. Kasıklarında sertliğini hissedince genç kadın titrek bir soluk aldı.

“Sorun yok,” diye fısıldadı ve eğilerek onu tekrar öptü.

Honora uzanıp sertliğini kavradı ve içine almak için bacaklarını araladı. Bu işi bir an önce bitirmeyi planlıyordu. Ama Ewan onunla aynı fikirde değildi. Elini tuttu.

“Henüz benim için hazır değilsin güzelim.”

Hazır değil miydi? Bedeni titriyordu ve ıslanmıştı. Ranulf’layken hiç ıslanmazdı.

Ewan’m dudakları omuzlarından aşağı kayarak bir kez daha sertleşmiş meme uçlarını buldu. Honora zevkle inlediğinde, elini bacaklarının arasına götürüp iki parmağını birden içine soktu.

Honora bir yay gibi gerilerek başını geriye attı. Tüm gücüyle bedenini saran zevk dalgasına karşı savaşıyordu. Ewan’m dili meme uçlarını okşarken, içine girip çıkan parmakların hareketini hızlandırdı.

“Bekle,” diye yalvardı Honora soluk soluğa. “Dayanamıyorum. Yapamayacağım... Duramayacağım.” Çok yakındı ama kendini bırakmaya korkuyordu.

“Durma, bırak kendini.” Dudakları aşağıya, karnına kayarken parmakları ritmik olarak içinde gidip gelmeye devam ediyordu. Honora bedeni alev almış gibi hissediyordu ve alevler gittikçe daha

da yükseliyordu. “Bu bir kereden fazla olacak, Honora. Kendini hazırla.”

Birden ağzı bacaklarının arasına indi ve dili kadınlığının üzerinde dolaşmaya başladı. Onu yalıyor, emiyordu. Bedeni şiddetli bir zevkle sarsılırken çığlığını zorlukla bastırdı. Müthiş bir patlamanın eşigindeydi adeta.

Ewan başını kaldırıp hınzırca gülümsedi. “Henüz değil Honora.”

Henüz değil mi? Dili ve dudakları tatlı işkencesine devam ederken Honora şilteyi sımsıkı kavradı. “Ewan yeter. Lütfen sana ihtiyacım var.” Bedeni onun için yanıyordu. Onunla birleşmeye ihtiyacı vardı.

Ewan sırt üstü uzanıp, Honora’yı üzerine çekti ve bacaklarını iki yanına yerleştirdi. “Seninim Honora, bana istediğini yapabilirsin.”

Kalçalarını kavrayarak onu yönlendirdi ve yavaşça penisinin başını içine soktu. Hançerin, kımıyla buluşması gibi, Honora, kayarak onu içine aldı. Canı yanmamıştı ve içindeki doygunluk hissi inanılmazdı.

Honora buna alışık değildi ve ne yapacağını bilmiyordu. Ewan’ın kendisini kontrol etmek için müthiş bir çaba harcadığı yüzünden belli oluyordu. İçgüdüsel olarak yavaşça yükseldi ve sonra onu tekrar derinliklerine çekti.

Ewan’ın boğuk iniltisi, ona cesaret vermişti. Yeniden üzerinde hareket etmeye başladı ama bu kez durmadı. Ewan, onun ritmine uyarak kalçalarını hareket ettiriyordu.

“Daha hızlı sevgilim,” dedi boğuk bir sesle. Honora temposunu arttırırken tüm bedenini bir ürperti sardı. Ewan’ın üzerinde gidip geldikçe aldığı zevk daha da artıyordu.

“Daha fazla,” dedi Ewan kalçalarını kavrayarak kendine çekti ve Honora zevk dolu bir çığlık attı. “Daha hızlı.”

Honora daha da hızlandı. Çılgınca bir zevk dalgasıyla soluğu keşildi. Kasımlara sarsıntıya dönüştü ve Honora bir çığlık atarak doruğa ulaştı.

Tam da o sırada Ewan kontrolünü kaybetti. Onu sırt üstü yatırıp, bacaklarını beline sardı. Tek hamlede içine girdi ve hemen sonra içinde hızla gidip gelmeye başladı. Honora gözlerini yumdu. Karşı

koymak yerine, kalçaları içgüdüsel olarak hareket etmeye başlamıştı. Kalçasıyla daireler çiziyor, onu derinliklerine çekip bırakıyordu. Hiç beklemediği anda bir başka orgazmla inleyerek Ewan'a sıkıca sarıldı.

Ewan gırtlğından yükselen bir iniltiyle içinde gidip gelmeye devam etti, ta ki sarsıcı bir doyumla üzerine yığılıp kalana kadar.

Birkaç dakika sonra genç adamın dudakları boynuna tembel öpücükler konduruyordu. Honora, onu kollarıyla sıkıca sarmıştı. Bitkin bir haldeydi ama yerinden kıpırdamasını da istemiyordu.

Ranulf'la evliliğinde eksik olan şey buydu. Honora, hayata yepyeni bir açıdan bakmaya başladığını hissetti. Kötü bir rüyadan, güzel bir bahar sabahına uyanmak gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Ewan dudaklarını boynundan ayırmadan. Elleri halen vücudunda dolaşıyordu.

Honora dışarıdan gelen bir esintiyle, üşüyerek titredi. Ewan yavaşça içinden çıkarak yanına uzandı. Doğrulup elbisesine uzandı ama Ewan onu durdurdu.

"Bırak. Uyurken tenini, tenimde hissetmek istiyorum."

Honora elbiseyi bırakıp genç adama sokuldu ve başını göğsüne dayadı. "Beni sıcak tutman gerekecek."

"Endişen olmasın." Çıplak bedenlerini peleriniyle örtüp genç kadına sıkıca sarıldı.

"John'un adamlarını ne yapacağız?" diye fısıldadı. Adamların şafakla birlikte yola düşeceklerine emindi. Kurtulma şansları çok düştü. "Ya bizi bulurlarsa?"

"Seni almalarına izin vermeyeceğim," dedi Ewan. "Ne pahasına olursa olsun."

Honora, şafakla birlikte kalkıp kıyafetlerini giyindi. Ewan'ı uyandırmamak için sessiz hareket etmeye çalışıyordu. John'la adamlarını düşünmekten doğru dürüst uyuyamamış, kötü bir gece geçirmişti.

Büyük bir taşın üzerine oturup, Ewan'ın uyumasını izlemeye koyuldu. Ancak o zaman ayaklarının durumunu fark etti. Tabanları su toplamış, açılan yaralardan akan kanlar kurumuştı.

Ayaklarının durumuyla ilgili hiçbir şey söylememiști. Canının çok yandığına emindi Honora.

Ewan gözlerini açtı ve Honora'nın yüzündeki ifadeyi görünce kaşları endişeyle çatıldı. "Sorun ne?"

"Ayakların. Bana söylemen gerekirdi. Pansuman yapardım."

"Önemli bir şey değil."

Ewan, kumların üzerinde ayağa kalktığında onun yerine Honora irkildi. "En azından izin ver ayaklarını sarayım."

"Ayakkabılarım var. Yeterli." Eğilip yerden kıyafetlerini aldı ve çabucak giyindi. Onu izlerken Honora ister istemez kızarmıştı. Gece, iki kez daha sevişmişti Ewan onunla ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bir sonraki seferi düşünüyordu.

"Askerler konusunda ne yapacağız?" diye sordu Honora.

"Sen burada kalacaksın. Birkaç kilometre ileride bir köy var. Balıkçılardan birini, bizi karşı kıyıya geçirmesi için ikna etmeye çalışacağım."

Burada kalmak mı? Hiç sanmıyordu.

"Beraber gideceğiz," dedi Honora.

"Burada güvendesin. John nerede olduğunu bilmiyor."

"Onlara görünmeden geçip gidebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu çok iyi yaptığım bir şey Honora. Güven bana."

"Beraber gidersek en azından arkamı koruyabilirim," diye belirtti genç kadın. Ewan kendisini yenilmez biri mi sanıyordu?

Ewan'ın yüzü gerildi. "Yardıma ihtiyacım yok Honora," dedi kemerini beline takarken.

"Eğer burada kalıp bekleyeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun MacEgan. Şu gururu bir kenara bırak ve yardım etmeme izin ver."

Ewan birkaç adımda yanına gelip beline sarıldı. "Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Eli yavaşça sırtına kayd. "Burada kal. Ve dikkatli ol."

Honora'ya korkak ve çaresiz bir kadınımış gibi davranıyordu. O savaşmaya giderken, Honora'dan saklanmasını bekliyordu.

"Sen olsan ne yapardın?"

"Ne demek istiyorsun?"

“Peşinde birileri olsaydı, ben savaşmaya giderken geride kalıp bekler miydin?”

“Aynı şey değil. Sen kadınsın.”

“Ben de seninle aynı eğitimi aldım.”

“Ama benim kadar güçlü değilsin.”

“Tekniğimin, babamın askerlerinin çoğundan iyi olduğunu söyleyen sendin,” dedi genç kadın.

Ewan eğilip uzun uzun öptü onu. “Sen yanımda olursan dikkatim dağınır. Senin için endişelenerek dövüşe dikkatimi veremem. Ama burada kalırsan, en azından güvende olduğunu bilirim.”

Ewan, mağaradan çıkarken Honora, öfkeden çıldırıyordu. Birileri sürekli ne yapması gerektiğini söylüyordu ona ve bundan fena halde sıkılmıştı. Ewan istese de, istemese de Honora ona yardım edecekti.

Ewan’ın uzaklaştığından emin olana kadar bekleyip, malzemeleri topladı ve peşine düştü. Sırtında taşıdığı ağırlıkla dengede durması oldukça zordu ama mağaranın dışına çıkmayı başardı.

Gün ışığının parlaklığına karşı elini, gözlerine siper ederek etrafına bakındı. Açık denizde, bir tekne gördüğünü sandı. İçi bir anda umutla dolmuştu. Belki de gelen Ewan’ın ağabeylerinden biriydi.

İleriye doğru bir adım ve Ewan’ı görmek umuduyla çevreye göz gezdirdi. Yamaca doğru baktığında, donup kaldı. Tepedeki aygırın üzerindeki John’dan başkası değildi.

Ewan haklıydı, John asla peşini bırakmayacaktı. Hazine onda bir takıntı halini almıştı. Son nefesini verene kadar Honora’yı aramaya devam edecekti.

Kayaların gölgesinde kalıp denize baktı. Tekneye kadar yüzüp yüzemeyeceğini merak ediyordu. İyi bir yüzücü sayılmazdı ama tekne onların tek umuduydu.

O sırada Ewan mağaranın diğer tarafındaki kayalıklardan aşağı indi ve Honora’ya öfke dolu bir bakış attı.

“Sana mağarada kalmanı söylemiştim.” Eliyle yanına gelmesini işaret etti ama Honora görmezden geldi.

“Açıkta bir tekne var. Tekneye kadar yüzmeyi denemeye ne dersin?”

“Ağabeyimin teknesi,” dedi Ewan ve Honora’yı dirseğinden tutup mağaraya soktu.

“Bu iyi, değil mi?”

“Ceredys’in adamları saldırmadan tekneye ulaşabilirsek iyi tabi.” Üzerine yürüyüp, mağara duvarıyla arasına sıkıştırdı genç kadını. “Mağaradan ayrılmamanı söylemiştim.”

“Ben de bir korkak gibi saklanmayacağımı söylemiştim, dedi Honora. “Ayrıca şu anda bunu tartışmak çok gereksiz.” Askerlerin seslerini duyduğunda birden irkildi. Bu kadar yakında olduklarını fark etmemişti. “Sahil şeridini arıyorlar değil mi?”

“Fazla zamanımız yok. Hemen gitmezsek bizi kısıp alacaklar.”

“Bana bıçağını ver. Birlikte savaşabiliriz.”

“Okları var.” Başını iki yana salladı. “Tekne yaklaşıp kadar bekle. Sonra tüm gücünle yüzmeni istiyorum. Ağabeyime olanları anlat. O ne yapılacağını bilir.”

“Beraber yüzebiliriz.”

“John’un beni tutsak almasına izin vereceğim,” dedi Ewan, onu duymamış gibi. “Benim için fidye isteyecektir, ya da sana ulaşmak için kullanacak. Ağabeyimle git. O daha sonra beni kurtarmak için mutlaka geri döner.”

Söz konusu bir başkası olsaydı, bu fikri işe yarayabilirdi ama John, tutsak almazdı. Görür görmez öldürürdü Ewan’ı.

Hayır. Bu işe yaramazdı. Beklenmedik bir şey yapmaları gerekiyordu. John’un hemen harekete geçmesini engelleyecek kadar şaşırtacak bir şey.

Aklına bir fikir gelmişti ama Ewan bundan hoşlanmayacaktı. Honora’yı takip etmesini sağlamanın tek yolu doğru zamanı seçmekti. Ewan, onu durduramadan malzemeleri yere fırlatıp mağaranın çıkışına koştu.

~ On Altıncı Bölüm ~

HONORA, kumlara atlayıp hızla denize doğru koşmaya başladı. Ayakları soğuk suya değdiği anda bir an hızı kesildiyse de yaklaşan nal seslerini duyduğunda suya daldı.

Elbisesi ağırlık yapıyor onu daha da derinlere çekiyordu. Honora bir an için paniğe kapıldı. İyi bir yüzücü olmamıştı hiç ama şimdi hayatı buna bağlıydı. Yüzeye çıkıp derin derin soludu ve tekrar daldı. Çılgın gibi ayaklarını çırpıp, elleriyle suyu yarıp geçmeye çalıştı. Sahilden yeterince uzaklaştığına karar vererek suyun yüzeyine çıktı tekrar. Soluk soluğa kalmıştı.

Atların ona ulaşamayacağı kadar uzaklaşmıştı. Halen okların menzilindeydi ama onu vurmak için tek bir ok bile atmamışlardı. Tam da düşündüğü gibi, John, onu canlı istiyordu. Ölü değil.

Peki, Ewan neredeydi? Onu ne sahilde görmüştü ne de denizde.

Elinden geldiği kadar hızlı kulaçlar atarak yüzmeye çalışıyordu ama soğuktan her yanı uyuşmuştu ve elbisesi sanki daha da ağırlaş-

mişti. Tekneye ulaşamazsa, tüm çabaları boşa gidecekti. İşte bu yüzden başarmak zorundaydı. Korku onu daha hızlı yüzmeye zorladı. Tekneye yaklaşırken kolları yanıyordu artık.

Daha önce hiç bu kadar uzun mesafe yüzmemişti. Yorulmuştu ve üşüyordu. Enerjisi de hızla tükeniyordu.

Sahile bir bakış attığında, John'un adamlarından ikisinin ona doğru yüzdüklerini gördü ama Ewan halen ortalarda yoktu.

Lanet olsun. Bundan daha hızlı yüzemezdi ama tekneye de çok yaklaştı.

Hiç geçmeyecekmiş gibi gelen birkaç dakikanın ardından uzun, tahta bir kürek ona doğru uzandı ve Honora kalan son enerjisiyle sıkıca tutundu küreğe. Küreğin diğer ucundaki adam onu hızla tekneye çekmişti. Saçları açık renkti ve yüzü Ewan'a benziyordu.

"Yüzmek için biraz soğuk bir gün."

Honora soğuktan titriyor, dişleri birbirine vuruyordu ama yine de "Ewan nerede?" diye sormayı başardı. "Onu gördün mü?"

"Senden hemen sonra suya daldı." Yelkenlerden birinin ipini çözdü ve yelkenin rüzgârı yakalamasıyla tekne hızla öne atıldı.

"Ewan'ı beklemeliyiz," diye karşı çıktı Honora. Gözleri denizi tarıyor, Ewan'ı görmeye çalışıyordu.

"Ewan çok uzun süre suyun altından yüzebilir. Yerinde olsam onun için endişelenmezdim." Adam gayet sakin bir tavırla yaylı bir tüfek alıp, yüzen askerleri gözledi. "Ben Connor MacEgan. Sen de Ardennes'in varisi olmalısın."

Honora, nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilmiyordu. Kendisini, kardeşinizin hayatını altüst eden kadın olarak tanıtamazdı ya.

"Ardennes lordu, Nicholas de Mointford'un kızıyım. Ceredys Baronu Randulf St Leger'in de dul karısı," dedi genç kadın soluk dahi almadan. "Adım Honora St Leger."

Connor çarpık bir gülümsemeyle ona göz kırptı. "Honora öyle mi? Ewan Longford'dan döndüğünde senden çok bahsetti."

Bahsetmiş miydi? Ewan'ın onun hakkında neler söylemiş olabileceğini merak ediyordu. Ama Connor'a da soramazdı çünkü tüm dikkatini tekneye doğru yüzen askerlere vermişti. Hedef aldı, atışını

yaptı ve hedefi vurdu. Asker kısa bir an yüzeyde kaldı hemen sonra denizin derinliklerine gömüldü.

Connor silahına yeni bir ok taktı ve sonra başıyla dalgaları işaret etti. “Ewan geliyor bak.” Honora bakışlarını takip etti ve elli metre kadar ilerde dalgaların arasında bir baş gördü.

Honora, Connor birbiri ardına John’un adamlarını vururken soluğunu tuttu. Kumsalda, geriye sadece dört adam kalmıştı. John’un geri çekildiğini gördü genç kadın.

“Seni buraya Bevan mı gönderdi?”

Connor başıyla onayladı. “Ewan başıboş bırakılmaya gelmez. Sorun yaratmakta ustadır.” Kumsala bir bakış attı ve ekledi. “Senin de görebildiğin gibi.”

Bir kaç dakika sonra Connor küreği suya indirdi ve Ewan’ın tekneye çıkmasına yardım etti.

Alaycı bir gülüşle, “Bakıyorum Normanlar üzerinde iyi bir etki bırakmışsın,” dedi.

Ewan pek eğlenmiş görünmüyordu.

Honora bakışlarını teknenin zeminine dikmişti. Ewan’ın ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu, alev alev bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Connor, kendi yün pelerinini omuzlarına yerleştirdiğinde, kuru kumaşa minnetle sarıldı. Islak kıyafetinin, etki olarak soğuk denizden pek bir farkı yoktu.

“Pelerini paylaşmak ister misin?” diye sordu Ewan’a.

Ewan’ın bakışları daha da sertleşti. “Hayır.” Ardından Connor’a döndü. “Bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmezdim ama geldiğine sevindim.”

“Biraz ısındıktan sonra bana olan biteni anlatırsın.” Honora’ya kısa bir bakış attı Connor. “Böyle göz alıcı bir bayan bana pelerinini paylaşmayı teklif etse gururu kesin bir kenara bırakırdım.”

“Kulaklarını kapat kardeşim. Honora’ya söylenecek bir çift sözüm var.”

Connor, gözlerinde neşeli pırıltılarla teknenin ön tarafına gitti ve yelkenlerle uğraşmaya başladı ama her şeyi duyacağına şüphe yoktu.

Honora pelerine sıkıca sarıldı, “Bunu seninle paylaşmak belki o kadar iyi bir fikir değildir.”

“Öldürülebilirdin,” diye adeta gürledi Ewan. “Tek bir okla işin biterdi. Kendini böyle bir tehlikeye nasıl atarsın? Benim harekete geçmemi beklemen gerekiyordu.”

“Kendini feda etmeni mi bekleyecektim?” diye öfkeyle karşılık verdi Honora. “John, yaşamana izin verir miydi sanıyorsun?” Connor’ın zorlukla bastırıldığı gülümsemesini görmezden gelerek pelerini Ewan’a fırlattı. “Yaptığım şeyle ikimizin birden hayatta kalmasını sağladım ve pişman da değilim.”

“Orada ölebilirdin,” diye bağırdı Ewan.

“John’un niyeti beni öldürmek değil. Hazinenin yerini bildiğimi sanıyor, bunun için de beni canlı istiyor.” Gözleri öfkeden çakmak çakmaktı. “Sen ister kabul et, ister etme, yaptığım şey hayatımızı kurtardı.”

“Doğru söylüyor,” diyerek araya girdi Connor. “Bence harika bir iş çıkarttı. Dikkatlerini dağıtarak, kaçman için sana fırsat yarattı.” Yelkenlerden birinin yönünü değiştirdi ve Ewan da yelkeni halatlarla sabitlemesine yardım etti.

“Bir kadına bağırarak akıllıca bir fikir değil Ewan. En iyisi onu öpüp, üzgün olduğunu söylemektir.”

“Aklından bile geçirme.” Pelerini yerden alıp, soğuktan titreyen bedenine sardı.

Ewan, ona yaklaşırken kaçabileceği bir yer olsa mutlaka kaçardı. “Eşyalarımızı mağarada bıraktın.”

“Değerli bir şey yoktu.”

“Zincir örme zırh oldukça değerli.”

Honora kollarını ovarak karanlık denize dikti bakışlarını. “Hiç bir şey hayatımızdan daha değerli değil.”

Uzanıp Honora’nın elini tuttu. “Bunu neden yaptın? Aklım başımdan gitti, kalbim duracak sandım.”

“Kendini feda etmene izin veremezdim.”

Alnını, alnına dayadığında içine tatlı bir sıcaklık yayıldı genç kadının. Ona uzun süre öfkeli kalması imkânsızdı.

“Onu öpecek misin artık?” diye seslendi Connor.

Ewan'ın karşılığı Honora'yı kollarının arasına alıp ayaklarını yerden kesek bir ateşle öpmek oldu.

Tekrar kendi topraklarında olmanın mutluluğuyla gülümsedi Ewan. Sadece bir kaç haftadır uzakta olmasına rağmen İrlanda'yı çok özlemişti. Yeşilin her tonuna bezenmiş topraklar, onun için cennetten farksızdı. Honora'nın bakışlarındaki hayranlık, onun da bu güzelliği fark ettiğinin işaretiydi.

Laochre, artık taş ve ahşaptan inşa edilmiş sıradan bir kale değildi. İngiltere ve Normandiya'daki en güçlü kalelerden biriydi. Patrick kalesini kuleler ve yirmi metre yüksekliğinde taş duvarla çevrelenecek şekilde tasarlamıştı. Ve işgalcileri kale duvarlarından uzak tutacak su dolu derin hendeklerle çevrenmişti.

Neyse ki MacEgan klanının Normanlarla güçlü bağları vardı. Kral Henry, İrlanda'yı işgal ettiğinde, Norman lordları Thomas de Renalt ve Edwin Godred'le olan aile bağları sayesinde topraklarına sahip çıkabilmişlerdi.

Doğuştan Norman olmalarına rağmen ağabeylerinin eşleri klanın vazgeçilmez birer parçası haline gelmişlerdi. Honora'nın onlarla iyi anlaşacağından en ufak şüphesi yoktu genç adamın. Yengeleri de onun gibi gözü kara ve cesur kadınlardı.

Honora “Yaşadığın yer burası mı?” diye sordu ihtişamlı kale kapılarından içeri girerken.

“Doğup, büyüdüğüm yer burası,” dedi Ewan. Yaşadığı kulübe o kadar iç açıcı bir yer değildi.

Tabanlarındaki acı nedeniyle yavaş yürüyordu. Deniz suyu yaralarına az da olsa iyi gelmişti ama tam olarak iyileşmeleri zaman almıyordu.

İç avluya ulaştıklarında, bir çocuğun kahkahalarına karışan bir kadın sesi duyuldu.

“Liam derhal buraya gel diyorum.”

Sekiz yaşındaki yeğeni uçarcasına avluyu geçerken kraliçe Isabel de hemen peşindeydi. Oğlunu yakalamak için uzandığı anda çocuk

neşeli bir kahkahayla çamurlu suyun içine atladı. Isabel, sıçrayan suyla saçından eteğine kadar çamura bulanmıştı.

Liam'ın kahkahası bir anda kesildi ve gözleri dehşetle irileşti.

"Sonunda başardın Liam," dedi Ewan başını iki yana sallayarak. "Annen bu defa kafam koparıp, kalenin girişine asacak."

Isabel oğlunun kolunu kavrayıp öfkeyle ona baktı.

"Ama anne kendime engel olamadım."

"Olabilirdin. Ve şimdi, sadece benden değil misafirimizden de özür dileyeceksin." Honora'ya dönüp gülümsedi ve hiç zorlanmadan Normanca konuşmaya başladı. "Bu yaramaz adına özür dilerim. Ben Isabel MacEgan."

Ewan, Honora'nın o ana kadar konuşulanları anlamadığını yeni fark etmişti. Her iki dili de kullanmaya çok alışkındı ve Isabel gibi hiç zorlanmadan geçiş yapabiliyordu ama Honora için durum farklıydı.

Koluyla Honora'yı sarıp yengesine gülümsedi. "Kraliçe Isabel, bu Ceredys'den Honora St Leger. Baron Ardenne's'in kızı aynı zamanda."

Honora reverans yapmaya hazırlanıyordu ama Isabel engelledi. "Benimle resmi olmana gerek yok. Kocam kral olabilir ama ben sıradan bir eş ve anneyim."

Sıcak bakışlarını ikisinde gezdirdiğinde Ewan ne kadar kötü göründükleri ilk kez fark etti. Kıyafetleri kurumuştı ama Honora'nın elbisesinde yırtıklar vardı saçları tuzlu suyunda etkisiyle korkunç bir haldeydi.

"Böyle bir yolcuğun ardından banyo yapıp, dinlenmek istersiniz sanırım," dedi Isabel.

Liam, annesinin meşgul olmasından faydalanıp elinden kurtuldu ve yanlarına gelen Connor'ın arkasına saklandı.

"Kafamı kopartmasına izin vermezsin değil mi?"

Connor, çocuğun saçlarını okşadı. "Bugün değil. Ama annenden özür dilemelisin yoksa kendini ahırları temizlerken bulabilirsin."

Liam burnunu buruşturdu ve Isabel gülümsemesini bastırmaya çalışarak Connor'a göz kırptı.

"Eve dönmene sevindim Ewan," dedi tekrar ona dönerek.

“Ben de öyle. Her zamanki gibi Yaz festivali için bir aradayız.” Honora’yı elinden tutup yengesinin peşinden ana binaya yöneldi Connor da Liam’la birlikte arkalarından geliyordu.

“Yaz yortusu ziyafeti de verecek misiniz?” diye sordu Honora.

“Elbette,” dedi Ewan. “MacEganlar eğlence düzenlemek için hiç bir fırsatı kaçırmaz.”

“Ama eminim seni asıl ilgilendiren yemek ve içkidir,” dedi Honora alayla.

Ewan, ona manalı bir bakış attığında yanakları kızardı. Yalnız geçirdikleri son iki gece yemek ve içki dışında şeylerle ilgilenmişti Ewan.

Isabel koridor boyunca ilerlerken, önlerinden geçtikleri odalarla ilgili Honora’ya açıklamalar yapıyordu. Sonunda özel misafirlerini ağırladıkları odanın önünde durdu ve kapıyı açtı. “Sen burada bekle Honora, banyonu hemen hazırlatacağım,” dedi ve hemen ekledi. “Üzerine uyacak bir de elbise getireceğim.”

Honora minnetle gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Genç kadın odaya girince Isabel kapıyı kapattı ve hızla Ewan’a döndü. “Onunla evlenecek misin?”

Ewan bu soruyu beklediği halde hemen cevap veremedi. İçinde bir şeyler hayır demesine engel oluyordu. “Biz arkadaşız. Yardımına ihtiyacı vardı. Babası onu evini terk etmeye zorladı.”

Isabel gözlerini kıstı. “Sorumun cevabı bu değil. Evleneceğin leydiye ne oldu peki?”

“Durum biraz karışık,” demekle yetindi Ewan. “Katherine’le evlenmeyi reddettim.”

“Ve onun yerine eve Honora’yı getirdin.” Isabel, Honora’nın oda kapısına kısa bir bakış attı. “Güzel bir kız, hakkını vermek lazım. Sanırım düğün hazırlıklarını yaz festivaline kadar yetiştirebilirim. Yaz yortusu evlenmek için güzel bir zaman, sen ne dersin?”

“Honora benimle evlenmeyecek, Isabel.”

“Seninle neden evlenmeyecekmiş?” Kraliçe, elleri belinde, savaşa hazırlanmış gibi görünüyordu.

“Sakin ol Isabel,” dedi Ewan. “Kimseyle evlenmeyi planlamıyor. Bir yıl önce dul kaldı ve eski kocası nazık bir adam değildi. En azından Honora’ya karşı.”

Kraliçenin öfkesi dindi ve bakışları hüznünlendi. “Üzüldüm. Bilmiyordum.”

“Onun, burada ve güvende olmasını istiyorum.” Yengesinin omzuna dokunup hafifçe sıktı. “Honora benim için çok değerli.”

Isabel uzanıp genç adamın yanağını okşadı. “Laochre’de istediği kadar misafirimiz olabilir. Ama sen kendi evinde kalmalısın.”

Ewan’ın dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrıldı, “Ne o Isabel, namusumu mu korumaya çalışıyorsun yoksa?”

Isabel iç geçirerek başını salladı. “Edepli ol Ewan. Bu arada ben de akşam, bize katılmaları için Genevieve’le Bevan’a haber göndereceğim. Gelemeseler bile sağ salim eve döndüğünü bilmek isteyeceklerdir.”

Ewan başıyla onayladıktan sonra oda kapısını tekrar açtı.

Honora, onu gördüğüne şaşırmişti. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?”

Ewan cevap vermedi ama onu öpmek için kollarının arasına aldı. Sanki günlerdir ondan uzak kalmış gibi hissediyordu. “Evet, buna ihtiyacım vardı,” diye mırıldandı dudaklarını geri çekmeden.

Honora, Ewan’ın arkasında Isabel’i görünce kıpkırmızı oldu. Özür dilercesine baktı genç kadına ama Ewan’ın kraliçenin yüzünde gördüğü şey keyifli bir gülümsemeydi.

“Dışarı Ewan,” diye buyurdu kraliçe. “Sırtını yıkaman için Honora’nın sana ihtiyacı yok.”

“Seve seve bu göreve talip olabilirim,” dedi ama Isabel ona doğru adım atınca, teslim oluyorum dercesine ellerini kaldırdı. Isabel, yakasına yapışıp onu odadan dışarı sürüklerken gülüyordu.

Honora, sıcak su dolu küvete girerken keyifli bir inilti koptu dudaklarından. Keşke sonsuza kadar sıcak suyun içinde kalabilseydi. Hizmetlilerden biri saçını yıkarken bir diğeri elbisesini tamir etmeye çalışıyordu. Kraliçe Isabel’se getirdiği elbiseler arasında ona uygun olanını aramakla meşguldü.

Kendini hiç bu kadar tuhaf ve yabancı hissetmemişti. Kalede herkes İrlandaca konuşuyordu ve Honora konuşulanlardan hiç bir şey anlamıyordu. Sadece dilleri değil, adetleri de farklıydı.

Kraliçe safran rengi bir elbiseyi alıp dikkatle inceledi. “Hayır, bu renk seni çok solgun gösterir.” Başka bir elbiseyi aldı ve başını iki yana salladı. “Bu renk senin için çok koyu.”

Honora bir şey söylemedi, kendini çok huzursuz hissediyordu. Açık sarı saçları ve kahverengi gözleriyle kraliçe’nin baş döndürücü bir güzelliği vardı. Honora’ya karşıda çok nazikti.

“Bana elbiselerinizden birini ödünç verdiğiniz için minnettarım,” dedi Honora tüm içtenliğiyle.

“Sen misafirimsin ve inan bana şu anda nasıl hissettiğini çok iyi anlıyorum. Aynı şeyleri ben de yaşadım.” Kraliçe kötü bir anıyı hatırlamış gibi irkilmişti ama Honora, onu benzer bir durumda düşünemiyordu. “Eşyalarına ne oldu?” diye sordu Isabel merakla.

Honora, kumsalda yaşananları kısaca anlattı. “Geri dönmeye imkânım olur mu bilmiyorum ama Ceredys halkını John’un insafına bırakmaya vicdanım izin vermiyor.”

Kraliçe sandığı açıp içinden kucak dolusu elbise çıkarttı. “Peki, Ewan’a sordun mu? Aklında bir plan olabilir.”

“Klanın askerlerini tutabileceğimi söyledi ama onlara ödeme yapacak kadar param yok. Onlarla aynı dili bile konuşmuyorum.”

“Ewan senin için savaşıyor mu?” Elindeki elbiseyle ilgileniyor gibi görünüyordu ama ses tonundaki endişe Honora’nın dikkatinden kaçmadı.

“Bu, onun savaşı değil,” dedi Honora. Ewan’ı peşinden savaşa sürüklemek istemiyordu, onu böyle bir tehlikeye atamazdı.

Hizmetli saçlarını duruladıktan sonra Honora küvetten çıktı ve hizmetlinin verdiği keten kumaşı vücuduna sardı. Isabel, ateşin karşısındaki sandalyeye oturmasını söylediğinde küçük bir kız gibi sessizce itaat etti. Hizmetli saçlarını tararken, kraliçe de görevlilere akşam yemeği için gerekli talimatları veriyordu.

Ardından elinde koyu mavi bir elbiseyle yanına geldi Isabel. “Bu renk tenine ve saçlarına çok yakışacak. Sahi saçların neden kısa?” Hasta mıydın?”

“Hayır. Kesmemin nedeni o değildi.” Honora başka bir açıklama yapmadı. “Bir örtü ödünç alabilir miyim?”

Isabel, onu anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatli gözlerle bir süre genç kadını süzdü. Neyse ki daha fazla soru sormamıştı. Sandıktan bir başörtüsü çıkarttı.

Isabel’in seçtiği elbise Honora’nın alışkın olduklarından çok farklıydı. Beyaz iç gömleği vücudunu sarıyordu ve mavi ipek elbisenin kolları omuzlardan aşağı genişleyerek iniyordu.

Oda kapısı vuruldu ve koyu renk saçlı bir kadın girdi içeri. Gri elbisesinin içerisine krem rengi bir iç gömleği giymişti. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanlarına geldi.

“Bu Connor’ın eşi Aileen,” dedi Isabel. “Tanıdığım en becerikli şifacıdır kendisi. Seninle tanışmak istedi ama dilini bilmiyor. Ben size tercümanlık yapacağım.”

Honora, genç kadına “Eşinize minnettarım, hayatımızı kurtardı,” dediğinde Isabel hemen İrlandacaya tercüme etti. Ardından Honora ekledi. “Ewan’ın ayaklarını incelemesini rica eder misin? Fena halde su toplamıştı. Ewan’ın yardım istemeyeceğine eminim ama yaraların tedavi edilmesi gerek.”

Isabel, Honora’nın söylediklerini tercüme ettiğinde Aileen genç kadına yaklaşp ellerini tuttu. Bakışları şefkatli, gülümsemesi içtendi. Ewan’a yardım etmek için elinden geleni yapacağını anlaması için aynı dili konuşmaları gerekmiyordu.

Akşam, büyük salondaki kalabalığa rağmen Honora, Ewan’ı bulmakta hiç zorlanmadı. Biriyle sohbet ederken sanki varlığını hissetmiş gibi birden ona dönmüştü. Honora’yı gördüğünde yeşil gözleri parlamış, dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı.

Ewan, yanındakilerden izin isteyip genç kadına doğru yürümeye başladı. Gözlerindeki arzu dolu ifadeyi gördüğünde Honora’nın içi titredi.

Yanına geldiğinde, Ewan tek kelime etmeden elini tuttu ve onu peşinden adeta sürükledi. Honora adımlarını, genç adamın uzun adımlarına uydurmakta zorlanıyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu. “Ailen...”

“Ailem bekleyebilir,” dedi genç adam. “Ziyafet bir saatten önce başlamayacak. Seninle baş başa kalmaya ihtiyacım var.”

Honora’yı döner merdivenlerden yukarı birkaç basamak çıkartıp duvara yasladı ve büyük bir açlıkla öpmeye başladı.

Honora, soluk soluğa kalmıştı, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Kollarını boynuna doladı ve Ewan’ın arzu dolu dudaklarına bıraktı kendisini.

“Sen, benimsin Honora,” dedi dudakları genç kadının boynuna kayarken. Honora saçlarını kavradı, başını yukarı çekip dudaklarına uzandı. Dilini ağzının içinde hissettiğinde tüm bedeni alev aldı adeta. Yüreği, aklıyla bir savaş içerisindeydi. Bu kaçamak anlar, sahip oldukları tek şeydi. Birlikte bir gelecekleri olmadığını bilmesine rağmen ondan kopamıyordu.

Elleri eteğini yukarı sıyırmaya başladığında, Ewan’ın aklından öpüşmekten fazlasının geçtiğini fark etti. Onunla merdivenlerde sevişmesine izin veremezdi. Her an biri gelip, onları görebilirdi.

“Ewan, bekle...”

“Şişşh...” diye mırıldandı kulak memesini emerken. Kalçalarını kavrayıp, bacaklarının arasına yerleşti.

Honora sözcüklerin onu durdurmaya yetmeyeceğini fark etti. Belinden hançerini alarak kollarının arasından sıyrıldı. “MacEgan, pantolonunun altındaki şeye hâkim ol ve aklını başına topla. Bu işin ne yeri, ne de zamanı.”

“Doğru söze ne denir?” diyen bir ses geldi hemen arkasından. Honora, dehşet içinde döndü ve merdivenin tepesinde duran şık giyimli adamı gördü. Başının üzerinde taşıdığı altın halka, kim olduğuna dair kuşkuyla yer bırakmıyordu. Laochre Kralı Patrick.

“Kardeşim...” Kralın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Anlaşılan sonunda dengini bulmuşsun.”

~ On Yedinci Bölüm ~

EWAN, sakince elini uzattığında Honora hançerini geri verdi. Onu ağabeyiyle tanıştırtırken, duvarın içine girip gözden kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu Honora.

“Eve hoş geldin,” dedi Patrick. Ardından gözlerinden keyifli bir pırıltıyla Honora’ya döndü, “Bana Isabel’i hatırlatıyorsun. O da birkaç kez bana bıçak çekmişti.”

“Kötü alışkanlıklarımdan biri,” dedi Honora. Yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Ewan genç kadına yaklaştı ve “Bunu bir daha yapma,” dedi alçak bir sesle.

Onu salonda ilk gördüğünde, Ewan’ın soluğu kesilmişti. Honora Klan kadınlarından biri gibi giyinmişti. Koyu mavi elbise ve beyaz içliği teninin güzelliğini ortaya çıkartmıştı. Elbisenin üst kısmı göğüslerini ve ince beline tam oturuyordu. Honora’yı, o elbisenin içinde görüp de arzulamaması imkansızdı.

“Ewan, sen Honora’yı diğer MacEganlar’la tanıştırtırken ben de gidip Isabel’i bulayım. Galler sahilinde yaşananları, daha sonra konuşuruz.”

Ewan, Honora’yı elinden tutup büyük salona geri götürdü. Bütün ailesi ve akrabaları salonda kurulan uzun masanın etrafında yerlerini almıştı. Kraliçe Isabel, kralın masasının yanında ayakta durmuş kocasını bekliyordu. Masada bütün kardeşlerin ve eşlerinin yeri hazırды. Ewan, ağabeyi Trahern’in yerinin boş olduğunu gördü.

Masaya doğru ilerlerken Connor’la Aileen’nin ikizleri birden önlerine çıkıp Honora’nın tökezlemesine neden oldular. Ewan iki kardeşi tuniklerinden tutup kaldırdı ve babalarına teslim etti.

Connor, iki oğlunu kollarının altına sıkıştırdı. “Bu akşam ikinize de tatlı yok.”

Masaya ulaştıklarında bütün gözler Honora’nın üzerindeydi. Salondan mırıltılar yükseliyordu. Dedikodu kazanı çoktan kaynamaya başlamıştı. Patrick, Honora’yı şeref misafirleri olarak takdim etti ama herkesin yakında bir düğün olacağına inandığı çok açıktı. Akrabaları Ewan’ı seçiminden dolayı tebrik ederken genç adam, Honora’nın İrlandaca bilmemesinin o kadar da kötü bir şey olmadığını düşündü.

Sonunda masadaki yerlerini aldıklarında Honora, “İçimden kaçmak geliyor, herkes bana bakıyor,” diye fısıldadı.

Ewan masanın altında elini tutup hafifçe sıktı. “Yemekten sonra beraber kaçabiliriz.”

Honora ona cevap vermek yerine şarabından iri bir yudum aldı. İnsanların bakışlarından tedirgin olduğu her halinden belliydi.

“Ewan, Honora’yı sıkıştırmayı bırak,” dedi Connor. Honora’nın da anlayabilmesi için Normanca konuşuyordu. “Norman askerleri sizi köşeye sıkıştırdığında bir kadın tarafından kurtarılmanla ilgili hikâyeyi dinlemek istiyorum.”

Ewan, ağabeyine ters ters baktı. Bu konulara girip Honora’nın keyfini kaçırmak istemiyordu. “Şanssızlık diyelim.”

“Benim suçum,” diye araya girdi Honora. “Askerler aslında benim peşimdeydi.”

Patrick, “Askerler neden senin peşindeydi?” diye sordu merakla.

“Ölen eşim Ranulf St Leger’le hiç karşılaştınız mı? Ya da oğlu John’la.”

“Baron’la tanışma şanssızlığını yaşadım,” cevabını verdi Patrick. Barondan hiç hoşlanmadığını daha net anlatamazdı. “Ama oğlunu tanımıyorum.”

“John, beni zorla Ceredys’e geri götürmeye çalıştı ama elinden kurtuldum. Askerleri de bu yüzden peşimdeydi,” diye açıkladı Honora.

“Neden zorla? Ceredys senin de evin değil mi?”

“John, babasından da acımasız bir adam. Onun idare ettiği bir kaledede yaşamam olanaksız. Halka zulüm ediyor, ellerinde avuçlarında ne varsa alıyor. Hak ettikleri gibi bir yaşam süremiyorlar. Onlara yardım etmek için günün birinde Ceredys’e döneceğime yemin ettim ama John’la tek başıma mücadele etmem imkânsız.” Bakışları hüznünlü, ifadesi donuktu. “Paralı asker tutmayı denedim ama parayı çaldırdılar ve hiç bir şey yapmadılar.”

Patrick’in ifadesi ciddileşti. “Ceredys’i devirmenin halkına bir faydası olmaz. Kral çabalarını desteklemeyeceği gibi toprağı idare etmene de izin vermeyecektir. Baron’un varisi var mı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Baron ölürse, toprakların idaresi ve unvanı bir başka varise geçecek. Varsa kuzenine.”

“Ceredys halkını kaderlerine terk edemem. Kendimi onlardan sorumlu hissediyorum.”

Patrick uzunca bir süre dikkatle onu süzdükten sonra Ewan’a kısaca bir bakış attı. Ardından, “Tanrı yolunu açık etsin,” dedi.

Ağabeyinin yaklaşımı, Ewan’ın beklediği gibi olmamıştı. Dile getirilmemiş yardım talebini açıkça görmezden gelmişti. Honora’nın Ceredys Baronu’yla savaşına, MacEgan klanını dâhil etmeyeceği çok açıktı. Ewan, Patrick’in insanlarını çatışmadan uzak tutma arzusunu anlayabiliyordu ama Honora’nın Ceredys’e tek başına dönmesine izin verecek değildi.

Bir ordu toplamak, artık o kadar kolay görünmüyordu. Klan askerleri, arkadaşlık hatırına deniz aşırı bir yere gidip hayatlarını riske

atmazlardı. Honora'nın ödeme yapmak için gümüşe ya da değerli bir şeylere ihtiyacı vardı.

Saatler ilerledikçe Honora'nın daha da gerildiğini hissetti Ewan.

"Hadi biraz yürüyelim," dedi yavaşça ve elini tutup masadan kaldırdı. Honora'yı mazgallı siperlerin en tepesinde, gözlerden uzak bir köşeye götürdü. O noktadan, Laochre arazisini ve ay ışığı altında parlayan denizi görebiliyorlardı. Ama Honora'nın dikkatini çeken başka bir şey olmuştu.

İç duvarlardan birindeki deliği işaret ederek, "O deliğin orada olmasının bir amacı var mı?"

"Bana işkence etmek dışında bir amacı yok."

Honora, açıklama yapmasını bekledi ama bir açıklama gelmedi. "Sanırım ağabeylerinden birine sorsam daha iyi olacak," dedi hafifçe gülümseyerek

Ewan sıkıntıyla iç geçirdi. "Patrick eski duvarların yerine taş duvarlar ördürüyordu. O zaman daha on üç yaşındaydım. Taşlardan biri yerinden çıktı ve bir delik açıldı ama duvarın kalanında bir hasar olmadı. Connor, delikten geçmem için bana meydan okudu."

"Geçebildin mi?"

"Hayır, başımla omuzum geçti ama gövdem sıkıştı." Honora'nın gülmek için kendisini zorladığını görünce ters ters baktı genç adam. "Hiç komik değil, oradan kurtulmaya çalışırken neredeyse omuzum çıkıyordu."

"Ağabeylerin yardım etmediler mi?"

"Bana gülmekle meşgullerdi. Connora, çiçeklerden bir taç yapıp başıma taktı. Kollarımı kıpırdatamadığım için onu bile çıkartamadım başımdan."

Honora artık açık açık gülüyordu. "O halini görmek isterdim."

"Ben istemezdim." Honora'nın gülmesini bildiği en iyi yöntemle engelledi. Onu öperek.

Dili ağzının içini keşfederken, elleri de vücudunda dolaşıyordu. Göğüslerini avuçladığında Honora titrek bir soluk aldı. Ewan eteğini yukarı sıyrırken bu kez karşı koymadı genç kadın. Elleri bacaklarında dolaşırken arzuyla titredi.

"Seninle olmak istiyorum."

Honora, onu umutsuzca istemesine rağmen “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” dedi.

Ewan “Burada değil,” diyerek yanlış anlaşılmayı düzeltti hemen. “Benim kulübemde. Orada bizi kimse rahatsız etmez.”

Honora’nın aklıyla yüreği savaş içindeydi. Soluklarını düzene sokmaya çalışarak alnını genç adamın göğsüne dayadı. “Akrabaların evleneceğimizi düşünüyor değil mi?”

Ewan, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve alnını, alnına dayadı. “Onları düşünme. Önemli olan bizim ne hissettiğimiz.”

“Kazanamayacağım bir savaşa girmişim gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Honora. “Seninle her birlikte olduğumda, kalbimden bir parçayı daha kaptırıyorum. Ama burada kalmayacağımı ikimiz de biliyoruz.”

Ewan bir şekilde yüreğinin etrafına ördüğü duvarları aşmıştı. Honora, onsuz bir hayatı hayal dahi edemiyordu artık.

“Gitmek zorunda değilsin. Burada benimle kalabilirsin.”

“Yapamam Ewan,” dedi hüzünlü bir sesle. “Bir gün varlıklı bir ailenin kızıyla evleneceksin. O gün burada olmak istemiyorum.”

Ewan, onu kollarının arasına aldı. “Geleceği düşünme Honora. Sadece bu anı düşün, bizi düşün.”

O gece geç saatlerde, Ewan onu, odasına geri götürdü. Oldukça zor ve yorucu bir gün geçirmişti ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ewan, onunla olmayı ne kadar istese de, Honora’nın yalnız uyumasının onun için daha iyi olacağına karar vermişti.

Honora’nın sözleri, kafasının içinde dönüp duruyordu. Halen Ewan’ın bir başkasıyla evleneceğine inanıyordu. Oysa genç adam, onsuz bir gelecek düşünemiyordu. Ama başka alternatifi yokmuş gibi görünüyordu. Honora, Ceredys halkına yardım etme sözünden asla dönmeyecekti. Hayatını tehlikeye atacaktı ve onu durdurmak için Ewan’ın yapabileceği bir şey yoktu.

Onunla gitmek dışında.

“İşte orada.” Liam MacEgan, taş bir duvarı tamir eden Ewan’ı işaret etti. Honora, oğluna küçük yaşta Normanea öğrettiği için Isabel’e minnettardı. Tek başına Ewan’ın kulübesini bulmasına imkân yoktu.

Honora, Liam’a teşekkür etti ama çocuk dönüp gitmek terine yüzünde çok tatlı bir gülümsemeyle ona bakmayı sürdürdü.

“İstedğin bir şey mi var?”

Liam ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi. “Amcam, ona yardım ettiğimde bazen bana tatlı ya da ballı kek verir.”

“Eğer yanımda olsaydı, ben de verirdim,” dedi özür dilercesine. “Ama belki Ewan’da vardır.”

Seslerini duymuş olacak başını kaldırıp onlara baktı. Liam, koşup amcasının kollarına atıldı ve hızla İrlandaca bir şeyler anlatmaya başladı.

Ewan yeğenine bir şekerleme verdi. Huzursuz bir hali vardı ve sanki evinden utanıyormuş gibiydi. Ama bunun için bir neden yoktu. Arı kovanını andıran kulübenin çok sıcak bir görüntüsü vardı. Hemen yan taraftaysa küçük bir sebze bahçesi.

Honora, kulübeye girmek için onay beklemedi. Ewan yeğeniyle konuşurken içeri girip etrafına göz gezdirdi. Kulübe karanlık ve serindi. Köşede küçük bir yatak vardı. Ortadaki taş ocakta yanan ateşin dışında hiç ışık yoktu.

Raflardaki tabaklar ve bardaklar dışında kulübedeki tek eşya küçük masa ve banktı. Honora, Ewan’ın kulübesini döşemek için zamanı ya da isteği olduğundan şüpheliydi. Masanın yanındaki banka oturmuştu ki Ewan girdi içeri.

“Yaşadığın yer burası mı?”

“Şimdilik. Bir gün kurtulmayı umuyorum.”

“Neden? Nesi kötü ki?” İşin doğrusu, Honora bu kulübeyi, gösterişli bir kaleye tercih ederdi. Burada kimse onu yargılamazdı ya da evi çekip çevirmekteki becerisini eleştirmezdi.

“Kendini zorlama, yaşamak için felaket bir yer olduğunun farkındayım ama hep böyle olmayacak.”

Yalan söylediğini mi düşünüyordu gerçekten? “Neden böyle söylüyorsun?”

“Günün birinde evleneceğim kadın için daha iyi şartlar sağlamak istiyorum.”

Kıskançlık, bir anda kor bir ateş gibi düşmüştü içine. Hızla ayağa kalkarak “Yoksa şimdiden kendine birini seçtin mi?” diye sordu.

Ewan’ın bakışları arzuyla karardı. “Aklımda biri var.”

Honora bir cevap vermeye fırsat bulamadan Ewan birden atılmış onu masayla kendi arasında hapsedmişti. Ewan yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına kapandığında arzuyla titredi genç kadın. Sevişmelerinin üzerinden yıllar geçmişti sanki. Ewan büyük bir hızla onu soymaya çalışırken, Honora da pantolonunun bağcıklarını çözmeye çabalıyordu.

Vahşi bir arzu sarmıştı bedenini. Tuniğini üzerinden çekip aldı ve elleri, omuzlarında, kollarında gezinirken göğsünü öpmeye başladı. “Seni içimde istiyorum.”

“O halde beklemek zorundasın. Daha yeni başladım.”

Kıyafetleri bir kenara atıp, genç kadını masanın üzerine yatırdı. Dudaklarını boynuna bastırırken, göğüslerini avuçladı. Az sonra ellerinin yerini dili ve dudakları aldı. Meme uçlarını emiyor, yalıyor, ısıırıyordu. Honora zevkle inleyerek altında kıvranıyordu.

Ewan, genç kadının bacaklarını beline doladı ve kadınlığını okşadı. “Ceredys’e dönmene izin vermeyeceğim Honora. John’un sana zarar vermesine göz yumamam.”

“Bu benim kararım.”

Kalçalarını kavrayıp, Honora’yı biraz öne doğru çekti ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

“Artık değil,” dedi ve dudaklarını kadınlığına bastırdı. Dilinin ilk temasıyla Honora sarsılarak küçük bir çığlık attı. Ewan kadınlığını, öpüyor, yalıyor, Honora’nın zevkle kıvranmasına neden oluyordu.

“Söz verdim,” dedi genç kadın soluk soluğa.

Ewan ayağa kalkıp, bacaklarının arasına yerleşti. “Ve ben de şimdi sana bir söz veriyorum. Burada kalacaksın. Senin için bu kadar önemliyse, yerine ben giderim.”

“Bu benim savaşım senin değil.”

“İstediğin kadar karşı çık sevgilim. Ama sana bir zarar gelmesine izin vermeyeceğim.”

Hızla içine girdiğinde Honora her şeyi unuttu. İnanılmaz bir zevk dalgası bedenini sararken ilk kasılmaları hissetti. Ewan, ayak bileklerini kaldırıp, omuzlarına yerleştirdi ve içinde gidip gelmeye başladı. Honora hızla doruğa yükselirken adını haykırdı.

“Bir kez daha kenara itilmeyeceğim Ewan,” dedi soluk soluğa. “Düşmanım ile kendim yüzleşeceğim.”

Ewan içinden çıkıp Honora’yı çevirdi. Hassas göğüsleri ahşaba temas ettiğinde hafif bir inilti koptu dudaklarından. Ewan, genç kadını dizlerini bankın üzerine yerleştirip bacaklarını araladı.

“John’la değil.”

Az sonra tekrar içindeydi. İki eliyle belini kavrayıp hızla içinde gidip gelmeye başladığında Honora düşünme yeteneğini yitirdi. Bedeni vahşice sarsılıyordu. Ewan, sanki içinde daha da büyüyormuş gibi hissediyordu. Her seferinde daha hızlı, daha sert gidip geliyor, kasıkları kalçalarına çarpıyordu. Aldığı zevk doruk noktasına ulaştığında Honora sarsılarak boşaldı. Hemen ardından da Ewan.

Honora, masanın üzerine yüzüstü adeta yapıştı. Kıpırdamaya hali kalmamıştı. Ewan yüzünü genç kadının sırtına gömdü ve soluklarını bir düzene sokmaya çalıştı. “Geri döndüğümde,” dedi sırtına öpücükler kondurarak. “Sana bir arazi satın almama yetecek gümüşü kazanana kadar paralı askerlik yapacağım.”

Onun sevgisini satın almak zorunda olduğunu mu düşünüyordu? Ewan, yeterince para kazandığında inana kadar onu beklemeyi kabul edeceğini mi sanıyordu?

“Benim araziye ihtiyacım yok.” Özellikle Ewan yanında değilse. Kendisini sonu belirsiz bir hayata mahkûm edeceğinin farkında değil miydi? “Arazi sahibi olmak benim umurumda bile değil.”

“Ama benim umurumda.”

Neden böyle davranıyordu? Mutlu olmak için Honora’nın bir araziye ihtiyacı yoktu.

Ewan yavaşça doğrulup yerden kıyafetlerini aldı. Honora halen elbisesini giymeye çabalarken o, çabucak tuniğiyle pantolonunu

giymişti. Honora'nın elbisesinin bağcıklarını bağladı ve yanağına bir öpücük kondurdu.

“Kaleye dönsen iyi olur,” dedi elinin tersiyle çenesini okşayarak. “Ben, gece burada kalacağım, halletmem gereken işler var. Seninle yarın görüşürüz.”

Honora bir şey söylemedi, veda bile etmedi. Sessizce kulübeden çıkıp kalenin yolunu tuttu. Yaşlar gözlerini yakıyordu. Gerçeği göremeyecek kadar kör olduğu için Ewan'a kızgındı.

Honora bir krallık istemiyordu. Başkalarından sorumlu olmak da istemiyordu. Ama Ewan istiyordu.

Ne kadar çok istediğini o ana kadar fark etmemişti. Ona istediği krallığı ya da araziyi veremezdi Honora. Sahip olduğu her şey John'un kontrolündeydi. Ama Ewan'ın altın peşinde yıllarını harcamasına da izin veremezdi. Ewan ne söz verirse, versin. O Ceredys'e gidip Honora için savaş verirken, burada onu beklemeyi kabul etmesi mümkün değildi.

Sabah güneşine karşı elini siper ederek Laochre'ye baktı. Kalede düzinelerce asker vardı. Her biri, yetenekli ve kendisine güvenen savaşçılardı. Ve bir tanesi bile Honora'nın sırrını bilmiyordu. Kendini çok uzun süre gizlemiş, yeteneklerini ortaya koymaktan çekinmişti. Ewan'ın, onu dengi gibi görmemesi o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Yıllarca gölgede kalıp çok sevdiği bir şeyi yaptığı için suçluluk hissetmişti.

Derin bir nefes aldı genç kadın. Artık bir takım şeylerin değişme zamanı gelmişti.

~ On Sekizinci Bölüm ~

HONORA, kulübelerin yanından geçerken çocukların çeşitli bitkiler toplayıp, küçük demetler yaptıklarını gördü. Ama genç kadının asıl dikkatini çeken, meydandaki odunların çokluğuuydu.

“Ateşler için,” dedi Connor yanına gelerek. “Kötü şanstıan korunmak için hepimiz alevlerin üzerinden atlayacağız.”

“Tehlikeli bir gelenek.” Yakılmak üzere dizilmiş odunlara baktı. Alevlerin yüksekliğini tahmin etmek güç değildi. Birinin, yanmadan o alevlerin üzerinden atlaması mümkün görünmüyordu.

“Öyle ama en çok çocuklar seviyor. Özellikle de benim ikizler.”

“Peki demetler ne için?”

“Dilek tutmak için. Demetleri hazırlayıp ateşe atıyorsun. Karıma her festivalde dilek tutması için leylak demedi veririm ama o leylakları hep ilaç yapımında kullanır.” Connor sepetten bir avuç leylak alıp ona uzattı. “Bunları demet yap ve dilek tut. Sonra da akşam yanan ateşe at.”

Honora'nın o kadar çok dileği vardı ki hangi birinden başlaması gerektiğini bilmiyordu.

Connor yanından ayrıldıktan sonra Honora kılıç seslerini duyarak askerlerin idmanlarını izlemek için talim alanına gitti. Ama idman yapan askerlerden çok, sıra sıra dizilmiş hedef tahtalarına oklarını denk getirmeye çalışan dört kadın çekmişti dikkatini. Kadınlardan biri fena değildi ama diğer üçünün okları her seferinde toprağa saplanıyordu.

Honora, kadınların tekrar tekrar aynı hataları yapmasına daha fazla dayanamayıp yanlarına gitti.

“Affedersiniz.” Kadınların kendisini anlamayacağını biliyordu bu yüzden yayı işaret ederek, “Deneyebilir miyim?” diye sordu.

Kızıl saçlı kadın ne demek istediğini anlamıştı. Yayını ona verdi. Honora hedef tahtasının karşısında yerini aldı ve yaya bir ok yerleştirip fırlattı. Hedefi tam ortadan vurmuştu.

Kadınlar heyecanla İrlandaca bir şeyler söylemeye başladılar. Honora kızıl saçlı kadına yanma gelmesini işaret etti. Yayı kadına verdi ve arkasına geçip duruşunu düzeltti. Doğru nişan almasını sağladıktan sonra atışı yapmasını işaret etti.

“Okun ucu hedeften yüksekte olacak,” diye açıkladı ve dilini bilmediklerini hatırlayınca kendisini aptal gibi hissetti. Neyse ki, o sırada Connor geldi yanlarına ve Honora'nın söylediklerini tercüme etti. Kadın, Honora'nın talimatları doğrultusunda atışını yaptı. Ok hedef tahtasına saplandığında mutluluktan havalara uçtu.

“Görünüşe bakılırsa yeni bir arkadaş edindin. Noreen, onları çalıştırmayı istiyor. Festivalde O'Phelan kadınlarıyla rekabet edecekler. Kazanmalarına yardımcı olursan, sonsuza kadar sana minnettar kalırlar.”

Honora kadınlara gülümseyip, evet anlamında başım salladı. Noreen, elinden tutup onu diğer kadınlarla tanıştırdı. Kısa bir süre sonra kadınlar hedeflerin karşısındaki yerlerini aldılar ve Honora ilk eğitimini vermeye başladı.

Bir saat sonra kadınlar ona veda edip talim alanından ayrıldılar. Honora bir kenarda durup askerleri izlemeye koyuldu. Üzerinde Norman zırhı olan bir şövalye askerlerin aralarında dolaşıyor, talimatlar veriyor, hatalarını düzeltiyordu. Honora'nın yüzlerce defa izlediği bir manzaraydı bu.

Uzun bir süre orada durup onları izledi. Adamlar dinlenmek için ara verdiğinde Kral Patrick yanma geldi. "İstediğin bir şey mi vardı? Yoksa sadece izlemek için mi buradasın?"

Aslında aralarına katılmak istiyordu ama önce bir kılıca ihtiyacı vardı. "Savaşçıları izlemek istedim," dedi. Ceredys'e giderken yanına hangi adamları alabileceğini görmek istemişti. O anda, onlara verebileceği bir şey olmasa da, İngiltere'ye peşinden geldikleri takdirde gümüş ve mücevher sözü verebilirdi onlara.

"Festivalde kılıç turnuvası düzenlenecek, adamlar en iyi olmak için mücadele edecekler ama Ewan'm şampiyonluğu kaptıracağını sanmam."

"Longford'dan ayrıldığından beri çok değişmiş," dedi Honora, kralla birlikte kale burcuna doğru yürürken. "Birçok açıdan."

Bir süre yan yana, sessizce yürüdüler. Honora küçük Liam'ı gördü. Elinde çamurdan bir top, atmaya hazırlanıyordu ki babasını fark edip ellerini hemen arkasına sakladı. Genç kadın gülümsemesini zorlukla bastırdı.

"Kardeşimle evlenecek misin?" diye sordu Patrick aniden.

Honora donup kaldı adeta. "Sormadı," cevabını verdi kendini biraz toparladığında. Ve her ne kadar bunu düşünmek içini acıtsa da, sorsa bile ona evet diyebileceğinden emin değildi. Sürekli zenginlik arayışı içinde olan bir adamla evlenmek istemiyordu. "Ve önce insanlarımı korumak zorundayım. Bunu Ewan da biliyor."

Patrick talim alanını işaret etti. "Adamları eğiten Norman şövalye, Sör Anselm. Adamlarla konuşman için sana yardımcı olabilir. Bu savaşta sana katılacaklarına dair bir söz veremem, bunu sorup kendin öğreneceksin. Ama gitmeye hazır olduğunda, güvenli bir yolculuk yapmanı sağlayacağımızdan şüphelenmesin."

Honora, sonunda başını kaldırıp kralın çelik grisi gözlerine baktı. Ona yardım edecek adamlar bulacağını garantisi değildi belki ama kralın onayı işini kolaylaştırıyordu. “Teşekkür ederim.”

Reverans yapmak istedi ama kral başını iki yana sallayarak durdurdu onu. “Ewan’ın sana nasıl baktığını gördüm. Hepimiz onun mutlu olmasını istiyoruz.”

“Onu incitecek bir şey asla yapmam.”

Kral bir süre dikkatle onu süzdükten sonra “O halde birbirimizi anlıyoruz,” dedi.

Yaz festivali sabahı, Laochre mistik bir havaya bürünmüştü. Her yer çiçeklerle, kurdelelerle süslenmiş, meydanın ortasında büyük bir ateş yakılmıştı. Akşam yakılacak ateşler için de bütün hazırlıklar tamamlanmıştı.

Ewan kaleye geldiğinde, heyecanlı bir hareketlilik hâkimdi ortama. Bevan’la karısını görünce gülümsedi. Genevieve, kocasına yaslanmış, ağır adımlar atıyordu.

“Çok iyi görünüyorsun Genevieve,” diyerek yengesini öptü genç adam.

“Nasıl görünüyorum bilmem ama burada değil de inek sürüsünün arasında olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum,” dedi genç kadın gülerek. Ewan, büyük karnının izin verdiği ölçüde sarıldı ona. Bevan’ın, karısına ne anlattığını bilmiyordu ama Genevieve gelişmelerden pek memnun görünmüyordu.

“Kardeşi yerine Honora’yı seçtiğini bilmiyordum. Babamdan, onunla ilgili çok hikâye dinledim. Nerede şimdi?”

“Onu dünden beri görmedim,” dedi Ewan.

Genevieve kocasına kısa bir bakış attı ve Ewan bu fırsattan faydalanıp konuyu değiştirdi. “Trahern gelecek mi?”

Ağabeyi her nedense halen ortalıklarda yoktu. Normal şartlarda hiç bir festivali kaçırmazdı.

Bevan başını iki yana salladı. “Bu sefer gelmeyecek.”

“Neden? Ne oldu?” Ciddi bir şey olmasa Trahern asla festivali kaçırmazdı.

“Kadın meselesi,” dedi Bevan kısaca ve manalı bir bakış attı ona.

Ewan ağabeyinin bakışlarını görmezden gelmeyi seçti. “Onsuz bir festival düşünemiyorum. Umarım fikrini değiştirir.”

“Ben de öyle,” dedi Bevan ciddi bir ifadeyle ardından karısını öptü. “Gidip biraz dinlen Genevieve, solgun görünüyorsun. Ben daha sonra sana katılırım.”

Ewan da izin isteyip yanlarından ayrıldı ve kılıç müsabakalarına katılmak için, turnuvaların düzenlendiği alana yöneldi. Büyük bir kalabalık toplanmıştı ve Ewan kimin dövüştüğünü göremedi. Herkes karşılaşmalar için bahse tutuşuyordu.

Ewan bir gümüş çıkarttı. Normalde bahis oynamazdı, bu seferki karşılaşma herkesin dikkatini çekmişe benziyordu. Kuzeni Ruarc MacEgan da tezahürat yapanların arasındaydı. Ewan, kalabalığa katılıp kimin dövüştüğünü görmeye çalıştı.

“Dövüşen Connor mı?” diye sordu kuzenine.

Bu kadar geniş bir kalabalık toplandığına göre dövüşen Connor ya da Patrick olmalıydı. Kadın, erkek herkes tezahürat yapıyordu.

“Bir kadın, O’Phelanlar’dan bir pisliğin canını okuyor,” diyerek sırtıttı Ruarc.

Bir anda Ewan’ın bütün keyfi kaçmıştı. Hayır. Böyle bir şeye cüret etmiş olamazdı. Aslında, olabilir. Honora St Leger’in ne zaman ne yapacağını kestirmek imkânsızdı. Onun kadar becerikli ve cesur bir kadın daha tanımamıştı Ewan. Kuzenine başka bir şey söylemeden kalabalığın arasına dalıp, kendisine yol açmaya çalıştı.

Honora, O’Phelan klanından bir savaşçının karşısında dimdik duruyordu. Üzerinde elbise yerine, belini iple bağladığı bir erkek pantolonuyla tunik vardı. Zırh yerine de ince deriden bir ceket giymişti. Saçlarıysa, kısa bir örgüyle ensesinde toplanmıştı.

Kibirli O’Phelan adeta gürleyerek Honora’nın üzerine atıldı. Kılıcını hızla savurduğunda, Ewan’ın eli içgüdüsel olarak kendi kılıcına gitti ve ileri doğru bir adım attı. Ama Honora, zorlanmadan vuruşu engelledi.

O’Phelan, genç kadının etrafında dolandı, yüzü öfkeyle kasılmış gözleri ateş saçıyordu. “MacEganlar’ın hepsi korkak olmalı ki dövüşmek için bir kadını göndermişler.”

“Kadınlarımız bile O’Phelanlar’ın en iyi savaşçısından daha güçlüdür,” diye bağırdı Ruarc ve kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Ama Ewan, onlarla aynı keyfi paylaşamıyordu. Tek düşünebildiği, kadının, tehlikeli bir düşmanla karşı karşıya olduğuydu. Honora, adamın onuruyla oynamıştı ve O’Phelan merhamet göstermeyecekti. Onu öldürmeyebilirdi ama birkaç kemiğini kırmaktan ya da kanını akıtmaktan çekinmeyecekti.

Lanet kadın. Bunu neden yapmıştı? Buna ne gerek vardı? Kadını tehlikedeysen orada durup bekleyemezdi. İleri doğru bir adım attı ama güçlü bir kol onu geri çekti.

“Hayır. Bırak bitirsin,” dedi Patrick. Honora’ya bakan gözlerinde takdir vardı. “Dövüşebildiğimi bana söylememiştin.”

“Onu eğittim.”

“İyi bir iş çıkartmışsın,” dedi Patrick düşünceli bir tavırla. “Kötü bir fikir değil. Kadınlarımızdan bazıları da aynı şekilde eğitim alabilir. Bu gücümüzü ikiye katlar.”

“Ciddi olamazsın.”

“Eğitilmiş ordulara karşı koymak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Kimse bir kadından böyle bir beceri beklemez. Bu çok büyük bir avantaj sağlar.”

Honora, rakibi hızla üzerine atıldığında, son ana kadar bekleyip kenara çekildi ve kalkanyla adama vurdu. O’Phelan dengesini kaybedip yere düşmüştü. Küfür ederek doğrulmaya çalıştı ama boğazına dayanan kılıcı fark ettiğinde donup kaldı.

“Ben kazandım,” dedi Honora sakince. Dilini çok az insan anlamıştı ama zaferin kime ait olduğu yeterince açıktı.

Tezahürat sesleri, sağır edecek boyuttaydı. Ewan, el değiştiren gümüşleri hayretle izliyordu. Honora’ya verilen bir çanta dolusu gümüşü gördüğündeyse şaşkınlığı daha da arttı.

Ewan yanına gitmeye çalıştı ama genç kadını çevreleyen kalabalığı aşmak çok zordu. Honora gülümsemeye çalışıyordu ama kalabalık arttıkça, huzursuzluğu da artıyordu. Ewan bir açıklık bulup Honora’yı kolundan tuttuğu gibi kalabalığın içinden sıyrıp aldı.

Biraz uzaklaşıp genç kadına döndü. “Ne yaptığının farkında mısın? O’Phelanlar’dan birini küçük duruma düşürdün. İki klan arasındaki barış zaten pamuk ipliğine bağlı.”

Honora, ifadesiz bir yüzle gümüş dolu çantayı ona uzattı. “Al. O çok istediğin arazi için bu yeterli olur sanırım.”

Çantanın ağırlığı, sığırlarının satışından aldığı için üç katıydı neredeyse. Ewan, çantayı ona geri verdi. “Gümüşleri istemiyorum. Herkesin önünde neden dövüştüğünü bilmek istiyordum.”

Honora gözleri öfkeyle parladı, Ewan bir tepki veremedi kılıcını çekip, boğazına dayamıştı. “Çünkü artık saklanmayacağım. Ben buyum. Hep buydum ve olmadığım biri gibi davranmaktan yorul-
dum.”

Yanakları öfkeden kızarmış, yeşil gözleri çakmak çakmaktı. Öyle ateşli görünüyordu ki Ewan, boğazına dayanan kılıca rağmen onu kollarının arasına alıp öpmek istedi. Ona ait olduğunu anlamasını istedi.

“Ben bir savaşçıyım Ewan. Sen kabul etsen de, etmesen de bu böyle.”

Honora, Ewan’ı ayaklarının dibinde gümüş torbasıyla öylece bırakıp uzaklaştı. Kendini hafiflemiş ve özgür hissediyordu. Bunu çok daha uzun zaman önce yapmalıydı aslında.

Elbette Ewan bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç. Dövüş sırasında, Ewan’ın elinin sürekli kılıcında olduğunu fark etmişti. Her an onu kurtarmaya hazır bekliyordu, kazanacağına güvenmediği çok açıktı.

Taş merdivenleri tırmanıp misafir ağırlama odasına girdi. Genevieve MacEgan, yün eğiriyordu, yerde oturmuş ahşap bir at arabasıyla oynayan küçük bir de erkek çocuk vardı yanında.

“Ödünç aldığım kılıcı getirdim,” dedi Honora silahı yere bırakıp, sandalyesine yaslayarak.

Genevieve “Nasıl gittiğini sormama gerek yok sanırım,” dedi gülümseyerek. “Babam becerilerinden bahsetmişti. Seninle gurur duyuyordu.”

Honora şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Bildiğinden haberim yoktu.”

“En başından beri biliyordu ve çabanla gurur duyuyordu. Olur da Ewan’la evlenmeye karar verirsen, çok sevineceğine eminim.”

Honora bunu duymazdan gelmeyi tercih etti. Yere, çocuğun karşısına oturdu ve arabayı odanın diğer ucuna doğru itti. Yüzü bir anda aydınlanmış neşeyle arabanın peşinden gitmişti.

“Bu Connor’ın oğlu Finn,” dedi Genevieve, gülen gözlerle çocuğu izleyerek. “Finn ve ikiz kardeşi Dylan, bizimle yaşıyor. Bevan’la ben, koruyucu anne babalarıyız.” Yün eğirme aletini yanına koyup, karnını okşadı. “Umarım yeni bebek de erkek olur. Erkek çocuklara bayılırım.”

“Umarım kolay bir doğum olur,” dedi Honora gülümsemeye çalışarak. Bir çocuk doğurma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

“Ben de öyle.”

Finn arabasını hızla ittiğinde, araba Honora’nın dizine çarpıp durdu. Çocuk koşarak yanına geldi ve Honora’nın kucağına oturdu. Genç kadın ilk anda şaşkına dönmüştü ama çocuğa sarılma arzusuna da engel olamadı.

“Çocuk sahibi olmayı düşünüyor musun?”

Honora başını iki yana salladı. “İyi bir anne olamam. Bir bebeğe nasıl bakılır, hiç bilmiyorum. Öğreten olmadı.”

Genevieve neşeli bir kahkaha attı. “Anne olmayı sana kimse öğretemez. Ama içgüdülerin seni yönlendirir. Bebekler, sen ne istediklerini anlayana kadar ağlamayı kesmezler zaten.” Hemen sonra konuyu değiştirdi genç kadın. “Kiminle dövüştün?”

“O’Phelan klanından bir savaşçıyla,” dedi Honora. “Ama Ewan bundan hiç hoşlanmadı.”

“Büyük ihtimalle adamın yerinde olmak istediği içindir,” dedi Genevieve gülümseyerek. “Ewan’ı biraz tanıyorsam, kıskançlıktan deliye döndüğüne eminim.”

“Elimi bir daha silaha sürmesem çok mutlu olurdu. Evde kalıp kilim dokumamı tercih ediyordur.”

“Bundan o kadar emin olma. Kılıç kullanmayı öğrettiği ilk kadın sen değilsin.”

Honora gözlerini kıstı. Ödünç aldığı kılıç normal kılıçlardan daha hafif ve inceydi. “Bu kılıç senin miydi?”

“Laochre’ye ilk geldiğimde, Ewan’la kılıç talimleri yapardık,” dedi Genevieve. “Babam başta bundan hiç hoşlanmadı ama Bevan’la evlendikten sonra karşı çıkmaktan vazgeçti. Tabi sonra anneme bunun kendi fikri olduğunu söylemiş.” Yün eğirme aletini tekrar eline aldı. “Yıllardır elimi kılıca sürmedim. Ewan’ın söylediğine göre senin kadar yetenekli de değilmişim.” Kılıcı alıp Honora’ya uzattı. “Al bunu. Yıllar önce Ewan hediye etmişti bunu bana. Şimdi de ben sana hediye ediyorum, kabul edersen çok memnun olurum.”

Kılıç tek kelimeyle mükemmeldi. Hafif olduğu için Honora çok daha kolay kontrol edebiliyordu. “Çok nazıksın ama kabul edemem. Bu sana hediye edilmiş.”

“Ewan aldırmayacaktır, lütfen. Benden bir hatıra olarak kabul et,” diye ısrar etti. “İşine karışmama kızmazsan söylemek istediğim bir şey daha var. Bence Ewan’ın yanına dönmelisin.” Dudakları hınzır bir tebessümle kıvrıldı. “Hatta evine gidip onu çırılçıplak karşıla. Kendini affettirmek için yalvarsın.”

~ On Dokuzuncu Bölüm ~

EWAN, kutlamaların yapıldığı meydanda bir köşeye çekilmiş ateşin üzerinden atlayanları izliyordu. Gruplar halinde, önce ateşin etrafında üç tur atıyor, ardından üzerinden atlıyorlardı. Yeni evli bir çift ateşin üzerinden atladıktan sonra birbirlerine sarılıp öpüşmeye başlayınca Ewan bakışlarını kaçırdı. Ona, Honora'yı hatırlatmışlardı.

Honora'dan uzak durmaya çalışmıştı ama bu, yemek yemeyi ya da su içmeyi bırakmaya çalışmak gibiydi. Honora, Ewan'ın yaşam kaynağıydı adeta.

Gümüş dolu çantayı ayaklarına atarak, Ewan'ın zenginlik arzusunu yüzüne çarpmıştı. Ewan o parayı kabul edemezdi. Asker tutmak için Honora'nın o paraya ihtiyacı vardı zaten. Düşüncesi bile genç adamı delirtmeye yetiyordu. John'u devirmeye çalışmak, olacak iş değildi. Ama Honora için çok önemliydi. Geçmişi bir kenara bırakmadan, Honora asla ona ait olmayacaktı. Ve Ewan'ın ondan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

“Bana kızgınsın,” diyen sesi duyduğunda içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. Yavaşça dönüp Honora’ya baktı. Gündüz giydiği erkek kıyafetlerini çıkartmış, zümrüt rengi bir elbise giymiş, omuzlarına da koyu kırmızı bir pelerin sarmıştı.

“Kızgındım.”

Honora, ona yaklaştığında belindeki kılıcı fark etti Ewan. Genevieve’e hediye ettiği kılıçtı bu. Honora, onun kılıca baktığını görünce hafifçe kızardı.

“Genevieve almamı istedi, senin hediyen olduğunu söyledi. Eğer geri vermemi istersen, veririm.”

“Hayır.” Kılıç bir kadının kullanması için özel olarak yapılmıştı. Daha ince ve hafifti. “Sende kalsın.”

Honora sessizce yanında durup, meydandaki kalabalığa göz gezdirdi. Ewan, ona dokunmak, kollarının arasına alıp onu öpmek istiyordu. Ama Honora, aralarına görünmez bir duvar örmüştü adeta ve genç adam nasıl aşacağını bilmiyordu.

“Biraz yürüyelim mi?” diyerek eline uzandı. “Sana göstermek istediğim bir şey var.” Yamaçta, sönmek üzere olan ateşi işaret etti.

Honora ilk anda kuşkululu gördüyse başıyla onayladı. “Olur.”

Uzun otların arasından, yamaca doğru yürüdüler. Yaz akşamı için bile hava sıcaktı ama Ewan’ın huzursuzluğunu gidermeye yetmiyordu. Honora’nın sessizliği genç adamı endişelendiriyordu.

Yamaç dikleştğinde, tırmanırken ellerini de kullanmak zorunda kaldılar. Sonunda tepeye vardıklarında Honora ellerini çırpıp ifadesiz gözlerle etrafına bakındı. Festival kalabalığının sesine, dalgaların sesi eşlik ediyordu.

Honora eğilip avuç dolusu leylak koparttı ve saplarını bağlayarak bir demet yaptı. “Connor, bunu ateşe atarak bir dilek tutabileceğimi söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet.”

Honora gözlerini yumup dileğini dilerken, Ewan da yere, otların üzerine uzandı. Genç kadın demedi, ateşe attığında önce beyaz bir duman yükseldi leylaklardan, ardından dalları alev aldı. Az sonra tamamen küle dönmüştü.

“Ne diledin?” diye sordu Ewan.

Dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı genç kadının. “Zafer.” Ewan’ın yanına yere uzandı. El ele, uzanıp gökyüzündeki yıldızları seyrettiler bir süre.

“Çok güzel,” dedi Honora hafifçe gülümseyerek. “Longford’da yaşarken, dışarıda geçirdiğimiz geceye benziyor.”

“Kaleden gizlice çıktığım için kont beni kamçılarmıştı.” Yan dönüp başını eline yasladı ve genç kadına baktı. “Ama sen harika bir macera olduğunu düşünmüştün.”

“Öyleydi. Daha önce hiç dışarıda uyumamıştım ve kendimi savaşa giden bir asker gibi hissetmişim.”

Ewan, uzunca bir süre onu izledikten sonra, “Bugün çok iyi dövuştün,” diye mırıldandı. “Ama kendine rakip olarak bir erkeği seçmeni anlayamıyorum.”

“Çünkü dövüşebileceğim bir kadın yoktu.” Derin bir soluk aldı Honora. “Senin dövüşebilme imkânın hep vardı. İstedğin yerde, zamanda. Gizlenmek zorunda kalmadın hiç. Ama ben, dövüşebilmek için zırhlar kuşanmak zorunda kaldım. Kimse kadın olduğumu anlamasın diye uğraştım hep ve artık bundan yoruldum. Babam ne yaptığımı bilseydi, beni askerlerine kırbaçlatırdı. Ve Ranulf...” derin bir soluk aldı Honora. “Düğün gecemizden sonra sıradan bir bıçağa bile dokunmamı yasakladı.”

“Neden? Ne oldu?”

“Çok sertti, canımı yakıyordu,” diye mırıldandı. “Sonunu hiç düşünmedim. Hançeri alıp onu yaraladım.”

“İyi.” Öfke içini kor gibi sararken tek söyleyebildiği bu olmuştu. Pislik herif ona zarar vermişti, masumiyetini çalmıştı.

“Beni kendi evimde tutsak ettiler,” diye anlatmaya devam etti Honora. “Tek dayanağım Marie’ydi. Çok çaresiz hissediyordum. Sadece Ranulf’dan değil John’dan da korkuyordum.”

“Yaşadıklarından sonra kim olsa korkardı.” Arkasına geçip genç kadını bacaklarının arasına çekti ve sırtını göğsüne yaslayıp sarıldı.

“Benim uluorta dövüşmemi kabullenemeyeceksin değil mi?”

“Sorun dövüşmen değil Honora. Ne kadar iyi dövüştüğünü defalarca kanıtladın. Ama göz göre göre birinin sana zarar vermesini seyrede mem.”

Honora, belindeki keseden hançerinin kırık parçalarını çıkarttı ve genç adamın avucuna koydu. “Eğer dövüşemezsem, bundan bir farkım kalmaz benim de.”

Ewan, parçaları keseye geri koydu. “Dövüşebilirsin Honora. Yalnız olmamak şartıyla.”

“Birkaç güne kadar Ceredys’e gidiyorum. Kral, askerleriyle konuşmama izin verdi.”

“Honora, John’un karşısına çıkman aptallık olur. Bu savaşı kazanmana imkân yok.”

“Bir kokak gibi köşeme çekilmektense, savaşıp kaybetmeyi tercih ederim.”

“Anlamıyor musun? John seni arzuluyor. Yakınına gidersen sana zorla sahip olacak.”

Honora öfkeyle ona döndü. “Ceredys’deki kadınlara ne yapıyor sanıyorsun? Pislik herif, zavallı kadınlara tecavüz ederken beni seyretmeye zorladı. Defalarca. Onu reddettiğim için benden böyle intikam aldı.” Genç adamın kollarının arasından sıyrılıp ayağa kalktı. “Burada geçirdiğim her gün, o insanlar daha çok zarar görüyorlar. Buna göz yumamam.”

Ewan bir süre sessizce onu izledikten sonra yavaşça ayağa kalktı. “John’la tek başına yüzleşmeyeceksin Honora,” dedi. “Ben de seninle geliyorum.” Genç kadını elinden tuttu ve yamaçtan aşağıya yürümeye başladı.

“Hayır, gelmiyorsun. Ben kendimi koruyabilirim.”

“Bundan şüphem yok zaten.” Honora’nın bütün öfkesine rağmen eğilip yanağını öptü. “Ama bir kenara çekilip, John’la tek başına yüzleşmene seyirci olmayacağım.”

~ *Yirminci Bölüm* ~

HONORA’NIN kazandığı gümüşler, yeterli sayıda asker tutmasına yetmedi. Bunu az çok tahmin ediyordu zaten ama sadece iki askerle ne kadar başarı elde edebilirdi, bilmiyordu. Bres, genç bir savaşçıydı ve kendisini kanıtlamak için can atıyordu. Yarı kan İskandinav olan Conand ise tecrübeli bir savaşçıydı. Defalarca Norman şövalyelerine karşı savaşmıştı.

“İyi yolculuklar,” dedi Genevieve yanaklarından öperek. Babamı görürsen, sevgilerimi ilet.”

“Bütün bunlar sona erdiğinde, belki onu ziyaret edebilirim,” dedi Honora gülümseyerek. Bu savaştan sağ çıkabileceğinden şüpheliydi doğrusu ama aklından geçenleri belli etmek istemedi.

Kraliçe Isabel’de yanlarına gelip Honora’ya bir bohça uzattı. “Eski elbiseni tamir ettirdim. Yanında bulunsun, gerekebilir.”

“Teşekkür ederim.”

Isabel, Bres'le Conand'a kısa bir bakış attıktan sonra endişeli bakışlarını Honora'ya çevirdi. "Böyle bir savaşa girmek için yeterli sayıda adamın yok."

"Ceredys halkının bize yardım edeceğinden şüphem yok." Eşlerinin ve kızlarının intikamını almak isteyen erkeklerin, onun yanında yer alacaklarına inanıyordu.

"Dualarım seninle," dedi Isabel.

"Benim için de dua edecek misin Isabel?"

Honora arkasına döndü ve Ewan'ı, Norman şövalyeleri gibi zincir örme zırh ve miğferle görünce donup kaldı.

Honora, onu burada istemiyordu. Ewan'ı defalarca uyarmıştı. Bu Honora'nın savaşıydı.

"Dualarımın daima seninle olduğunu biliyorsun Ewan." Isabel parmak uçlarında yükselip genç adamı yanağından öptü. Ewan, sahil ile doğru yola çıkmadan önce ağabeyleri ve eşleriyle vedalaştı.

Honora, itiraz etmeye fırsat bulamadan, genç adam iki askere dönüp İrlandaca talimatlar verdi. Başlarıyla onaylayıp, sahilde onları bekleyen teknenin yolunu tuttular.

Tekne, atlarını da yanlarında götürmelerine imkân verecek kadar büyüktü. İki askerin kendi atları vardı ve Honora, son gümüşleriyle kendine bir kısrak almıştı.

Bres atları, dizginlerinden tutup peşinden denize sürükledi. Kum-saldan birkaç metre uzaklıkta, suyun içinden tekneye yüksek bir rampa uzanıyordu. Conand, atları tekneye bindirmek için rampanın tepesinde bekliyordu.

Ewan, atların peşinden suya girerken Honora, genç adama yetiştı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun Honora. Yanında savaşacak bir savaşçın daha oldu." Rampaya yöneldi ve miğferini çıkartarak atların peşinden tekneye bindi.

"Ve bir tane daha," dedi farklı bir ses. Honora omzunun üzerinden arkasına baktı ve görünüşü oldukça ürkütücü bir adamın rampayı tırmandığını gördü. Saçları kazıtılmıştı ve yüzünde de sakaldan eser yoktu. Ve soğuk gri gözlerini, Honora'nın gözlerine dikmişti.

Ewan'ın gözleri hayretle irileşti. "Trahern! Aman Tanrım, ne zaman döndün? Sana ne oldu böyle?"

Adam, o kadar uzundu ki, Honora yüzünü görebilmek için başını geriye yatırmak zorunda kalmıştı. Dev gibi cüssesi ve uzun boyuyla karşısında kim olsa ürkütebilirdi.

"Dün gece döndüm. Patrick, savaşçılara ihtiyacınız olduğunu söyledi." Çelik grisi gözlerini genç kadının gözlerinden ayırmıyordu. Honora, bakışlarını kaçırmamak için kendisini zorladı. Trahern'in onu korkutmasına izin vermeyecekti.

Adama yakından baktığında, huzursuzluğu daha da arttı. Trahern yaşayıp, yaşamamaya aldırmayan bir adamdı.

"Bu ağabeyim Trahern," diyerek ağabeyinin elini sıkıttı.

Honora, genç adamı başıyla selamlamakla yetinmişti. "Hiç gülmüşüm kalmadı," dedi yavaşça. "Korkarım, başka bir savaşçının ücretini karşılayamam."

"Tıpkı Ewan gibi, benimki de karşılıksız bir hizmet." Rampayı kaldıran askerlere, İrlandaca talimatlar verdi ve tekrar Honora'ya döndü. "Ben para için savaşmam."

Dev, oturup bakışlarını karanlık sulara dikti. Ewan, elini kaldırıp sahildekileri selamlarken, Trahern dönüp bakmamıştı bile. Ancak, İrlanda kıyılarından uzaklaştıktan sonra dikkatini teknedekilere vermişti.

"Aradığın kadını bulabildin mi?" diye sordu Ewan, ağabeyine.

Yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti. Başını iki yana salladı Trahern. "Ölmüş."

Honora, bahsettiği kadına, Trahern'in âşık olup, olmadığını merak etti. Ama genç adam başka açıklama yapmadı. Bu konuda konuşmak istemediği çok açıktı.

Bakışlarını Ewan'a çevirdi. Yeşil gözlerindeki ifade şüpheye yer bırakmıyordu. Honora'yı korumak için buradaydı, o istese de istemesede de.

Başta, Ewan'ın onu tek başına göndermek istememesine çok kızmıştı. Bir savaşçı olarak yeteneğine güvenmediğine inanıyordu. Ama Ewan'ın burada olmasının nedeni bu değildi.

Ewan'ın, yerinde olsa aynı şeyi yapacağını fark etti. Ewan, kendisinden daha güçlü bir düşmanla yüzleşecek olsa, Honora asla onu yalnız bırakmazdı. Boğazı düğümlenerek, bakışlarını önüne eğdi. Ewan MacEgan'a bir şey olsa, tıpkı Trahern gibi yaşayıp yaşamadığına aldırmazdı. Âşık olduğu adamdan ayrı bir yaşam, ölümden farksızdı.

Akşam yemeklerini yedikten hemen sonra Honora, parşömeni tekrar incelemek için Ewan'dan yardım istedi. Hançerin sapında, parşömeni çıkartıp genç adama uzattı.

“Hazineyi aramaya karar verdim,” dedi genç kadın. “Marie, hazineyi bulmamı istemese, parşömeni buraya saklamazdı.”

“Bu sembollerin, hazinenin yerini işaret edip, etmediğini bilmiyoruz,” dedi Ewan. “Hazinenin gerçek olduğu bile şaibeli.”

Ewan haklıydı ama Marie'nin zümrütle, bu parşömeni hançerin kabzasına saklaması için başka bir neden düşünemiyordu.

Ewan, parşömeni açtı ve dikkatle incelemeye koyuldu. “Alttaki semboller germence olabilir. Conand'dan bir bakmasını isteyeceğim. Annesi İskandinav'dı, ne anlama geldiğini belki o bilir.”

Ewan, askeri yanlarına çağırıp, parşömeni ona uzattı. Conand sembolleri incelerken, sanki okuyormuş gibi dudakları kıpırdıyordu. Sonunda başını kaldırıp onlara baktığında yüzünde korkuyla karışık bir ilgi vardı. “Bu bir lanet. Tanrıların hazinesinin peşine düşenleri lanetliyor.”

Honora, elinde olmadan hafifçe titredi. “Devam et.”

“Kuşlar altını simgeliyor,” diye açıkladı Conand. “Bu altının peşine her kim düşerse, Ægir'in gücünü karşısında bulacak.”

“Ægir kim?”

“Norveç deniz tanrısı.”

Conand'ın söyledikleri kulağa çok mantıklı geliyordu. Marie St Leger denizi çok severdi ve sık sık sahilde uzun yürüyüşler yapardı. Gerçekten bir hazine varsa, sahilde bir yerlerde saklı olabilirdi.

“Kıyıda kamp kuracağız,” dedi Honora. “Kumsalı arayın. Hazineyi bulursanız, size altından pay vereceğim.”

Adamların gözleri heyecanla parladı. Özellikle de Bres'in.

Ewan, üzerindeki ceketi çıkartıp, katlayarak yastık şeklini verdi. “Biraz uyu Honora. Ben tekneyle ilgilenirim.”

“Nöbetleşe ilgileniriz,” dedi Trahern.

Honora, tekneler hakkında bir şey bilmiyordu bu yüzden tekneyi idare etmeyi onlara bırakmak en doğrusuydu. Başını, Ewan'ın ceketine yaslayıp gözlerini yumdu. Bu büyük bir hataydı. Ewan'ın teninin kokusu cekete sinmişti ve onun yanında yatıyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ewan'la paylaştığı özel anlar, kafasının içinde dönüp dururken, genç kadın pozisyonunu değiştirdi ve fark ettirmeden genç adamı izlemeye koyuldu.

Akşam serinliği iyice hissedilir olmuştu. Honora denizden esen soğuk rüzgâra karşı korunmak için teknenin kenarına iyice yaklaştı, sanki ahşap ısınmasını sağlayabilirmiş gibi.

Karanlık çökmüş, onlara yön göstermek için sadece ay ve yıldızlar kalmıştı geride. Ewan, dümenin idaresini Bres'e teslim edip genç kadına yaklaştı.

“Honora,” diye fısıldadı Ewan.

“Üşüyorum,” dedi genç kadın titreyerek.

“Seni ısıtmama izin verir misin?”

“Lütfen. Çok üşüyorum.”

Genç kadını kucağına aldı ve teknenin arkasında, gözlerden uzak bir köşeye taşıdı. Ewan, yere oturup genç kadını bacaklarının üzerine yerleştirdi ve peleriniyle sıkıca sardı onu. Honora gözlerini yumup, uyumaya çalıştı ama tek düşünebildiği, Ewan'ın kollarının arasında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğiydi.

Ondan ayrılmak istemiyordu. Ewan'ın sıcaklığına, yakınlığına ihtiyacı vardı. Bir başka kadının, onun hayatının bir parçası olacağını düşünmek bile Honora'yı çıldırtıyordu.

“Ewan?”

Ewan, ona daha sıkı sarılıp, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Ne oldu?”

Honora, ne diyeceğini bilemedi. Sıcaklığını özlediğini, onu ne kadar çok istediğini anlatmanın bir yolu olmalıydı. Kucağında dönüp, bacaklarını genç adamın kalçalarına sardı. Elleri yüzüne kaydı ve parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı.

Bres dışında herkes uyuyordu. Zaten karanlıkta, Ewan'ı bile zor görüyordu. Honora, bir elini tuniğinin altına kaydırıp, çıplak tenine dokunduğunda Ewan tıslamaya benzer alçak bir ses çıkarttı ve genç kadın dudaklarına kapandı.

Ewan soru sormadı, bir şey de söylemedi, sadece büyük bir tutkuyla öptü onu. Honora bacaklarının kısılacını daraltırken, genç adam kalçalarını kavrayıp kendisine bastırdı. Sertliğini bacaklarının arasında hissettiğinde Honora arzuyla titredi.

Ses çıkartmamak için büyük bir çaba harcıyordu ama Ewan elini eteğinin altına sokup, kadınlığına dokunduğunda neredeyse çığlık atıyordu.

Ewan "Sessiz olabilir misin?" diye fısıldadı kulağına. Kulak memesini emdiğinde, bir ürperti yayıldı Honora'nın bedenine. "Ne kadar güçlüsün?"

Honora, bedenini sıkıca ona bastırıp, kasıklarının sertliğine sürttü. "Senin için yeterince güçlüyüm," dedi ve kulak memesini dişledi.

Ewan, ateşe değmişçesine irkilmmişti. Honora memnun bir tavırla gülümserken, Ewan'ın iki parmağı içine kaydıığında, gülümsemesi dudaklarında donup kaldı ve iniltisini zorlukla bastırdı. Parmakları gittikçe artan bir tempoyla içinde gidip gelmeye başladı. Honora iniltilerini bastırmak için dudaklarını boynuna gömdü.

Ewan, elini bacaklarının arasından çekti ve hemen sonra parmakların yerini başka bir şey aldı. Sertliği içine kayarken Honora ilk kasılmaları hissetti. Bu şekilde, çevrede başkaları varken sevişmek inanılmaz erotik ve bir o kadar da ürkütücüydü.

Ewan daha hareket etmeye başlamadan ilk orgazmın etkisiyle titredi Honora. Genç adam inlemelerini dudaklarıyla boğarak ona sarıldı ve kasılmalar sona erene kadar sıkıca tuttu. Honora soluk soluğa yüzünü boynuna gömdüğünde, Ewan içinde ağır ağır hareket etmeye başladı. Honora dizlerini yere dayayarak üzerinde hafifçe yükseldi, hemen sonra tekrar alçaldı. Kalçalarının ritmine, teknenin dalgaların

üzerinde salmışı eklenince ne zaman mefhumu kaldı, ne de yer. Çıl-gınca bir tempo tutturdular, solukları birbirine karıştı. İniltileri dudaklarında boğuldu. Honora, dudaklarını geri çekmeden “Bırak kendini,” diye fısıldadı. Islaklığı sımsıkı sarmıştı genç adamı. Honora’nın ilk kasılmalarını hissettiğinde Ewan kendisini daha fazla tutamadı ve hayatının en şiddetli orgasmıyla boşaldı. Honora’da hemen peşinden takip etmişti onu.

Honora, yüzünü boynuna gömüp bacaklarını beline doladı. Bir bütün halinde, birbirlerinin kollarında, solukları düzene girene kadar kıpırdamadan durdular.

Ewan saçlarını okşayarak dudaklarını kulağına yasladı ve “Benim için, senden başka bir kadın asla olmayacak,” dedi alçak bir sesle.

Honora kollarının kısılcacını daraltarak daha sıkı sarıldı genç adama. “Başkası asla, sadece sen,” diye söz verdi.

Tekne, İngiltere’nin kuzeybatı sahilinde Morecambe körfezine girdiğinde Honora, sahilde güvenli bir yer bulabilmeleri için onlara rehberlik etti. Aralarında bölgeyi bilen tek kişi oydu. Gözlerden uzak, güvenli bir yer bulduklarında demir atıp, atları tekneden indirdiler.

Bres ve Conand, Honora’nın talimatları doğrultusunda, kumsalda hazine arayışına çıkarken Ewan’la Trahern’de, Ceredys’de keşif turu yapmaya hazırlanıyorlardı. Honora, onlarla gitmek istiyordu ama birilerinin onu tanıma riski çok yüksekti.

Köy, çatıları samanla kaplı yuvarlak kulübelerden oluşuyordu ve birden fazlası ciddi yangın tehlikesi atlatmış gibi görünüyordu. Kömürleşmiş samanlar, çatıdan aşağı sarkarken yangının neden olduğu, tamir edilmemiş diğer hasarlar açıkça görülüyordu.

Tarlalardaki tahıl, kötü bir hasat olacağını işaret ediyordu. Toprak, ihmalden tüm verimini yitirmiş gibiydi. Doğal olmayan, derin bir sessizlik hâkimdi araziye.

Ewan, Trahern’e dış duvarın sol tarafını kontrol etmesini işaret edip kendisi de sağ tarafa yöneldi. Kale duvarları da tıpkı köydeki

kulübeler gibi yıkık döküktü. Taşların arasında geniş boşluklar, delikler vardı. Ewan ağır ağır ilerledi. Sarmaşıklar görülmesini engellerken, taşların arasındaki boşluklar iç avluyu rahatça görmesini sağlıyordu.

Ewan, avlunun her tarafının çukurlarla dolu olduğunu gördü. John, hazineyi bulmak için avlunun kazılmasını emretmiş olmalıydı. O sırada, iki kişinin tartıştığını duydu. Seslerden biri John'a aitti. Ewan, ağabeyine içeri gireceğini işaret etti.

John'la adamının hemen yakınlarında yüklü bir at arabası vardı. Ewan, nöbetçilere görünmemek için doğru anı kolladı ve arabaya koşarak altına saklandı. John'u göremiyordu ama konuşmaları gayet net duyuyordu.

“Onu bulun. MacEgan topraklarının yerini öğrenmek o kadar zor olamaz. Onun Ceredys'e getirilmesini istiyorum, derhal.”

“Lordum, elimizden geleni yapıyoruz.”

“Sahilde her ikisini de ok yağmuruna tutman gerekirdi,” dedi John öfkeyle. “Honora, St Leger hazinesinin yerini biliyor. Bana ait olanı almaya kalkışırsa, etlerini parça parça koparırım.”

Ewan yeterince duymuştu. Tam arabanın altından çıkmaya hazırlanırken, bir atlı dörtnala kale kapısından içeri girdi. Atından inip doğruca John'un yanına gitmişti.

“Lordum, Leydi Honora burada. Teknesi, kısa bir süre önce sahile yanaştı.”

“Onu bana getirin,” dedi John.

“Emredersiniz lordum,” dedi asker ve boğazını temizledi. “Ama lordum bilmeniz gereken bir şey daha var. Leydi Honora, yanındaki adamlarla birlikte kumsalda çukurlar açıyorlar.”

“Demek öyle.” John'un sesi yumuşamıştı. “Atımı hazırlayın, Honora'ya, evine hoş geldin demek istiyorum. Tutsağı da getirin.”

Tutsak? Ewan, John'un kimden bahsettiğini bilmiyordu ama zamanı hızla daralıyordu. Bulduğu ilk fırsatta arabanın altından çıkıp kale duvarına koştu. Sarmaşıklar arasından kendine yol açarak Trahern'e peşinden gelmesini işaret etti ve atları bıraktıkları ağaçlığa doğru koşmaya başladı.

John St Leger'i tahmininden daha önce öldürebilecekti anlaşılan.

Hazineye dair en ufak bir iz bile yoktu. Marie'yle birlikte yürüyüş yaptıkları bütün alanı aramışlardı. Üstelik daha ne aradığını bile bilmiyordu. Büyük bir kayanın üzerine oturdu ve sahile göz gezdirdi.

Parşömendeki sembolleri ve deniz tanrısının lanetini düşündü. Elini gözlerine siper edip denize baktı. Hazine, suyun altında gömülü olabilir miydi? Öyleyse hazineyi unutmak akıllıca olurdu. Yerini bulmak imkânsızdı.

Gözlerini kısarak suya baktı. Dalgalar geri çekilirken denizin içinde kalan kaya çekti dikkatini ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Kaya bir kuş şeklindeydi. Eğer biri gömdüğü hazinenin bulunmasını imkânsız hale getirmek istiyorsa, kuş şeklindeki kaya mükemmel bir seçim olurdu.

Honora, elini sallayarak Bres'le Conand'a yanma gelmelerini işaret etti. Fazla zamanları yoktu, birkaç saate kadar gelgit yön değişti-recek, sular yükselecekti.

Conand yanına geldiğinde, belinde taşıdığı deri keseyi işaret etti. "Sence sakıncası yoksa ona ihtiyacım var." Conand, el işaretlerinden ne demek istediğini anlamıştı. Keseyi, belinden aldı ve genç kadına uzattı. Honora, kuş şeklindeki kayayı işaret ettiğinde Conand'ın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"İpe ihtiyacımız var," diyerek kesenin bağcıklarını işaret etti. "İp." Conand, İrlandaca Bres'e kısa bir talimat verdi birkaç dakika sonra asker elinde uzun bir iple geri döndü.

Honora ipi sıkıca kavrayıp ağır adımlarla kayaya doğru ilerledi. Bölgede zemin çok güvensizdi. Kumlar adeta bataklık gibi insanı içine çekebiliyordu. Marie, dalgaların sürüklediği ya da canlı canlı kuma gömülen adamlarla ilgili ürkütücü hikâyelerle doldurmuştu kafasını.

Kayaya ulaştığında, Honora ipi bırakarak parmaklarını kayanın üzerinde gezdirmeye başladı. Sağ yanında, avuç içi kadar bir açıklık keşfetti. Elini içeri soktuğunda küçük ve yuvarlak bir şeye dokundu. Honora, heyecan içinde eline aldı ama daha inceleme fırsatı bulamadan yaklaşan atların seslerini duydu.

Ewan'ı görmeyi beklerken John'u görüce gerildi. İpi kavrayıp dikkatli adımlarla kumsala doğru yürümeye başladı. Hızlı hareket etmeye çalışıyordu ama her adımla ayakları kuma gömülüyor ve işini zorlaştırıyordu.

Honora, Conand'a ulaştığında John ve korumaları da yanlarına gelmişti. Ewan'la Trahern'dense hiç iz yoktu.

Lütfen ölmüş olmasınlar, diye dua etti içinden.

John, başına bez bir torba geçirilmiş, elleri bağlı tutsağı atların arasında yürümeye zorluyordu. Üzerindeki şekilsiz kıyafetlerden tutsağın kadın mı yoksa erkek mi olduğunu anlamak imkânsızdı. Honora, kılıcına uzandı ve kendisini en kötü sona hazırladı.

Baron atını durdurdu ve Honora'ya gülümsedi. "Evine hoş geldin Leydi Honora."

"Ne yaptın?" diye sordu genç kadın tutsağı işaret ederek.

"Sana bir hediye getirdim. Ceredys hazinesini bul, ben de tutsağı serbest bırakayım."

"Kim?" Honora, tutsağa doğru yürümeye çalıştı ama John kılıcıyla onu durdurdu.

"Sabır leydim." Atını genç kadının önüne sürüp kılıcını boğazına doğrulttu. "Yoğun bir gün geçirmişe benziyorsun. Ne buldun?"

"Hiçbir şey."

"Ama Marie, buraya bakman gerektiğini söyledi değil mi? Hazinesinin nerede olduğunu biliyorsun."

Honora cevap vermedi. "Tutsağın kim?"

John gürültülü bir kahkaha attı. "Seni kurtarmaya çalışan biri. Bir aptal." Adamlarına başıyla işaret verdi ve korumalardan biri tutsağın başındaki bez torbayı çekip aldı.

Ve Honora, dehşet içerisinde kardeşinin gözlerine baktı.

~ Yirmi Birinci Bölüm ~

“**B**EN, Honora’nın peşinden gidiyorum. Sen burada kalıp, adam toplamaya çalış. Yardıma ihtiyacımız olacak” Atlarına ulaşmaları Ewan’ın sandığından uzun sürmüştü. Sahile John’dan önce ulaşmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu.

“Yalnız gitmiyorsun,” dedi Trahern.

Ewan, ağabeyini yakasından tuttuğu gibi ağacın gövdesine yapıştırdı. “Honora, bu insanlar için buraya döndü. Tutsakları serbest bırak ve kadınları uzaklaştır. Bize yardım edecek kocaları ya da kardeşleri vardır. Bul onları.”

Yardıma ihtiyaçları vardı ve bu, köylülerden yardım istemek için en uygun zamandı.

“Sana burada ihtiyacım var,” dedi Ewan.

Trahern tüm isteksizliğine rağmen başıyla onayınca, Ewan, onu serbest bırakıp atına bindi ve hızla sahilin yolunu tuttu. Yüreğini saran korkuyla mücadele etmeye çalışıyordu. Sahile ulaştığında gözü

ne yerde yaralı yatan Bres'le Conand'ı gördü, ne de John'un askerleri tarafından esir tutulan Katherine'i. Tek görebildiği elinde kılıcıyla, John'un karşısında duran Honora'ydı.

Ewan atını hızla John'un üzerine sürerken, boğazından yükselen savaş çılgılığının farkında bile değildi. Öfkeyle kılıcını savurdu ama John tam zamanında kalkanını kaldırdı.

Baron kılıcını kaldırarak, Ewan'ın her darbesine karşılık verdi. Çeliğin, çelikle buluşmasının sesleri yankılanıyordu sahilde. Ewan, John'un boş bir anını kollayıp atından düşürmek için üzerine atıldı ama baron son anda döndüğü için kuma düşerken Ewan altında kaldı. Düşmenin ve baronun ağırlığının etkisiyle kısa bir anda olsa soluğu kesilmişti ve bu John'un işine yaradı. Baron, bir tekmeyle Ewan'ı şaha kalkmış atın toynaklarının altına itti.

Ewan kenara kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı hareket edememişti. Atın toynağı altında kalan sağ omuzu yerinden çıktı ve korkunç bir acı sardı bedenini. Ewan, sol eliyle kılıcına uzandı ama başka bir silah araya girdi.

"O benim, Ewan." Honora yeşil gözlerinde kararlı bir ifadeyle ona baktı. Bakışlarında, korkudan eser yoktu. "Bu dövüş benim."

John yüzünde pis bir sırıtişla ayağa kalktı. "O kılıcı havada tutacak kadar bile gücün yok Leydi Honora."

"Öyle mi?" dedi genç kadın alayla. "Görelim bakalım."

Ewan sol eliyle kılıcını kavrayarak ayağa kalktı. İçgüdülerini, müdahale etmesini, Honora'yı kenara itmesini haykırıyordu ama yapmadı. Sağ kolu kullanılmaz haldeydi ve Honora'mın John'u alt etme şansı, Ewan'dan daha yüksekti.

"Dövüş o halde."

Honora bir an kuşkuyla ona baktı ama yeşil gözlerdeki güven veren ifadeyi görünce yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Bir kadının eteklerinin altına mı saklanacaksın MacEgan?" diye sordu John alayla.

"Seni bozguna uğratmasını izlemeyi yeğlerim," cevabını verdi Ewan ve geri çekildi ve omzunu yerine oturtmaya çalıştı. "İşini çabuk bitir Honora."

Honora, pozisyonunu aldı ve John'un ilk hamleyi yapmasını bekledi. Baron alay eder gibi, kılıcını hafifçe genç kadının kılıcına dokundurdu.

“Erkeğe itaat etmeyi öğrenmenin zamanı geldi.”

“Hiç bana göre değil.”

John'un bu seferki hamlesi ani ve sert oldu ama Honora hiç zorlanmadan karşılık verdi. Baron bir açığını yakalamaya çalışıyordu ama genç kadın o fırsatı hiç vermedi.

Bu seferki dövüş bir öncekinden uzun sürmesine rağmen en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu genç kadın. Kılıçlar tekrar tekrar havada buluşurken Ewan sadece izlemekle yetindi.

Ewan, geri çekilip Honora'nın kendi savaşını vermesine müsaade etmişti. Honora'ya bu şansı tanınması, onu daha çok sevmesine neden olmuştu.

John, fiziksel gücünü kullanarak bir kez daha Honora'ya kılıcını bıraktırmaya çalıştığında, Honora tüm gücüyle kılıcının üzerine abanırken tıpkı Ewan'ın öğrettiği gibi dengesini bozarak John'u yere yıktı. Baron'un şaşkınlığından faydalanıp kılıcın ucunu boğazına dayadı.

Honora, öldürmeyi çok istediği adamın gözlerinin içine baktı ama yerinden kıpırdamadı.

“Honora,” dedi Ewan yavaşça. Honora, sevdiği adamın desteğini hissediyor ve onun yapamadığını yapıp, John'un işini bitireceğini biliyordu.

John gülümsedi ve hemen sonra avuç dolusu kumu yüzüne fırlattı. Honora'nın gözleri alev alev yanıyor, bir şey göremiyordu. John, yüzüne şiddetli bir tokat attı. Honora içgüdüsel olarak bir kolunu gözlerine siper ederken, diğer elinde kılıçla göremediği bir saldırıya karşı kendisini korumaya çalışıyordu. Derken aniden, Ewan girdi araya ve iki adam dövüşmeye başladılar.

Omuzu çıktıği için, Ewan sol elini kullanmak zorundaydı. Honora denize koşup gözlerindeki kumu temizlemeye çalıştı. Tekrar görmeye başladığında Ewan'a yardım etmek için geri döndü ama geç kalmıştı.

John, Ewan'ı kısıp almış bıçağını boğazına dayamıştı.

“MacEgan’ın hayatını kurtarabilirsin Honora,” dedi John. “Hazineyi bul ve bana getir.”

“Hazine falan yok.”

“Hazinemi bul ve bana getir, yoksa onu hemen öldürürüm.”

Ewan’ın omzu korkunç bir acıyla yanıyordu. Trahern hangi cehennemdeydi? John’un boğazına bastırıldığı bıçak, kıpırdamasına izin vermiyordu. Honora’ya ne söylemiş olursa olsun, John’un onu öldüreceğinden kuşkusu yoktu Ewan’ın.

Az ilerde yatan Bres’e baktı. Nefes almakta zorlanıyordu, ok göğüs kafesine sağlanmıştı. Ölümciül bir yara değildi ama bu durumdayken onlara yardım edemezdi. Conand’sa hareketsiz yatıyordu. Kumun üzerinde kan lekeleri vardı. Ewan, adamın hayatta olması için dua etti.

“Ya bir şey bulamazsam?” diye sordu Honora ona yaklaşıp. Elini omzuna koyduğunda Ewan’ın gözleri hayretle irileşti. Ne yapmaya çalışıyordu bu kadın? Honora’nın eli yavaşça John’un kolundan aşağıya kayarken adamın gözleri arzuyla koyulaşmıştı.

“Onun hayatı için benimle pazarlık yapmana izin verebilirim. Sana sahip olmak hoşuma gidecek.”

Ewan’ın gırtlığından öfkeli bir homurtu yükseldi.

Honora gözlerini, ondan ayırmadan geri geri denize doğru yürümeye başlamıştı. Honora ayakları kuma gömülerek suya girdi. Su henüz sadece bileklerine uzanıyordu. Ağır adımlarla ilerledi genç kadın, bir an dengesini kaybetti ve kayan kumun tam ortasında buldu kendisini. Ewan korkuyla soluğunu tuttu. Deniz o anda tam bir ölüm tuzağıydı ama Honora biraz sağa sola savrulduktan sonra dengesini sağlamayı başardı.

“Fazla zamanın yok,” diye uyardı John. “Sular birazdan yükselecek.”

Honora bir karşılık vermedi. Tuhaf görünümlü bir kayaya doğru yürüdü ve önünde diz çöktü. Sanki kayanın içinde bir açıklığa uzanıyormuş gibi elleri kayboldu.

“Honora’yla yattın mı?” diye sordu John.

Ewan dirseğini Baron'un karnına indirdi ve karşılığında boğazında açılan yaranın yakıcı acısını hissetti. Sıcak kan boğazından aşağıya süzülüyordu.

“Yattığını görebiliyorum.” John bıçağı boğazından uzaklaştırdı. “Seni sırf bunun için öldürmeliyim. O bana ait.”

Ewan, baronun elinden kurtulmak için bir hamle yapmak üzereyken Honora'nın zafer çılgınlığını duydu. Deniz hızla yükseliyordu. Su daha şimdiden dizlerine ulaşmıştı. Daha önce suların hiç bu kadar hızlı yükseldiğine tanık olmamıştı.

“Honora çık oradan,” diye haykırdı Ewan. Ama genç kadın beline astığı kesenin içinde avuç avuç bir şeyler koyuyordu.

“Hemen bana getir onları,” dedi John.

Honora, artık kalçalarına kadar ulaşan suda zorlukla yürüyerek, kumsala yöneldi. Birkaç kez dengesini kaybetmiş, Ewan'ın yüreğini ağzına getirmişti.

Ewan'dan birkaç metre uzakta durdu. Elbisesi ıslanmış, çenesi soğuktan titriyordu. “Hazineyi buldum. Şimdi onu serbest bırak.”

“Sana inanmıyorum,” dedi John. “Göster.”

Honora'nın yüzünde hüznü bir ifade belirdi. “Üzgünüm Ewan.” Elini kesenin içine soktu ve bir avuç dolusu gümüş çıkarttı. Gümüşler, parmaklarının arasından kayıp, yere dökülürken, Ewan'ın boğazındaki bıçağın baskısı azaldı.

Ewan, sol eliyle baronu kolundan yakaladı ve bileğini hızla bük-tüğünde kemiğin kırılma sesini duydu. John acıyla haykırarak bileğini tuttu.

Ewan, gümüşlerin olduğu keseye doğru atıldı. “Hayır, bekle,” dedi Honora telaşla ama genç adam onu duymazdan geldi. Gümüşleri doldurup, keseyi sol eliyle denize fırlattı. Ardından Honora'yı kendisine çekti.

John öfke dolu gözlerle ona baktı ve hemen sonra, gümüşlerin peşinden gitti.

~ *Yirmi İkinci Bölüm* ~

HONORA, ona sıkıca sarıldığında Ewan acıyla inledi.

“Omzumu yerine oturtmama yardım et, Honora.”

Genç kadın irkildi. Ewan’ın canını yakma düşüncesi bile onu dehşete düşürmüştü. Bakışları halen iki askerin arasında duran kardeşine kaydı.

“Acele et,” dedi Ewan. Honora, bu konuda tecrübesizdi, bu yüzden de canının çok yanacağına emindi genç adam Katherine’i kurtarmak için sağ kolunu kullanabilmesi gerekiyordu. Kendini acıya hazırladı ve tüm dikkatini John’a verdi.

Honora, dirseğinden tutup sağa sola büküğünde Ewan acıdan bayılacağını sandı. Sonra aniden çekip, kolunu omzuna doğru ittiğinde bayılmadığına gerçekten çok şaşırdı. Ama omuzu yerine oturmuştu.

Baron halen suyun içinde Ewan'ın fırlattığı keseyi arıyordu. Dalgalar iyice yükselmişti. Genç adam sağlam koluyla Honora'ya sarılıp kendisine çekti.

“Keseyi denize atmak zorunda değildin,” diye fısıldadı Honora.

“Hayatın benim için hazineden daha değerli.” Alnına bir öpücük kondurdu. “Bırak gitsin.”

“Ama anlamıyorsun...”

Yamaçtan gelen seslerle genç kadının sözü yarım kaldı. Trahern, atının sırtında onlara yaklaşırken arkasında, kadın ve erkeklerden oluşan kalabalık bir grup vardı. Erkekler, ellerinde çeşit çeşit silahlarla, ölümcül bir görüntü sergiliyorlardı.

Kadınlar geride kalırken erkekler grup halinde kumsala indiler. Onları Honora'nın babası Ardennes lordu takip etti. Baron korkunç görünüyordu, üstü başı kir içindeydi. Elinde kılıcı vardı ve beraberinde askerlerini de getirmişti.

Katherine'i tutan iki asker silahlarına sarıldılar ve John'a baktılar.

“Öldürün onu,” diye haykırdı John dalgaların arasından.

Ewan, Katherine'e doğru koşmaya başladı, Honora elinde kılıcıyla hemen arkasındaydı.

Askerlerden biri Katherine'e arkadan sarılmış sıkıca tutarken diğeri hançerini kaldırdı. Elleri bağlı olan Katherine hiç bir şey yapamadı. O sırada yamaçta Sör Ademar belirdi. Atından aşağıya atlayıp koşmaya başladı ve “Katherine, kılıç,” diye haykırdı.

Katherine, başını hızla geri atarak onu tutan askerin burnuna vurdu ve adamın kılıcını çekip aldı.

Ewan gördüklerine inanamıyordu. İyi huylu, nazik Katherine, John'un iki adamı da kılıcı kullanarak geri savurdu. O kılıcı kaldıracak gücünün olması bile inanılmazdı ama elleri halen bağlı olduğu halde, Honora gibi ölümcül bir hızla hareket ediyordu.

Honora'yla beraber yanına ulaştıklarında, Ewan iki askeri öldürerek dövüşe bir son verdi. Honora'ysa hayretler içerisinde kardeşine bakıyordu.

“Hiç aklıma gelmedi. Bunca zaman, hiç bir şey söylemedin.”

Katherine'in dudakları yorgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kılıç kullanmayı öğrenen tek sen değilsin. Bir gün aptalca bir şey yapacağını biliyordum. Birinin seni koruması gerekiyordu."

"O gece kilisede beni koruyan sendin değil mi?"

Katherine başıyla onayladı.

O sırada Sör Ademar yanlarına geldi, yüzü öfke ve korkudan kaskatıydı. "Katherine." Onu kollarının arasına aldı. İyi olduğundan emin olmak ister gibi saçlarına, yüzüne dokunuyordu.

"Yaşadığına inanamıyorum," diye fısıldadı Katherine.

Öpüşmeye başladıklarında, Ewan kaşlarını kaldırıp Honora'ya baktı. Genç kadın gülümseyerek genç adamın elini tuttu.

"Ne yaptığını anlamayacağımı mı sandın kaltak?" John gözleri ateş saçarak kumsala doğru yürüdü ama Ceredys erkekleri yolunu kestiler.

John öfkeyle kılıcını çekti. "Ben sizin baronunuzum. Yol verin." Daha bir adım bile atamadan, iri yarı bir adam elindeki tokmağı John'un yüzüne savurdu. "Karıma tecavüz ettin, Tanrı'nın cezası."

John, burnundan kanlar akarken kılıcını savurduğunda bu kez araya Trahern girdi ve hamleyi kalkamıyla savurdu. Dövüş çok kısa sürmüştü. Trahern birkaç dakika içerisinde, John'un elindeki silahı almıştı.

Ceredys halkı üzerine yürüdü, adamlardan biri John'u kaldırdı ve onu tekrar dalgaların arasına fırlattı. Zırhının ağırlığı onu aşağı çekiyordu ve John kontrolünü geri kazanmak için çırıpınıyordu.

Büyük bir dalga arkasından çarptı ve onu devirdi. Başı bir kez daha sudan çıkmıştı ki bir başka dalga bedenini hızla büyük kayaya savurdu. Sular çekildiğinde, kayanın üzerinde kan izi vardı.

John St Leger, bir daha görünmedi.

Honora, Ewan'ın karısı olmak için yanında duruyordu. Başının üzerinde alıç çiçeklerinden örülmüş bir taç vardı. Çiçeklerin kokusu, mumların kokusuna karışıyordu ve Honora orada olmaktan son derece mutlu ama bir o kadar da gergindi.

Yan yana pederin karşısında dururken, aileleri tarafından adeta kuşatılmışlardı. MacEgan kardeşler, eşleri, çocukları hep ordaydılar. Honora'nın babası bile tanıklık etmek için yanlarındaydı.

Katherine'le Sör Ademar yeni evli olmalarına rağmen düğün için gelmişlerdi. Kardeşi, mutluluktan ısıldıyordu adeta.

Evlilik yeminlerini ederken, Ewan elini tuttu. Peder, gelini öpme iznini verdiğinde kocasının ateşli dudakları, dizlerinin titremesine neden oldu. Törenin sonundaysa, Genevieve'in yeni doğan kızı kuvvetli bir çığlık attı.

"Gidip, şunlardan bir tane de biz yapmalıyız," diye fısıldadı Ewan hınzır bir gülümsemeyle.

Annelik düşüncesiyle, Honora'nın bütün kanı çekildi adeta. Buna rağmen gülümsemeyi başardı. Ewan, kalabalığa aldırmayıp genç kadını kucağına aldı ve Laochre kalesindeki, onlara ait özel odaya taşıdı.

Ewan, her bir parçayı tek tek çıkartarak yavaşça soydu genç kadını. Honora, gülümseyerek kollarını yeni kocasına açtı. Bir aydır sakladığı sırrım onunla paylaşmak için can atıyordu.

"Günün birinde sana böyle bir kale vereceğim," dedi Ewan. "Ne kadar süreceği umurumda değil."

"Benim kaleye ihtiyacım yok Ewan."

"İmkânım olsa, dünyayı ayaklarına sererdim."

Honora kollarım boynuna dolayıp sıkıca sarıldı ona. "Yanımda sen yoksan, onların hiç bir anlamı yok benim için. Ama seninleyken, bir ahırda yaşayıp, çok mutlu olabilirim."

Ewan saçlarını okşadı. "Yine de hazinenin John'la birlikte deniz-de kaybolmamış olmasını dilerdim."

"Hazine kaybolmadı," dedi Honora. "Denize attığın kesenin içinde taş ve kumdan başka bir şey yoktu."

Ewan başını geriye çekip merakla genç kadına baktı. "Elindeki gümüşler neydi peki?"

Honora muzipçe gülümsedi. "John seni tutsak aldığında, cebinden çaldım. Ona isteyerek dokunduğumu düşünmüyorsun herhalde. Keseyle beraber kaybolan gümüşler John'undu. Kendi gözleriyle görmeden bana inanmayacağını biliyordum."

“Çok akıllı bir kadınla evlenmişim.”

“Kesinlikle ve bu akıllı kadın, üzerinde gereğinden fazla kıyafet olduğunu düşünüyor.” Honora, genç adamın tuniğini ve pantolonunu çıkarttı. Ellerini göğsünde dolaştırdı ve bir süre sonra ellerinin yerini dudakları aldı. Bir elini kaslarla kaplı karnından, kasıklarına kaydırıp ve sertliğini kavradı. Yukarı, aşağı okşamaya başladığında Ewan, arzuyla inlemişti.

Söyle ona. Honora’nın içi heyecanla titriyordu. “Senin için bir hediyem var,” dedi baştan çıkarıcı bir sesle ve genç adamın elini tuttu ve yatağa yöneldi.

“Öyle mi?” Ewan, Honora’nın peşinden gitti. Genç kadın, bir zamanlar Marie St Leger’in ona hediye ettiği sandığı yatağın altından çıkarttı. “Bu benim sana düğün hediyem,” dedi sandığı genç adama uzatarak. “Ama hak etmen gerek.”

Ewan, sandığın kapağını açtı ve rengârenk, yüzlerce kıymetli taşı gördü. Zümrütler, safirler, yakutlar bir yığın altının arasında parlıyordu.

“Bunu nereden buldun?”

“Kuş şeklindeki kayanın yanında hazineyi aramamı hatırlıyor musun? Bir an başımı kaldırıp sahile baktım,” dedi genç kadın. “Aslında bulunması çok kolay bir yerdeydi. Yamaçtaki fundalık spiral şeklindeydi ve spiralin tam ortasını kazdığımda, sandık ordaydı.” Sandıktan bir avuç dolusu taş aldı. “Marie, hazineyi benim almamı istedi, bana armağanıydı. Her zaman istediğin o krallığı sana vereceğim.”

Ewan başını iki yana sallayıp itiraz etmek üzereyken Honora, parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Bunu kabul edemeyecek kadar gururlu olduğunu biliyorum ama güven bana. Her taşı, her altını hak edeceksin, benimle evli olmak kolay değil.”

Yatağa uzandı ve taşları vücudunun üzerine koydu. “Gel ve al Ewan,” dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle.

Ewan, onu birden kaldırdığında taşlar etrafa saçıldı. Belki daha sonra. Önce, seninle sevişeceğim.” Dudaklarını boynuna bastırıp, sonu gelmeyen öpücüklere boğdu. “Benim en büyük hazinem sensin, Honora. Bir avuç taş değil.”

Onu havaya kaldırdı ve Honora bacaklarını beline doladı. Ewan aniden içine girdiğinde adeta soluğu kesildi. Ağzı meme ucunun üzerine kapandı ve genç kadın kollarının arasında titreyene kadar emdi. İçinde hızla gidip gelirken, Honora kâh inliyor, kâh küçük çığlıklar atıyordu. Tek bir vücut olmuşlardı adeta.

Honora, bir yay gibi belini geriye doğru gerdiğinde, genç adam kalçalarını sıkıca kavradı ve temposunu arttırdı. Honora, adını haykırarak doruğa yükselirken, Ewan da ona katıldı.

Honora'yı tekrar yatağa yatırdı ve taşları çıplak teninin üzerine serpiştirdi. "Çok güzelsin Honora."

"Seni seviyorum Ewan." Uzanıp kocasını öptü.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Ewan, dudaklarını geri çekmeden. "Şimdi ve daima, benim güzel savaşçım."

~ *Son Söz* ~

CEREDYS'İN yeni baronu, sıradaki varis John'un kuzeni Edward oldu. Sakin yaradılışı ve adil bir adamdı. John'un yaptıklarını öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Birkaç hafta gibi kısa bir süre içinde Ceredys'de büyük değişimler yarattı. Halk arasında düzeni sağlayıp, hayatlarını ve evlerini yeniden kurabilmeleri için onlara yardım etti.

Ewan sözüne sadık kalarak, bir kale inşa etmeye başladı. Arazile-ri, İrlanda'nın iç kısımlarında, MagEgan topraklarına sınır komşusuydu. Honora, denizi özlüyordu ama geniş arazide ata binmekten de büyük keyif alıyordu. Birkaç yüz koyun, kuzeydeki otlaklarda otlarken, sığır sürüsü yamaçlarda dolaşıyordu.

Ewan, araziyi satın almak için altınları kullanmayı sonunda kabul etmişti ama kârı arttıkça Ewan, aldığı her altının karşılığında Honora'ya haddinden fazla ödeme yapmıştı. Diğer erkekler gibi, ona pahalı küpeler veya broşlar almak yerine, Honora'ya bir depo dolusu kılıç, hançer ve yay hediye etmişti. Ama genç kadına en büyük hedi-

yesi, tamamen kadınlardan oluşan bir ordu kurmak olmuştu. Henüz sayıları bir düzinenin altındaydı ama hepsi de çok hevesli ve yetenekli kadınlardı. Günün birinde çok iyi birer savaşçı olacaklardı.

Kalenin, iskeleti henüz tamamlanmıştı, yapılacak daha çok işler vardı ama çalışanları yönlendirip, inşaatı takip ederken günler su gibi akıp geçiyordu ve her geçen gün, büyük ilerlemeler kaydediyorlardı.

Honora, insanlarla omuz omuza çalışıyor, dillerini öğrenmek için büyük gayret sarf ediyordu. İnsanların, onu kolayca aralarına kabul etmelerinin ve onlardan biriymiş gibi davranmalarının nedeni buydu belki. Artık kendisini bir yabancı gibi hissetmiyordu.

Aileen'le Connor, bir kaç haftadır onlarla birlikte kalıyorlardı. Connor, iç duvarların inşasında Ewan'a yardım ediyor, Honora'ysa işlerden arta kalan zamanın çoğunu Aileen'le geçiriyordu. İrlandacayı tam olarak sökmemişti ama konuşmaların çoğunu artık anlayabiliyordu ve Aileen'le sohbet ederken o kadar zorlanmıyordu.

"İnşaat bu hızla devam ederse, önümüzdeki kış, kale burcunda yaşamaya başlayabilirsin," dedi Aileen.

Honora, esnemesini zorluklara bastırarak başını salladı. "Benim için yeterince yakın bir zaman değil. Keşke daha erken olabilse." Son zamanlarda her nedense kendisini fena halde yorgun hissediyordu ve nedenini bir türlü anlamıyordu. Önceki gün ekmek yaparken, masada uyuyakalmış, herkese eğlence malzemesi olmuştu.

"Bebeğin dünyaya gelene kadar yerleşmiş olursun."

Aileen'nin sözleri Honora'nın üzerinde bir kova soğuk su etkisi yapmıştı. Başını iki yana salladı. "Hamile değilim, Aileen."

Aileen nazik bir gülümsemeyle omzunu okşadı. "Çok azımız bir bebek için hazırlıklıyızdır. Endişelenme, her şey güzel olacak."

"Hamile olamam. Yapılacak daha çok iş var."

"Son birkaç aydır adet görmedin değil mi?"

"Hayır, ama son birkaç ayda çok şey oldu. Hiç boş vaktim olmadı. Baskı altında olduğumda, adet gecikmeleri yaşarım hep."

"Doğru ama diğer belirtileri de gösteriyorsun. Çoğu kadın, hamileliğin ilk döneminde çok yorgun olur."

Honora ellerini düz karnına bastırdı. "Hayır. Bebek sahibi olmam için daha çok erken. Kadınları eğitmem gerek," dedi ısrarla.

Aileen güven verircesine gülümsedi. “Onları yine eğitebilirsin, sadece bunu yaparken oturuyor olacaksın.”

Honora, elleriyle ağzını örttü ve dehşet içinde başını iki yana sallamaya başladı. O sırada Ewan’la Conor da onlara katılmıştı ve karısının yüzünü gördüğünde, Ewan endişeye kapıldı.

“Ne oldu sevgilim? Sorun ne?”

Aileen sakince “Bebegi olacak ama henüz kendisini buna hazır hissetmiyor,” diyerek genç kadının elini okşadı.

Eltisinin sakın yaklaşımı ve Ewan’ın yüzünün mutlulukla aydınlanması bardağı taşıran son damla oldu ve genç kadın, gözyaşlarına boğuldu. “Korkunç bir anne olacağım.”

“Hayır, iyi bir anne olacaksın,” diyerek gözyaşlarını sildi Ewan.

“Birkaç ay böyle çok gözyaşı olacak,” diye uyardı Connor. “Hamile kadınlar oldukça sık ağlıyorlar.”

Aileen kocasına ters bir bakış attı. Sen de rahminde bir çocuk taşısaydın ve karnının büyüklüğünden ayaklarını göremeseydin, sen de ağlardın. Ve ben, aynı anda iki tane birden taşıdım.”

İki bebek düşüncesi, Honora’nın dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Ewan, onu düşmeden yakaladı ve kucağına oturttu. Yüzünü avuçlarının arasına alıp öptü karısını.

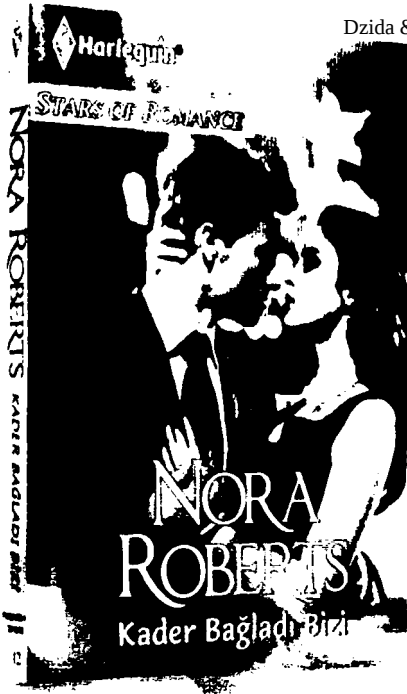
“Hayatımda bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum.”

Ewan, karısına sıkıca sarılarak saçlarını okşadı. “Çocuğumuzu, en az benim seni sevdiğim kadar seveceğinden şüphem yok.”

Ewan, elini karnının üzerine koyduğunda Honora onu büyük bir aşkla öptü. Bu adama sahip olduğu için Tanrıya şükreliyordu.

Hep de edecekti.

SON

NORA ROBERTS

BAYİNİZDEN İSTEYİN...

NORA ROBERTS - KADER BAĞLADI BİZİ

Avukat Caine MacGregor, hem mahkeme salonlarında hem de özel hayatındaki çılgınlığıyla ünlüydü. Ne de olsa soyu İskoç'tu... Genç avukatın kazanamadığı dava veya kadın yok gibiydi.

Ancak Diana Blade sıradan bir kadın değildi. Caine, onun ördüğü buzdan duvarı kırmak, onun içindeki ihtiraslı kadını ortaya çıkarmak için yanıp tutuşuyordu.

Caine, Diana'yı iş ve ofis arkadaşlığı için ikna edebilirdi ama acaba bir MacGregor erkeğinin aşkı uğruna bütün plânlarını riske atmaya razı olacak kadar kalbini fethedebilecek miydi?

Geçmiş acı ve yalnızlıkla dolu olan Diana Blade, Caine'nin babasının doğum gününe davetli olarak gittiği Caine'nin ailesinin tarih kokan İskoç şatosunda, onları kaderin bir araya getirdiğine inanabilecek miydi?